

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARION Z. BRADLEY ♦ ATLANTIS'İN ÇÖKÜŞÜ III

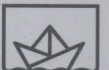
ATLANTIS'İN ÇÖKÜŞÜ III

MARION ZIMMER BRADLEY

ithaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ithaki

ATLANTİS'İN ÇÖKÜŞÜ III

KUTSAL KENT'in BİLGELİĞİ, DİNMEYEN RÜZGARLARLA DÖRT BİR YANA SAVRULSA; ASIRLARCA KAYBOLSA DA; BİLGİNİN ERİŞİLEREK KORUNABİLECEĞİ YENİ TOPRAKLAR KURULACAK VE SONSUZA DEK VAR OLACAKTIR. VE YOK OLAN UYGARLIKTAN; ÖNCE YÜKSELMEŞ, SONRA DA DÜŞMÜŞ BİR SOYDAN BABASININ ŞEYTANI GÜCÜNÜ EBEDİYETE KADAR YIKMAYI BAŞARACAK VE YEPYENİ BİR SOYA ATALIK EDECEK OLAN BİR ÇOCUK DOĞACAKTIR.

Konusunu GİZEMLİ KAYNAKLARDAN ALAN ATLANTİS'in Çöküşü; ANTİK VE EFSANEVİ BİR KENTİN YOK OLUŞUNU VE BİR UYGARLIĞIN YENİDEN DOĞUŞUNU ANLATAN EPİK BİR FANTEZİDİR.

ISBN 975-6902-79-5

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://panfey.org>

MARION ZIMMER BRADLEY

1930'da New York, Albany'de doğan Bradley, çocukluğundan bu yana bir bilimkurgu ve fantezi tutkunudur. 1949'da amatör bir yarışmada ilk kitabının basım hakkını kazandı. İlk profesyonel çalışmasını 1952'de yayımladı. Bilimkurgudan Gotik öykülere kadar pek çok konuda yazdı. Yine de en çok *Darkover* seri romanlarıyla tanınmaktadır. Roman yazmanın yanı sıra pek çok derginin editörlüğünü yapmıştır. 1988'den bu yana "*MZB Fantasy Magazine*" isimli dergiyi yayımlamaktadır.

Avalon'un Sisleri, dört ay boyunca New York Times'ın en çok satanlar listesinde kalmıştır.

Halen California, Berkeley'de yaşamaktadır.

Kitaplarından bazıları: *The Firebrand*, *Forest House*, *Lady of Avalon*, *Lady of the Trillium*'dur.

Edebiyat - 79
Fantastik Kurgu - 18
Atlantis'in Çöküşü-Son Kitap
Marion Zimmer Bradley
ISBN 975-6902-79-5

Özgün Adı: The Fall of Atlantis

Marion Z. Bradley

Çeviri: Volkan Gürses

THE FALL OF ATLANTIS © 1987, Marion Zimmer Bradley

Yayın Koordinatörü: Füsün Taş

Yayına hazırlayan: Sima Can

Kapak Tasarımı: Murat Özgül

Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan

Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık

Cilt: Fantezi Mücellit

1. Baskı İstanbul, 2001

İthaki Yayınları

Mühürdar Cad. İhter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul

Tel: 0 216 330 93 08 - 348 36 97

www.ithakiyayinlari.com

E-mail: penguenithaki@superonline.com

ATLANTİS'İN ÇÖKÜŞÜ

Son Kitap

Marion Zimmer Bradley

Çeviri:

Volkan Gürses

Üçüncü Kitap: Deoris

Bölüm 1

Söz

-I-

“Efendi Rajasta,” diye endişeyle selamladı Deoris, yaşlı Rahibi. “Gelmenize çok sevindim! Domaris o kadar –o kadar garip ki!”

Rajasta’nın kırıksık yüzüne tuhaf, meraklı bir ifade yerleşti.

Deoris alelacele devam etti, “Anlayamıyorum –yapmak zorunda olduğu her şeyi yapıyor, artık sürekli ağlamıyor, ama...” Sözcükler ağzından inlercesine çıkıverdi. “O orada değil!”

Rajasta başıyla yavaşça onaylayıp, çocuğun omzunu şefkatle okşadı. “Bundan korkuyordum –onu göreceğim. Şu anda yalnız mı?”

“Evet, geldikleri zaman Domaris onlara bakmıyor, konuştuklarına cevap vermiyor, sadece duvarı seyrederek oturuyordu.” Deoris ağlamaya başladı.

Rajasta onu yatıştırmaya çalıştı ve kısa bir süre sonra Deoris’in ‘onlar’ sözünü... Elis ve Ysouda Ana’yı kastettiğini anladı. Rajasta, yaşlı, bilge gözleriyle Deoris’in bembeyaz, ağlamaklı küçük

yüzüne bakıyordu ve orada gördüğü şey üzerine, Deoris'in saçını ağır ağır okşadı. Ve kibar bir ısrarla şöyle dedi: "Her ne kadar öyle görünmüyorsa da sen şu anda ondan daha güçlüsün. Ona karşı nazik olmalısın. Senin sevginin ve aynı zamanda gücünün tamamına ihtiyacı var." Hâlâ burnunu çekmekte olan Deoris'i yakındaki bir mindere oturtuktan sonra "Şimdi ona gidiyorum," dedi.

İç odada Domaris, gözleri hayal edilebileceklerin ötesindeki uzaklıklara kilitlenmiş, elleri yanlarına sarkmış, hareketsiz oturmaktaydı. Yüzü bir heykelinki kadar durgun ve uzaktı.

"Domaris," dedi Rajasta yumuşak bir sesle, "kızım."

Çok yavaşça, ruhun gizli bir yerinden geri geldi kadın; gözleri çevresinin ayırdına vardı. "Efendi Rajasta," diye yanıtladı Domaris, sesi, sessizliği yırtan minik bir dalgadan pek az yüksekti.

Tuhaf bir şekilde üzüntülü, alçak bir sesle, "Domaris," diye tekrarladı Rajasta. "Akolitim, görevlerini ihmal ediyorsun. Bu sana yakışmıyor."

Sanki bu suçlamaya karşı durmak bile istemezmiş gibi; ruhsuzca, "Ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım," dedi.

Rajasta, "Yani o hareketleri yaptım, demek istiyorsun," diye düzeltti onu. "Ölmeye istekli olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunu yapabilirsin, tabii o kadar korkaksan. Ama senin ve Mi-

con'un oğlu." Kız ürküp gözlerini kaçırdıysa da, bu anlık tepkiyi bile fark eden Rajasta üsteledi, "Micon'un oğlunun sana ihtiyacı var."

O anda Domaris'in yüzü acıyla irkildi. "Hayır," dedi, "bunu bile beceremedim! Bebeğim bir süt-nineye verildi!"

"Aslında bunun olması gerekmiyordu, eğer sen acının sana hükmetmesine izin vermeseydin," diye suçladı onu Rajasta. "Kör, aptal kız! Micon seni herkesten çok sevdi, onurlandırdı ve güvendi. Sense onu böyle utandırıyorsun! Güvenini boşa çıkartıp anısını kirletiyorsun –ve kendini aldatıyorsun– elinden geldiği kadar sana boş yere birşeyler öğretmeye çalışmış olan beni rezil ediyorsun!"

Domaris itirazla ellerini kaldırarak ayağa fırladı, ancak Rajasta'nın emreden hareketiyle, söyleyecekleri boğazında düğümlendi ve başını eğip dinlemeye devam etti.

"Yas tutanın yalnızca sen olduğunu mu sanıyorsun, Domaris? Micon'un benim için arkadaştan, kardeşten öte olduğunu bilmiyor musun? Artık onun safında yürüyemediğimden, şimdi bir başımayım. Ama sevdiğim biri benim onu izleyebileceğimden uzağa gitti diye yaşamaktan vazgeçemem!" Daha şefkatli bir edayla ekledi, "Deoris de Micon için yas tutuyor ve onu rahatlatabilecek, Micon'un ona olan aşkına ilişkin anısı bile yok."

Kadının başı öne eğildi ve delicesine ağlamaya başladı. Sert yüzü yumuşamış olan Rajasta, Domaris'i kollarına aldı ve perişan eden bir ağlama krizi, onu tükenmiş ama yine de ayakta bırakıp, geçene dek kollarında tuttu.

Neredeyse adamı bile ağlatacak bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim, Rajasta" diye fısıldadı. "Ben –ben iyi' olacağım."

-II-

Domaris, dairesinde huzursuzca geziniyordu. Ağır ağır geçen, bezdiren saatler ve günler sadece kaçınılmazı yaklaştırmıştı ve artık karar anı gelip çatmıştı. Karar? Hayır, karar verilmişti. Yaklaşan yalnızca, verdiği sözlerin tutulduğunu göstereceği eylem zamanıydı. Arvath'a verdiği sözün, neyi gerektirdiğinden tamamen habersiz olduğu bir zamanda verilmiş olması neyi değiştirirdi ki?

Gergin bir gülümseyişle yıllar önce edilen sözleri hatırladı: *Evet, Konsey Efendilerim, evlenme vazifemi kabul ediyorum. İster Arvath, ister başkası –az da olsa– ondan hoşlanıyorum.* Bu çok uzun zaman önceydi; erkekle kadın arasındaki aşkın birkaç şirin sözcüğün romantizminden daha fazla birşeyler olduğunu düşlemeden; doğum, ölüm ve kayıp onun için kişisel meseleler haline gelmeden önce. O zamanlar, on üç yaşında olduğunu kayıtsızca hatırladı.

Bir ay öncesinden daha zayıf olan yüzü, kapıdaki ayak sesini tanıyınca duygusuzlaştı. Döndü

ve Arvath'ı selamladı; Arvath bir an sadece durup onun adını kekeleyebildi. Onu Micon'un ölümünden beri hiç görmemişti ve ondaki değişiklik Arvath'ı korkuttu. Domaris güzeldi –her zamankinden daha güzel– ama yüzü solgun ve gözleri uzaktı, sanki gizli şeyleri seyrediyorlarmış gibi. Neşeli ve gülen bir kızıdan bir kadına dönüşmüştü; mermerden bir kadına mı? Yoksa buzdan mı? Yoksa sadece sessiz gözlerin arkasında yanan durulmuş bir alevden mi?

Sonunda “Umarım iyisindir,” dedi kuru bir şekilde.

“Ah, evet, bana iyi baktılar,” dedi Domaris, gergin ve öfkeli bakarken. Onun ne istediğini biliyordu –kendi için yeni olan hafif bir alaycılıkla düşünüyordu– neden konuya girmeyerek, kibarlıkla lafı dönüp dolaştırıyordu?

Arvath onun ruhunun pek huzurlu olmadığını sezdi ve bu onu daha da zorladı. “Buraya senden söz almaya geldim...”

Domaris nefesini kontrol edip kendini tutmaya çalışarak, soğuk bir şekilde “Hakkın olduğu üzere,” diye onayladı.

Arvath'ın tezcanlı elleri uzanıp onu kendine çekti. “Sevgilim! Seni bu gece Cüppeli Beşli'nin önünde isteyebilir miyim?”

“Eğer istiyorsan,” dedi kız adeta kayıtsızca. Bu zaman, bir diğerinden daha kötü olamazdı. Sonra bir anda eski Domaris, ani bir içtenlik patlamasıyla

la geri geldi. "Ah, Arvath, sana verebileceğimden daha fazlasını getiremeyeceğim için bağışla beni," diye yalvarırken kısa bir an ona sarıldı.

"Kendini veriyor olman yeterli," dedi Arvath sevecen bir tavırla.

Kız gözlerinde bilge bir kederle ona baktı, ama hiçbir şey söylemedi.

Erkeğin kolları onu istekle sardı. "Seni mutlu edeceğim," diye söz verdi. "Yemin ederim!"

Onun kollarında hareketsiz kaldı Domaris; ama Arvath tedirgin eden bir çaresizlik hissiyle, onu sarsan acıdan dolayı kımıldamadığını biliyordu. "Yemin ediyorum ki –sana unutturacağım!" diye tekrarladı, kulağa tehdit gibi gelen bir tarzda.

Bir an sonra Domaris ellerini kaldırdı ve kendini ondan kurtardı; herhangi bir tepkiyle değil, ama adamı endişeyle dolduran bir kayıtsızlık içinde... Arvath rahatsız edici düşünceyi hızla savuşturdu. Güven içinde, onu sevmeye uyandıracığını düşünüyordu –ve Domaris'in aşkın doğasını kavrayabilmede kendinden çokça ilerde olduğu aklının ucundan bile geçmemişti.

Yine de kızın gözlerinde anlık bir merhamet, yumuşaklık görmüştü, şansını fazla zorlamaması gerektiğinin bilincindeydi. Saçlarının arasından fısıldadı. "Benim için güzel ol, sevgili karıcığım!" Sonra, şakağına hızlı bir öpücük kondurarak onu bırakıp gitti.

Domaris uzunca geçen bir dakika boyunca öyle-

ce durup kapalı kapıya baktı. Ve gözlerindeki derin merhamet kendini yavaş yavaş beyaz bir korkuya bıraktı. "O –O aç," diye soluklandı, tarifsiz bir titreme baş gösterdi ve bütün vücudunu sardı. "Nasıl olur da yaparım? –yapamam, yapamam! Ah, Micon, Micon!"

Bölüm 2

Salgın

-I-

Kıvrılan Yılan denilen şehri o yaz sıtma kırıp geçirdi. Sağaltıcıların katı sağlık kuralları uyguladıkları Tapınak Bölgesi'ndeysen salgına rastlanmadı, ancak şehir nüfusunun önemli bir kısmı Rahiplerin emirlerini uygulayamayacak kadar tembel ve aptal olduğundan, şehrin içinde tam anlamıyla bir yıkım yaşandı.

Riveda ve Şifacıları, ne vebaya ne de insanlara aldırarak, bir işgal ordusunu andırırcasına, şehrin dört bir yanına dağıldılar. Leş gibi kokan çöp yığınlarını ve çürümeye yüz tutan, virane evleri yaktılar; insanların hayvanlardan daha beter pisliklerde yaşamasını reva gören zalim ya da ahmak sahiplerin köle kulübelerini yaktılar. Kurbanların ölümün kokusuyla çoktan çürümüş oldukları evlere bile girmekten çekinmeyerek, salgına yakalanmış kişileri buharla dezenfekte ettiler, temizlediler, karantinaya aldılar; bütün evleri işgal ederek, yaşayanları ölüme terk ettiler, gömdüler, tüm bunlar yetmedi yaktılar. Cesetleri yak-

tılar –kastın gömülmeyi emrettiği durumlarda, bazen zora dahi başvurarak. Kirlendiklerinden kuşkulanan kuyular kontrol edildi, gerek rüşvet ve tehditle, gerekse de düpedüz kaba kuvvetle olsun, hiçbir güce boyun eğmeksizin mühürlendi. Kısacası, ihmalleri veya kötü emelleri vebanın yayılmasının birinci dereceden nedeni olan zengin ve güçlülerin başına korkutucu bir bela oldular.

Riveda, kendini tüketircesine çalışarak, başka hiç kimsenin yaklaştırmaya ikna edilemeyeceği vakalara baktı, onun yıkıcı merhametinin değerini sorgulayan şişman şehir hükümdarlarına kafa tuttu, vakit buldukça, ölümün elinin çoktan değdiği evlerde uyudu. Yürürken sanki bir mucizeler dizisince savunuluyordu.

Akrabası Cadamiri tarafından desteklenen, Sağaltıcıların elinde yetişmiş olan Deoris, bir akşam diğer bir Rahibeyle birlikte iki ailenin hastalarına bakmakta olduğu evden dışarı adımını attığında, Riveda'yla karşılaştı. Evin kadını tehlikenin dışındaydı, ancak dört çocuğu ölmüştü, üç tanesi ciddi bir şekilde hasta yatıyor, bir diğeri ise rahatsızlanmaya başlıyordu.

Onu görünce, Riveda selam vermek için cadenin karşısına geçti. Yüzü kırışık ve çok yorgundu, ama neredeyse mutlu görünüyordu, Deoris nedenini sordu.

“Çünkü inanıyorum ki, en kötüsü geride kaldı.

Kuzey Bölgesinde, hatta burada bile bugün yeni bir vaka yok –ve eğer yağmur üç gün daha yüzünü göstermezse kazandık demektir.” Üstat, Deoris’e baktı; çabalamaları onun yüzüne yıllar eklemişti ve güzelliği yorgunluğun etkisiyle soluklaşmıştı. Riveda’nın kalbi yumuşadı ve şefkatli bir gülümsemeyle, “Sanırım Tapınak’a geri gönderilmen gerek çocuğum; kendini perişan ediyor-sun.”

Kız dayanılmaz isteğiyle savaşıarak kafasını salıdı. Bu keşmekeşten kurtulmak, onu cennete gitmişçesine huzura kavuştururdu. Ancak inatla “Bana gerek duyulduğu sürece kalacağım,” dedi sadece.

Riveda onun ellerini yakalayıp, tuttu. “Seni ben götürürdüm çocuğum, ama kapılardan içeri sokulmayabilirim, çünkü salgının en kötü olduğu yerlere gidiyorum. Salgın bitene kadar geri dönemem, ama sen...” Birdenbire sert, kaba bir sarılışla onu kendine çekti. “Deoris gitmelisin! Senin hasta olmana izin vermeyeceğim, seni de kaybetmeyi göze alamam!”

Kendini adamdan kurtarmaya çalışırken birden gevşeyerek ona sarıldı ve yüzünde, yanağını gıcıklayan sakalını hissetti.

Riveda onu bırakmadan doğruldu ve kıza, tepeden baktı, sert ağzından nazik sözcükler döküldü, “Bunun bile tehlikesi var. Şimdi banyo yapman ve elbiselerini değiştirmen gerekecek

–ama Deoris, sen titriyorsun, bu yakıcı sıcakta üşüyor olamazsın?”

Adamın kollarında biraz kımıldandı. “Canımı acıtıyorsun,” diye karşı çıktı.

Sersemleyip, kafası karışmış olan Deoris, Riveda’nın kollarında buz kesmişti. “Deoris!” dedi Riveda, telaşla.

Kız, onu aniden kuşatan şiddetli soğukla titredti. “Ben –ben iyiyim,” diye itiraz etti, güçsüzce –ama sonunda fısıldadı, “Ben –ben eve gitmek istemiyorum,” titreyen, gevşek ve küçük bir külçe halinde, Riveda’nın kollarında kayıverdi.

-II-

Salgın hastalık korkutacak raddeye gelmemişti. Riveda yorgunluktan kaynaklanan sıtma teşhisini koydu. Birkaç gün sonra, herhangi bir bulaşıcılık tehlikesi olmadığından emin olduklarında, onun bir sedye içinde Tapınak'a taşınmasına izin verdiler. Oraya vardıkdan sonra Deoris, ona yıllar gibi gelen haftalar geçirdi; ölümcül bir hastalıkla değil, ancak uykulu bir sayıklama halinde. Sıtına sonunda azaldığında bile, iyileşme dönemi çok yavaştı ve yaşama dair en durgun gayreti gösterene kadar bile çok uzun bir zaman geçti.

Günler, kısa uykular ve yarı uyanık rüyalarla göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Gölğelerin oyununu, duvarların üstündeki güneş ışığını seyreliyor, pınarların ağlayışını ve güneş ışığındaki bir kafes içinde kanat çırparak cıvıldaayan ufacık dört mavi kuşun melodilerini dinleyerek yatıyordu –onları Domaris göndermişti. Aslında Domaris hemen her gün mesajlar ve hediyeler gönderiyordu, ama Deoris'in ağlamasına ve sayıklama-

lan sırasında günlerce yalvarmasına karşın, Domaris onun yanına gelmedi. Deoris'e gece gündüz bakan Elara ise bunu Arvath'ın yasaklamış olduğunu söylüyordu. Ancak sayıklamaları bitince; Deoris, Elis'ten, Domaris'in hamile olduğunu ve sağlığının pek iyi olmadığını öğrendi: bu hafif sıtmanın bulaşması olasılığını bile göze alamıyorlardı. Bunu öğrenince Deoris yüzünü duvara dönerek bütün bir gün boyunca hiç konuşmadan yattı ve ablasından bir daha bahsetmedi.

Arvath sık sık geliyor, Domaris'in gönderdiği hediyeleri ve sevgi dolu mesajları getiriyordu. Chedan ise hemen her gün kısa, utangaç, dili tutulmuş ziyaretlerde bulunuyordu. Bir keresinde Rajasta, kızın titiz, seçici iştahını kabartacak lezzetli meyvalarla beraber salgın sırasındaki yararlılıklarıyla ilgili övgülerle dolu olarak geldi.

Hafızası yerine gelmeye başlayıp, Riveda'nın tuhaf davranışının hatırası, sayıklamaları sırasında gördüğü garip rüyalarından yüzeye çıktığında Deoris, Gri Cüppeliler'in Üstat'ını sordu. Riveda'nın uzun bir seyahate çıktığını söylediler, ama Deoris içten içe onların yalan söylediklerini ve Riveda'nın salgında öldüğüne inandı. Keder doğmadan kayboldu; uzun hastalık ve ondan daha da uzun iyileşme dönemi, duygularının kaynağını temelinden yıkmıştı, ve Deoris, yaşama dair hareketlere; geçmişe, bugüne ve geleceğe ilgisizce yaşadığını göstermeye devam etti.

Yatağından kalkmasına izin vermeleri için haftalar, bahçede dolaşması içinse daha aylar gerekecekti. En sonunda, yeterince iyileşmiş olduğu zaman Caratra Tapınağı'ndaki görevlerine geri döndü –az çok, çünkü herkesin, onun geri gelen gücünü tüketmeyecek kolay ve işe yaramaz görevler bulmak için söz birliği ettiğini gördü. Güçlendikçe zamanının çoğunu ders çalışmaya adanıyor, onlara çalışmalarında eşlik edemese de aday sağaltıcılara verilen derslere katılıyordu. Sık sık, Işık Rahipleri'nin tartışmalarını uzaktan dinlemek için kütüphanenin bir köşesine gizleniyordu. Dahası, dinlemekte, okumaktan daha başarılı olduğu veya dinlemeye, görmekten daha kusursuz bir şekilde yoğunlaşabildiği düşünülüyordu, Rahibe Deoris olarak artık kendine ait bir Yazıcısı vardı.

On altıncı yaş gününün akşamında, rahibelerden biri Deoris'i, Yıldız Alanı'nı yukardan gören bir tepeye, tıbbi değeri olan bazı çiçekleri toplamaya göndermişti. Uzun yürüyüş onu yormuş ve göreve başlamadan önce birkaç dakika dinlenmek için oturmuştu ki, başını kaldırdığında birdenbire Üstat Riveda'nın güneşin aydınlattığı patika boyunca ona doğru yürümekte olduğunu gördü. Öylece bakakaldı. Öldüğüne o kadar inanmıştı ki, bir an için yaşamla ölüm arasındaki çizginin inceldiğini ve onu değil de sadece ruhunu gördüğünü düşündü. Sonra, hayal görmediği-

ne ikna olmuş bir halde çığılık atıp ona doğru koştu.

Riveda dönerken, Deoris'i fark etti ve kollarını açtı. "Deoris," dedi ve elleriyle omuzlarını kavradı. "Senin için çok endişeleniyordum, senin çok tehlikeli bir hastalığa yakalandığını söylediler. Tamamen iyileştin mi?" Kızın yüzüne bakarken gördükleri onu açıkça tatmin etti.

"Ben -ben senin öldüğünü sandım."

Adamın kaba gülümseyişi her zamankinden daha sıcaktı. "Hayır, gördüğün üzere tamamen canlıyım. Uzaktaydım, Atlantis'e bir yolculuğa çıktım. Belki bir gün sana hepsini anlatırım, gitmeden önce seni görmeye geldim, ama sen beni tanıyamayacak kadar hastaydın. Burada ne arıyorsun?"

"Şifalı çiçekler topluyorum."

Riveda kahkahayla güldü. "Ah, yeteneklerini kullanmak için son derece değerli bir yol! Neyse artık geri döndüm, belki sana daha uygun bir iş bulabilirim. Ama şu anda kendi işlerim var, bu yüzden seni çiçeklerinle başbaşa bırakmaya mecburum." Tekrar gülümsedi. "Böyle önemli bir görevin basit bir Üstat tarafından engellenmemesi gerekir!"

Deoris neşeyle güldü ve Riveda yoluna devam etmeden önce ani bir dürtüyle eğilerek, Deoris'i hafifçe öpüverdi. Aceleyle tapınağa doğru yürürken Riveda, kızın gözlerindeki isteksizliği hatırlayarak kendini tuhaf bir şekilde rahatsız hissetti.

Asla pek uzun boylu olmamışsa da, Deoris hasta olduğu aylarda boy atmıştı. İnce ve çelimsiz fakat kırılğan, hayaletimsi bir güzelliğe sahip olan bu bayan, artık bir çocuk değildi, ama bir kadın da sayılmazdı. Düşüncelerinin aldığı yörüngeden dolayı kendinden utanan Riveda, genç Chedan'ın nasıl olup da cinsel dürtülerinin objesi olabildiğini merak etti. "Hayır," diye karar verdi, "cevap bu değil." Deoris'te tutkunun uyanışıyla şaşırılmış bir kız görüntüsü yoktu; bir cinsellik bilincinin doğuşundan söz etmek de aynı şekilde olanaksızdı. Onun öpücüğüne izin vermişti, küçük bir çocuk kadar masumca.

Riveda, Deoris'in onu gözden kayboluncaya kadar gözleriyle izlediğinden, yüzüne renk geldiğinden ve tekrar canlandığından habersizdi.

Bölüm 3

Tercih ve Yazgı

-I-

Karanlığın esaretindeki Tapınak'ın ve altında uzanan antik kentin kuleli çatıları üzerine gece, yumuşak, aysız, çivit rengi kanatlar gibi çırpınarak çökmekteydi. Loş ışıklar karanlığın üzerinde bir ağ gibi geriliydi. Ve uzakta, limanın daha yoğun karanlığının çevresinde soluk bir yakamoz dolaşıyordu. Yıldızların soluk ve zayıf ışığı büyük piramidin çatı terasını çeviren parmaklıkların çevresinde yanıp sönüyor, ve orada duran iki pelerinli siluetin etrafında tinsel bir esrar perdesi oluşturuyordu.

Deoris serin meltemde biraz titriyor, ellerini kaldırıp, pelerinin kapşonunu kıvrımlarından kavıyordu. Rüzgâr onlara doğru esince, kız en sonunda pes ederek pelerinin kapşonunu geriye atıp, kısa ama hacimli buklelerinin diledikleri gibi uçuşmalarına izin verdi.

Riveda'nın solgun ışıktaki büsbütün sert görünen yüzü uzak, insanüstü bir durgunlukla kara kara düşünüyordu. Terasa çıktıklarından beri tek keli-

me etmemiş, ve kızın utangaç birkaç konuşma girişimi onun gözlerinin ifadesiz donukluğunda, sessizliğe boğulmuştu. Yaptığı ani bir hareket kız dehşetle irkiltti.

Bir eliyle kavradığı parmaklığa yaslandı, karaltı halindeki bedenini desteklerken emreden bir tonda, “Canını neyin sıktığını anlat bana, Deoris,” dedi.

“Bilmiyorum,” dedi Deoris. “Bir anda çok fazla yenilikle karşılaşıyorum.” Sesi sertleşip, gerildi. “Ablam Domaris’in ikinci bir çocuğu olacak!”

Riveda gözlerini kısarak, bir an için kıza dik dik baktı. “Bunu biliyordum. Sen ne bekliyordun?” dedi.

“Oh bilmiyorum...” Kızın omuzları çöktü. “Micon’la, her nasılsa farklıydı. O...”

“O, Güneş’in Oğlu’ydu,” diye hatırlattı Riveda, nazikçe, ve sesinde alaydan eser yoktu.

Ümitsizce gözlerini yukarı dikti. “Evet, ama Arvath –tıpkı hayvanlar gibi, alelacele– neden Riveda?”

“Kim bilebilir?” diye cevapladı Riveda, sesi üzgün ve güven veren bir tonla alçaldı. “Çok yazık. Domaris bu kadar ileri gidebildi.”

Deoris gözlerini kaldırdığında, içlerindeki sabırsız soru işaretleri görülebiliyordu.

Üstat onun başının üzerinden çok hafifçe gülümsedi. “Bir kadının aklı çok gariptir Deoris. Sen masumiyet içinde kısılp kalmışsın ve bir kadının

ne kadar derinden, bedeninin emri altında olduğunu henüz anlayamazsın. Yanlış olduğunu söylemiyorum, sadece çok yazık.” Durakladı ve sesi sertleşti, “Demek oluyor ki, Domaris yolunu seçmiş. Bunu bekliyordum, ama yine de...” Deoris’e baktı. “Bana neden diye sordun. Gri Tapınak’a giren birçok bakirenin *saji* olup, anlamını bile bilmeden sihir kullanmalarıyla aynı nedenden dolayı. Ama biz Sihirbazlar, kadınlarımızın özgür olmalarını tercih ederiz, onları Sakti Sidhana yapmayı –bunun ne olduğunu biliyor musun?”

Kız dili tutulmuş bir halde, başını iki yana salladı.

“Güçlerini, bir erkeğin kudretine yol göstermek ve onu tamamlamak için kullanabilen bir kadın. Domaris’in bu çeşit bir gücü ve potansiyeli vardı...” Bir süre sustu. “Bir zamanlar.”

“Artık yok mu?”

Riveda doğrudan cevap vermedi, düşüncelere daldı, “Kadınlar ihtiyata, açlığa ya da cesarete nâdiren sahiptirler. Birçok kadın için, öğrenmek bir oyundur, akıl bir oyuncak –erişme ise yalnızca bir merak.”

Deoris çekinerek sordu, “Peki bir kadın için başka yol yok mudur?”

“Senin kastından bir kadın için mi?” Omuzlarını silkti Üstat. “Sana nasihatte bulunmaya hakkım yok –ama yine de Deoris...”

Riveda bir an durakladı –ancak bu kadar kısa

bir sürede de olsa, bir kadının dehşet çılgınlığını duymasıyla, ruhsal dengesini yitirdi. Üstat döndü; avdaki bir kaplan kadar hızlıydı, onun arkasında Deoris elleri boğazında, irkilerek geri kaçtı. Uzun merdivenin köşesinde, beyaz cüppeli iki suret ve önlerinde birdenbire ortaya çıkan büzülmüş hayaleti andıran silueti fark etti.

Riveda yabancı bir dilde birkaç sözcük savurdu, sonra Beyaz Cüppeliler'le konuştu, "Korkmayın, zavallı çocuk zararsızdır. Aklı yerinde değil."

Domaris, Rajasta'nın koluna tutunarak, kesik kesik soluyarak mınıldandı, "Gölgelerden yükseldi –bir hayalet gibi."

Riveda'nın güçlü, sıcak gülüşü karanlığı doldurdu. "Sizi temin ederim ki, o canlı ve zararsızdır." En azından son söylediği kanıtlandı, çünkü griler içindeki mürit bir kez daha karanlığın içine doğru seyirtti. Ve gözden kayboldu. Riveda konuşmasını sürdürdü, sesi alay derecesinde abartılı derin bir saygı içeriyordu, "Efendi Muhafız, seni selamlıyorum; bu, çoktandır unuttuğum bir zevktir."

Rajasta sertçe, "Çok kibarsın Riveda. Umarım derin düşüncelerini bölmemişizdir?" dedi.

"Hayır, çünkü yalnız değildim," diye nazikçe karşılık verdi Riveda, ve Deoris'e öne çıkmasını işaret etti. Domaris'e, "İhmalkârsınız hanımım," diye ekledi, "berrak bir gecede kaçırılmaması gereken şu manzarayı kız kardeşiniz hiç görme-

miş.”

Deoris rüzgârda, başındaki kapşonu tutarak davetsiz misafirlere bakıyordu, ve Domaris kolunu Rajasta’dan kurtararak ona doğru gitti. “Bilseydim seni buraya çok uzun zaman önce getirdim,” diye mırıldandı, gözleri kız kardeşini yakından sınıyordu. Mürit, ortaya çıkıp onu dehşette düşürmeden önce, Riveda ve Deoris’in birbirlerine çok yakın durduklarını görmüştü. Bu görüntü, sırtından yukarı soğuk bir karıncalanmaya neden olmuştu. Kız kardeşinin elinden tutarak, Deoris’i parmaklığa doğru çekti. “Manzara burada gerçekten harikadır, ayın deniz üzerindeki yansımaları görebilirsin...”

Sesini adeta bir fısıltıya indirerek mırıldandı, “Deoris, özel hayatına burnumu sokmak istemem, ama ne hakkında konuşuyordunuz?”

Riveda yanlarında, olduğundan daha büyük bir karaltı halinde belirdi. “Deoris ile Sırları tartışıyorduk hanımım. Ablasının büyük bir şerefle geçtiği yoldan gitmeyi seçip seçmediğini öğrenmek istiyordum.” Üstadın sözleri ince, hatta saygılıydı, ama tonundaki bir şey Rajasta’nın kaşlarının çatılmasına neden oldu.

Adeta kontrol edilemez bir öfkeyle yumruklarını sıkarak, “Deoris aday bir Caratra Rahibesi’dir,” dedi Işık Rahibi, tersler gibi.

“Neden, bunu ben de biliyorum,” dedi Riveda gülümseyerek. “Unuttun mu, ona orada Erginlen-

meyi aramasını tavsiye eden bendim?”

Rajasta sesini ihtiyatlı bir sakinliğe zorlayarak cevap verdi. “O zaman büyük bilgelik gösterdin Riveda. Her zaman bu kadar bilgece tavsiyeler verebilir misin?” Biraz uzakta tekrar ortaya çıkmış olan müride kısa bir bakış attı. “Onun ruhunda gizli olan herhangi bir anahtara rastlayabildin mi?”

Riveda kafasını salladı. “Atlantis’te onu uyandırabilecek birşeyler de bulamadım. Ancak,” durakladı ve şöyle dedi “büyü hakkında engin bilgisi olduğuna inanıyorum. Geçen gece onu Müridler Çemberi’ne aldım.”

Rajasta irkildi “Boş bir beyinle mi?” dedi suçlarcasına. “Farkında olmaksızın?” Yüzünde derin bir sıkıntı vardı. “Bir kerecik olsun, sana şu tavsiyelerde bulunmama izin ver Riveda, Muhafız olarak değil, bir akraba veya bir arkadaş olarak. Dikkatli ol –kendi iyiliğin için. O değersiz biri, ayrıca tehlikelerin en kötüsüne yol açabilecek kusursuz bir kanal.”

Riveda başını eğdi, ancak onu seyreden Deoris, çenesinde gerilen bir kas çizgisi görebiliyordu. Gri Cüppeli sözlerini küçük parçalara böldü ve Rajasta’ya tısladı. “Üstatlığım, kuzen –o kanalı kontrol altına almak için– uygun ve yeterlidir. Kendi işlerimi yürütmeme izin verecek inceliği göster bana dostum!”

Rajasta içini çekti, sabırlı ve sakin, “Onun aklını harap edebilirsin,” dedi.

Riveda omuz silkti. “Harap edecek pek bir şey kalmamış,” diye belirtti “ve benim onu canlandırabilme şansım var.” Durakladı, sonra yavaş ve ölümcül bir vurguyla, “Belki de onu Ahmaklar Köyü’ne göndersem daha iyi olur değil mi?” dedi.

Uzun ve korkunç bir sessizlik oldu. Domaris, Deoris’in kaskatı kesildiğini, her adalesinin tek tek kasıldığını hissediyordu; omuzları korkuyla titreyerek gerilmişti. Rahatlatma isteğiyle, kız kardeşinin elini avcunun içinde sıkıca tuttu, ama Deoris kendini geri çekti.

Riveda büsbütün sakin, sözlerine devam etti. “Şüphelerin yersiz Rajasta. Ben yalnızca zavallı ruhu kendine getirmeye çalışıyorum. Ben bir Kara Büyücü değilim; imaların beni aşağılıyor, Efendi Muhafız.”

“Aşağılamak istemediğimi biliyorsun,” dedi Rajasta, sesi bezgin ve yaşlıydı, “ama Tarikat’ınızın içinde, üzerine baskı uygulayamayacaklarımız var.”

Gri Cüppeli hareketsizce durdu, yukarı kalkmış çenesinin çizgisi, alışılmadık bir kendine güvensizliği açığa vuruyordu; sonra Riveda teslim oldu ve parmaklıkta Rajasta’ya katıldı.

“Kızma,” dedi adeta pişman bir şekilde “sana saldırmak istemedim.”

Işık Rahibi ona bakmadı bile. “Karşılıklı saldırmadan konuşamayacağımız için en iyisi sessiz kalalım,” dedi soğuk bir tavırla. Bu terslemeyle

afallayan Riveda dikleşti ve birkaç dakika boyunca limanın üzerinden uzakları seyretti.

Dolunay kayaları döven dalgaların üzerinde masalımsı bir ışık oyunuyla yüzerek yaldızlı bir köpük gibi yükseliyordu. Deoris huşu ve büyülenmişlik içinde, ay ışığıyla parlayan dalgalara ve çatılara bakarken, hayranlık dolu bir nefes aldı. Riveda'nın elini kolunda hissetti ve ona biraz yaklaştı. Büyük sarı-turuncu küre yavaşça yükselmeyi sürdürüyordu, çalkalanan denizin üstünde asılı kalıp, azar azar yüzlerini aydınlatıyordu; Deoris karanlığın önünde bir hayalet; Domaris gevşek, buz renkli cüppesinin kapşonu altında soluk; Rajasta uzun parmaklığın önünde ısıldayan bir karaltı; Riveda ise ay ışığının altında karanlık bir sütun. Gözlerden kaçan koyu bir gölge, arkalarında, merdivenin geniş silmesinin önüne çömeldi.

Deoris ay ışığıyla aydınlanmış sahnenin ayrıntılarını seçmeye başladı: yelkenleri sarılmış, dar direkli gemilerin gölgesi, fosforlu bir denizin üstünde yapayalnız; daha yakında sokaklarında ışıkların titreyerek yanıp söndüğü, bir o yana bir bu yana dönüp durduğı, Kıvrılan Yılan denilen şehrin koyu kütlesi. Tuhaf bir biçimde, bir elini kaldırdı, şehrin ve limanın ana hatlarını çizdi; sonra şaşkınlıkla küçük bir çığlık attı.

"Efendi Riveda, şuraya bakın –buradan şehrin ana hatlarını çizince Kutsal İşaret belirliyor!"

"Eminim ki, öyle planlanmıştır," diye sakince yanıtladı Riveda. "Tasadüf genellikle sanatsaldır ama asla bu biçimde değil."

Alçaktan bir ses, "Domaris?" dedi.

Genç Rahibe irkildi, eli kız kardeşinin kolundan düştü. "Burdayım Arvath," diye seslendi.

Kocasının beyaz cüppeli belirsiz sureti, kendini gölgelerden ayırıp onlara doğru geldi. Gülümseyerek etrafına bakındı "Selamlar, Efendi Rajasta, Efendi Riveda," dedi. "Ve sen küçük Deoris -hayır seni artık böyle çağırmamalıyım, değil mi kedicik? Caratra'nın Tapınağı'ndan Rahibe Ad-sartha'ya selam olsun!" Gülünç bir şekilde yere kadar eğildi.

Deoris kendini tutamayarak kıkırdadı, sonra başını geriye attı ve ona arkasını döndü.

Arvath sırttı ve karısını koluyla sarmaladı. "Seni burada bulabileceğimi düşündüm," dedi. Ona bakarken sesi ilgi ve sitemle gölgelendi. "Yorgun görünüyorsun. Görevlerini bitirdiğin zaman dinlenmeli, bu uzun merdivenlere tırmanmakla kendini yormamalısın."

"Ben hiç yorulmuyorum," dedi yavaşça, "gerçek anlamda yorulmuyorum."

"Biliyorum ama..." Kolu kızı biraz sıktı.

Süzülmüş gölgelerin arasından kaba, yüksek tonlarıyla Riveda'nın sesi duyuldu. "Hiçbir kadın duyarlı tavsiyeleri kabul etmez."

Domaris gururlu bir şekilde başını kaldırdı

“Ben kadından önce bir insanım.”

Riveda bir zamanlar Domaris'i çok korkutmuş olan garip, vakur saygıyla gözlerini Domaris'e dikti. Yavaşça cevapladı, “Ben öyle düşünmüyorum, Hanım Isarma, siz öncelikle ve her zaman bir kadınsınız. Bu tamamen açık değil mi?”

Arvath kaşlarını çatarak baktı ve öne doğru kızgın bir adım attı, ama Domaris onun kolundan yakaladı. “Lütfen,” diye fısıldadı “ona kızma, sanırım niyeti saldırmak değildi. O bizim kastımızdan değil, söylediklerini duymazdan gelebiliriz.”

Arvath sakinleşti ve mırıldanarak, “Benim sevdiğim, senin içindeki kadındır, hayatım. Gerisi sana ait. Buna karışmam,” dedi.

Alçak bir sesle “Biliyorum, biliyorum,” diye yaştırdı onu Domaris.

Rajasta herkesi kucaklayan bir nezaketle ekledi, “Ben onun için hiç korkmuyorum, Arvath. Benim bildiğim onun bir Rahibe olduğu kadar, aynı zamanda bir kadın olduğudur.”

Riveda ince bir alayla Deoris'e göz attı. “Sanırım, biz ikimiz buraya çok fazlayız,” diye mırıldandı ve kızı parmaklıklar boyunca, güney taraftaki korkuluk duvarına doğru çekti, ve orada içe işleyen bir sessizlik içinde durup, dalgakıran-da titreşip dans eden ateşleri seyretmeye koyuldu.

Arvath özür dilercesine Rajasta'ya döndü. “Onunla ilgili şeylerde fazla erkeğim,” dedi ve buruk bir neşe içinde gülümsedi.

Rajasta bu gülümsemeye dostça karşılık verdi. “Bu zaten anlaşılıyor evladım,” dedi ve dikkatle Domaris’e baktı. Berrak ay ışığı, saçının muhteşem kızıl örtüsünü belirsiz bir parlaklığa dönüştürüyordu, genç yüzündeki yorgunluğu tatlılıkla yumuşatıyordu; ancak Rajasta’nın bunu görmek için ışığa ihtiyacı yoktu. Ve *Neden*, diye sordu kendi kendine, *öncelikle bir kadın olduğunu inkâr etmek için o kadar acele etti?* Rajasta dönüp, elinde olmadan hatırlayarak, denizi seyretti uzun uzun. *Micon’un çocuğunu doğurduğunda Domaris bütünüyle bir kadındı, adeta kibirle öyleydi, bundan gurur ve derin bir sevinç duyuyordu. Şimdi neden, sanki Riveda –ona bildiği en yüksek övgüyü bağışlamamış da– hakaret etmiş gibi asice konuşuyor.*

Domaris ani bir gülümsemeyle, bir kolunu kocasına, ötekini de Rajasta’ya dolayarak onları kendine çekti. Teslimiyet ve sevgi etkisini yeterince uyandıracak şekilde Arvath’a yaslandı biraz. Domaris, aptal değildi ve Arvath’ın bu kadar azimle bastırduğu şiddetin farkındaydı. Domaris için başka hiçbir erkek daha fazla olamazdı –aynı azimle yaşamından ayrı tuttuğu hatıra dışında. Hiçbir kadın çocuğunu taşıdığı adama karşı büsbütün ilgisiz olamazdı.

Muhafızın içini fazlasıyla rahatlatan gizli, akıllı, küçük bir gülümsemeyle uzanıp dudaklarını kocasının yanağına değdirdi. “Yakında, Rajasta, Ta-

pınak görevlerinden azledilmeyi isteyeceğim çünkü düşünecek başka şeylerim olacak,” dedi hâlâ gülümserken. “Arvath, artık beni eve götür. Çok yorgunum ve dinleneceğim.”

Arvath yumuşak bir kesinlikle, karısına merdivenlerden aşağı eşlik ederken, Rajasta onları izledi. Rahatlamış hissediyordu: Domaris, Arvath’la birlikteyken güvendeydi doğrusu.

-II-

Diğerleri gölgelerin içine doğru kaybolurken Riveda döndü ve biraz üzgünce içini çekti. “Eh, Domaris seçimini yapmış. Peki ya sen, Deoris?”

Küçük, keskin bir iğrenti çılgılığıyla, “Hayır!” dedi. “Bir kadının aklı gariptir,” diye devam etti Riveda, düşünceli bir şekilde. “Daha ileri bir düzeyde duyarlıdır; tüm bedeni ayın ve med cezirin ince etkisine cevap verir. Ve bir erkeği elde etmek için yıllarını ve kalbinin kanını harcamak zorunda olduğu güce ve erken kavrayışa doğuştan sahiptir. Ancak erkek tırmanmaya hevesliyse de kadın kendi kendini zincirlemeye eğilimlidir. Evlilik, şehvet köleliği, çocuk doğurma gaddarlığı, eş ve anne olma kulluğu –ve bütün bunlar, itiraz etmeksizin! Yok, o bunun peşinde, ve reddedilirse gözyaşı döker!”

Uzak bir yankı gelip Deoris'in gerilmesine neden oldu –Domaris çok uzun zaman önce, *Bu saçmalıkları aklına kim soktu?* diye mırıldanırdı. Ancak adamın düşüncelerine aç olan Deoris,

kendi isyanını, Riveda'nın haklı göstermesini dinlemek için can atıyordu, bu yüzden de itirazı oldukça hafif oldu. "Ama çocukların olması gerekir, değil mi?"

Riveda omuzlarını silkti. "Bundan başka hiçbir işe yaramayan kadınlar her zaman, gereğinden çok vardır," dedi. "Bir zamanlar, bir kadının duyarlılığıyla birlikte, bir erkeğin gücüne ve sertliğine sahip bir kadın düşlerdim; kendi yüklediği zincirlerini bir kenara atabilecek bir kadın. Bir zamanlar, Domaris'i böyle bir kadın sanmıştım. Ve inan bana onlar nadir ve değerlidir! Ne var ki, o aksini seçmiş." Riveda döndü ve ay ışığında renksiz duran gözleri, kızın yukarı kalkmış yüzüne bıçak gibi saplandı. Hafif konuşma sesi, şarkı söylerkenki zengin ve tınlı baritona düştü. "Ama sanırım bir başkasını buldum. Deoris, sen..."

"Ne?" diye fısıldadı kız.

"O kadın *sen* misin?"

Beyninde korku ve büyülenme karmakarışık dolaşırken, uzun bir nefes aldı Deoris.

Riveda'nın sert elleri onun omuzlarını buldu, ve yumuşak, kandıran bir tavrıyla tekrarladı, "Sen o musun, Deoris?"

Karanlıkta bir kıpırdanış –ve aniden, gölgelerin içinden Riveda'nın müridi vücut buldu. Deoris'in içi iğrenme ve dehşetle doldu –Riveda ve kendisi için korku, mürit içinse bir tür hastalıklı nefret. Kendini şiddetle çekti ve kaçıp yalnız kalmak

için körce koştu; ama kaçarken bile Üstat'ın sözlerinin beyinde yankılanan mırıltısını duyuyordu.

O kadın sen misin?

Ve artık korkmanın ötesinde, yine de büyülenmişçesine, kendi kendine fısıldadı Deoris,

“O ben miyim?”

Bölüm 4

Zirve ve Derinlikler

-I-

Açılmış pencere kanatları, yaz şimşeginin aralıksız çakışlarını içeri buyur ediyordu. Uyuyamayan Deoris, şiltesinin üzerinde yatıyor, düşünceleri şimşegin parlayışı kadar huzursuzca gelip gidiyordu. Riveda'dan korkuyordu, ama yine de onun kendinde, neredeyse fiziksel olan; garip, gergin bir duygu uyandırdığını uzun zaman önce kabul etmişti. Onun aklına girmişti, hayallerinin bir parçasıydı. Kendisi kadar naif bir düşünceyle Deoris, Riveda'yla birlikte, belli belirsiz bir sınıra ulaştığını fark etmişti; ilişkileri birdenbire ve geri dönüşsüz bir şekilde değişmişti.

Riveda'ya daha yakın olmaya dayanamayacağından endişeleniyor, ama aynı zamanda onu hayatından çıkarma düşüncesi –ki tek seçenek buydu– katlanılmaz geliyordu. Riveda'nın dobralığı Rajasta'nın bile kendini beğenmiş, beceriksiz görünmesine yol açıyordu... Domaris'in yolundan gitmeyi ciddi olarak düşünmüş müydü acaba?

Yumuşak bir ses düşüncelerini böldü ve Che-

dan'ın tanıdık adımı, döşeme taşlarının üzerinden ona doğru geldi. "Uyuyor musun?" diye fısıldadı.

"Oh, Chedan –sen?"

"Avludaydım, ve ben..." Yatağın kenarına çöktü. "Seni bütün gün görmedim. Doğum gününde de. Kaç yaşına girdin?"

"On altı. Bunu biliyorsun." Deoris yatakta doğrulup, kollarıyla dizlerini sardı.

"Ve, eğer benden alacağını düşünseydim senin için bir hediyem olurdu," diye mırıldandı Chedan. Anlatmaya çalıştığı şey belliydi ve Chedan muzipçe devam ederken; Deoris, karanlıkta yanaklarının kızardığını hissetti, "Yoksa bekâretini daha yüce bir tutku için mi saklıyorsun? Geçen yıl, Cadamiri'nin seni baygın halde Prens Micon'un yatak odasındaki seanstan dışarı taşıdığını gördüm! Ah, Cadamiri ne kadar da kızgındı! O gün boyunca onunla kim konuştuysa, sivri sözlerle karşılaştı. Sana o nasihat edecektir Deoris."

"Onun nasihatleriyle ilgilenmiyorum!" diye çıkıştı Deoris, Chedan'ın tahrikleriyle çileden çıkmış bir halde.

Kendi içinde yeniden, iki çelişkili dürtü savaşıyordu: ona gülmek ya da ona vurmak. On İki-ler Evi'nin rahat adetlerini ve serbest konuşmalarını hiç benimsememişti; Yazıcılar Okulu'ndaki erkekler ve kızlar daha katı sınırlamalara tabiydi ve Deoris en kolay etki altında kaldığı yıllarını orada geçirmişti. Ancak kendi düşünceleri, karı-

şık oldukları gibi saygı da görmüyorlardı, ve Deoris yalnız olmak istemiyordu.

Chedan eğildi ve kollarını kızın sırtına doladı. Deoris bir çeşit pasif rızayla teslim oldu, ancak ağzını oğlanınkinden kaçırdı.

“Yapma,” dedi aksi bir tavırla, “nefes alamıyorum.”

“Almak zorunda kalmayacaksın,” dedi her zamankinden daha yumuşak bir tonda, ve Deoris anlamsız bir itirazda bulunmadı. Tutma biçiminden çok –kırılgan bir şişeyi kavırmış gibi– nazik kollarının sıcaklığından hoşlanıyordu ama bu gece öpücüklerinde, daha önce hiç olmayan bir acelecilik vardı. Bu, kızı biraz ürküttü. Tedbirli bir şekilde, ne olduğunu bilmediği itiraz sözleri mırıldanırken yerini değiştirerek, ondan uzaklaştı.

Yine sessizlik ve şimşegin odanın içindeki çakışıyla düşüncelerinin, rüyaların o belirsiz sınırında dolanması...

Birdenbire, onu durdurmaya fırsat bulamadan, Chedan yanına uzanmıştı ve kolları, zorla kızın başının altına sokuldu; sert, genç bedenini tüm gücüyle kızın üstüne bastırıyordu ve ürkütücü öpücüklerle ikide bir kesilen, hiçbir anlamı olmayan, tutarsız sözler mırıldanıyordu. Bir an, şaşkınlığın ve dalgınlığın yol açtığı dermansızlık Deoris'i hareketsiz bıraktı, sonra ani bir tiksinti dalgası, vücudundaki bütün sınırları çığlık atmaya it-

ti.

Boğuştu ve ondan kurtulup çabucak ayağa sıçradı; gözleri şok ve utançla yanıyordu. "Ne cüretle?" diye kekeledi, "Ne cüretle!" .

Chedan'ın ağzı afallama içinde bir karış açık kaldı. Yavaşça kendini topladı, sesinde pişmanlık vardı. "Deoris, tatlım, seni korkuttum mu?" diye fısıldadı ve kollarını açtı.

Deoris, ters yöne küçük bir zıplayışla ondan uzaklaştı. "Bana dokunma!"

Chedan yatağın kenarında diz çökmüş durumdaydı; sonra yavaşça ve biraz da sersemlemiş bir halde ayağa kalktı. "Deoris, anlamıyorum. Ben ne yaptım? Özür dilerim. Lütfen, bana öyle bakma," diye yalvardı, üzülmüş ve utanmıştı, patavatsızlığından dolayı kendine kızmaktaydı. Yumuşak bir şekilde kızın omzuna dokundu.

"Deoris, ağlamıyorsun, değil mi? Yapma lütfen—özür dilerim tatlım. Yatağa geri gel. Söz veriyorum, sana bir daha dokunmayacağım. Bak, yemin ediyorum," diye ekledi. Kafası karışmış bir halde, "Ama senin bu kadar gönülsüz olduğunu düşünmüyordum."

Kız yüksek sesle, sarsıla sarsıla ağlıyordu. "Git buradan," diye bağırdı, "git buradan!"

"Deoris!" Chedan'ın duraksayan sesi çatallaştı. "Böyle ağlamayı kes. Birisi duyacak, seni salak kız! Sen istemedikten sonra, sana bir daha asla dokunmayacağım! Neden, Tanrı aşkına ne yapa-

cağımı düşündün? Hayatımda kimseye tecavüz etmedim ve başlayacaksam da o kişi kesinlikle sen olmayacaksın. Şimdi kes şunu, Deoris, kes şunu!" Elini kızın omzuna koyup onu hafifçe sarstı. "Eğer birileri seni duyacak olursa..."

Kızın sesi yüksek ve isterikti. "Git! Sadece git buradan!"

Chedan'ın elleri düştü ve yanakları öfkeli bir gururla alevlendi. "Güzel, gidiyorum," dedi kısa ve öz, ve kapıyı ardından çarptı.

Deoris sinirli bir ürpertiyle sarsılarak yatağına büzüldü ve çarşafı başının üzerine çekti. Utanmış ve mutsuzdu, yalnızlığıysa odanın içinde fiziksel bir varlık gibiydi. Chedan'ın orada bulunuşu bile bir teselli olurdu.

Huzursuzca yatağından kalktı ve odanın içinde gezinmeye başladı. Ne olmuştu? Bir an için hoşnuttu, onun kollarında yatıyor ve kalbindeki bir boşluğun, onun yakınlığıyla avunup, dolduğunu hissediyordu –bir sonraki anda ise tüm vücudunu bir isyan öfkesi kaplamıştı. Ancak yıllardır o ve Chedan yavaşça ve amansız bir şekilde böyle bir ana doğru kaymışlardı. Büyük bir olasılıkla Tapınak'taki herkes onların zaten sevgili olduklarını düşünüyor-du! Beklenen şeyin kendisiyle karşılaşınca, neden bu ateşli reddediş fırtınasını koparmıştı?

Nedensiz bir itkiye boyun eğerek, geceliğinin üzerine hafif bir pelerin attı; dışarı, çimlere çıktı. Çiy, çıplak ayaklarını üşütüyor, ancak gece hava-

sı sıcak yüzüne nemli ve memnun edici bir duygu veriyordu. Ay ışığına doğru yürüdü, ve patikadan yukarı yavaşça çıkmakta olan adam şiddetli bir haz duyarak nefesini tuttu.

“Deoris,” dedi Riveda.

Kız korku içinde döndü ve Üstat bir an onun kaçacağını düşündü; sonra kız onun sesini tanıdı ve dudaklarının arasında uzun bir iç çekiş titredi.

“Riveda! Korktum, sen misin?”

“Başka biri değil,” güldü ve ona doğru geldi, iri, yağısız vücudu, yıldızların önünde bir karaltı oluşturuyor, cüppesi buz gibi parlıyordu; karanlığı çevresine topluyor, sonra tekrar öne döküyordu sanki. Kızın, ona, güven duyarak uzattığı elini tuttu.

“Ama Deoris, ayakların çıplak! Seni böyle bana getiren nedir? Memnun olmadığımından değil, ama,” diye ekledi.

Geri dönen bilinci ve utanç tüm vücuduna yayılırken gözlerini indirdi Deoris. “Sana mı?” diye sordu, asi bir şekilde.

“Sen her zaman bana gelirsin,” dedi Riveda. Gurur içinde söylenmiş bir cümle değildi, sadece öylesine bir gerçek ifadesi; *güneş doğudan yükselir*, demiş gibi. “Bütün yollarının bana çıktığını şimdiye kadar biliyor olmalıydın. Benim uzun zamandır bildiğim gibi, bunu artık senin de bilmen gerek. Deoris, benimle gelecek misin?”

Ve Deoris kendinin “Elbette,” dediğini duydu

ve kararın çok uzun zaman önce verilmiş olduğunu fark etti. “Peki ama nereye? Nereye gidiyorsunuz?” diye fısıldadı.

Riveda sessizlik içinde gözlerini ona dikti. “Tanrı’nın uyuduğu Mezar’a,” dedi nihayet.

Ellerini boğazına götürdü Deoris. Bir Işık Kızı için bu günaha girmekti –bunu biliyordu artık. Ve Riveda’yla birlikte Gri Tapınak’a son gidişinde sonuçlar korkutucu olmuştu. Ama Riveda o zaman olanlardan –öyle demişti ve Deoris ona inanıyordu– sorumlu değildi. *O zaman olanlardan...* Hatırlamak için savaştı, ama her şey aklında bir sis perdesi içindeydi. Fısıldadı, “Mecbur muyum?” ve sesi kesildi.

Riveda’nın elleri onu bırakarak yanlarına düştü.

“Geçmişteki, bugünkü ve gelecekteki bütün Tanrılar seni zorlamamı yasaklar Deoris.”

Emretmiş, yalvarmış, ikna etmek için tek bir kelime etmiş olsaydı; kaçıp gidecekti Deoris. Ancak adamın sessiz yüzünün önünde ağırbaşlı bir tavırla sadece, “Geleceğim,” diyebilirdi.

“Gel o halde.” Riveda kızın omzundan hafifçe tutarak onu piramide doğru çevirdi. “Seni bu gece zirveye götürdüm; şimdi de sana derinlikleri göstereceğim. Bu da bir Gizem’dir.” Elini kızın koluna attı, ama dokunuşu hiç kişisel değildi, “Adımlarına dikkat et, karanlıkta tepe tehlikelidir,” diye uyardı.

Kız uysalca yanında gidiyordu; bir an durdu Ri-

veda ve ona döndü, kolu hareket etti, ama kız reddediş içinde paniğe kapılarak geri çekildi.

“Yani?” Riveda neredeyse işitilemez bir şekilde düşüncelere daldı. “Sorumun cevabını daha sormadan aldım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Gerçekten bilmiyor musun?” Riveda kısaca güldü, eğlenmeksizin. “Neyse, belki onu da öğrenirsin, ama kendi isteğinle; her zaman kendi isteğinle. Bunu hatırla. Zirve ve derinlikler. Göreceksin.”

Onu yükseltilmiş karanlıklar diyarına doğru götürdü.

-II-

Basamaklar –sayısız, bitmez tükenmez basamaklar– loş karanlığın içine doğru, sonsuz bir şekilde kıvrıla kıvrıla iniyor, iniyordu. İçeri sızan ışık, hiçbir gölgeyi aydınlatmıyordu. Soğuk, taş basamaklar, ışık kadar gri; ve kızın çıplak ayaklarının yumuşak sesi, sonsuza kadar tekrarlanan yankılarla onu izliyordu. Nefes alış kulağ tırma-
layan bir ısılla çınıyor ve sanki yankılarla onun arkasından sürünüp, topuklarının peşine takılıyordu. Tek eliyle duvara tutunarak kendini ilerletmeye zorladı... Ayakları tempolarını değiştirmeyi reddetse de, gidişinde bir uçuş hissi vardı, yankılardaysa, kalp atışları gibi kararlı bir ısrar vardı.

Başka bir dönemeç daha; daha çok basamak. Grilik çevrelerine yayıldı ve Deoris, bütünüyle rutubetli soğuktan kaynaklanmayan bir serinlikle titredi. Gri cüppeli Riveda'nın yanında, gri sisin içine ağır ağır ilerledi, ve kapalı yer korkusu boğazını sıktı; günaha girdiğini bilmek beynine bıçaklar sapladı.

Aşağı ve aşağı –acı veren mücadelenin sonsuzlukları boyunca.

Sinirleri ona koşması için haykırıyor, ancak ıslak kumun soğuğu onu durmaya zorluyordu. Birdenbire basamakların sonu geldi. Bir başka dönemeç, titreyen grilikle hafifçe aydınlanan geniş, kubbeli bir odaya açıldı. Deoris ürkek adımlarla mezara doğru ilerledi ve donakaldı.

Uyuyan Tanrı'nın suretinin, her arayana değişik şekillerde görüldüğünü bilemezdi. Sadece şunu biliyordu: uzunca zaman önce, insanlığın kısa hafızasının ötesinde, Işık zafer kazanmıştı ve şimdi Güneş'te kutsal bir saltanat sürüyordu. Ancak zamanın sonsuz devirlerinde –Işık Rahipleri bile böyle kabul ediyordu– Güneş'in saltanatı sona erecek ve Işık tekrar Dyaus'ta, Görünmez Tanrı, Uyuyan'da vücut bulacaktı... ve zincirlerini kıracak ve engin, karmakarışık bir Gece'de hüküm sürecekti.

Faltaşı gibi açılmış gözlerini, taştan oyulmuş kuşun altında oturan Ellerini Kavuşturmuş Adam putuna dikmişti.

Yüksek sesle çığlık atmak istedi; ancak çığlıklar boğazında düğümlendi. Yavaşça ilerledi, Riveda'nın sözleri hâlâ aklındaydı; ve sallanan Put'un önünde diz çöktü.

-III-

En sonunda, üşümüş ve her yeri tutulmuş halde kalktı, kapşonu heybetli başından düşmüş, gümüş saçı soluk ışıktaki bir hare gibi parlayan Riveda'yı yanı başında gördü. Yüzü olağanüstü bir gülümsemeyle aydınlanıyordu.

"Cesaretin var," dedi sakince. "Başka deneyler de olacak, ama şimdilik bu yeterli." Kararlı bir şekilde, kızın yanında durup, onun için dimdik, ifadesiz, yenilmesi zor ama ürkütmeyen, sınırlanmış ancak eli kolu bağlı olmayan bir gücü ifade eden görkemli Put'a bakıyordu. Deoris'in Avatar'ı nasıl gördüğünü merak ederken, eliyle hafifçe onun bileğine dokundu ve bir hayal anında, gözü, Tanrı'nın sanki dalgalanıp, değiştiği bir anda, ellerini göğsünde kavuşturmuş oturan bir adam halini takındı. Riveda bu görüntüden kendini kurtarmak istercesine başını şöyle bir salladı... ve kızın bileğini daha çok sıkarak, onu bir koridorun içinden, Büyük Mezar'ın açıldığı tuhafça döşenmiş bir dizi odaya götürdü.

Bu yeraltı labirenti, Tapınak halkının büyük kısmına yasak olan bir Sır'dı. Gri Cüppe mezhebinin üyeleri bile, Tarikatları ve ayinleri Görünmez Tanrı'ya hizmet edip onu korumasına rağmen, buraya ancak çok nadiren gelirlerdi.

Riveda, şahsen bu mağaraların tam olarak ne kadar büyük bir alanı kapsadığını bilmiyordu. Bir zamanlar büyük olasılıkla, günlük kullanıma açık, kocaman bir Yeraltı Tapınağı olan inanılmaz labirentin içine doğru uzanan bu mağaralardan pek azını keşfedebilmişti ve bu mağaralar Işık Tapınağı'nın altındaki tüm alanı içten çürütüyordu; Riveda, muazzam büyüklükteki bu yeraltı geçit ve odalarının ne zaman, kimler tarafından ya da hangi amaçla inşa edilmiş olduklarını tahmin bile edemiyordu. Saklanan Kara Cüppe mezhebinin, gizli saklı büyücülük uygulamaları için bu yasak bölgeleri kullandığı söylentisi dolaşıyordu ortada; ancak her ne kadar Riveda onları ortaya çıkarmayı, yakalamayı ve suçlarından dolayı yargılamayı sık sık dilediyse de labirenti birkaç adımdan fazla keşfetmek için ne zamanı vardı, ne de becerisi. Gerçi bir defasında, tasvip edilmeyen birileri –Kara Cüppeliler veya başkaları– Ahtarrath Efendileri'nin ve Deniz Krallıklarının korku salan, gök gürültüsü sesli güçlerini çağırmaya çalıştıkları zaman, Riveda bu mağaraların içine gelmişti; ve orada, o uğursuz gecede, kara cüppelerinin içlerinde, elleri kıvrılmış ve ka-

ramış, yakılarak kömür haline getirilmiş, yüzleri tanınmayacak halde kavrılmış iskeletlerden ibaret, yanık ve kurumuş olarak yatan yedi ölü adam bulmuştu. Ancak ölüler ne sorgulanabilir ne de cezalandırılabilirlerdi; ve Yeraltı Tapınağı'nın labirentlerini keşfetmek için ilerlemeye devam ettiğinde hemen kaybolmuştu; başladığı yere dönmek için saatlerce bitkin halde dolaşması gerekmiş ve bunu bir daha göze alamamıştı. Bu keşfi yalnız başına yapamazdı ve şu ana kadar kendisine yardım etmesi için güvenebileceği biri yoktu. Belki şimdi... ama bu düşüncüyü kovup, yılların disiplinini yardımına çağırdı. O an gelmemişti. Belki de hiç gelmeyecekti.

Deoris'i en yakın odalardan birine götürdü. İnancın ötesinde seyrek, kadim bir tarzda döşenmişti, sırrı Işık Rahipleri için hâlâ muammalı olan, sürekli yanan lambalarla, loş bir şekilde ışıklandırılıyordu. Titreyerek yanıp sönen, dans eden ışıktaki, mobilyalar ve duvarlar, Riveda'nın kızın okuyamadığına şükrettiği, kadim ve şifreli sembollerle süslenmişti. Kendisinin, epeyce zahmet ve çalışmadan sonra öğrenebildiği anlamların müstehcenliği karşısında buz gibi soğukkanlılığı dahi sarsılmıştı.

"Burada yanımda otur," diye emretti ve kız, bir çocuk gibi itaat etti. Onların arkasında mürit, kapı eşiğinden bir hayalet gibi süzüldü ve boş, görmeyen gözlerle dikildi. Başları ellerinin arasında

öne eğildi. Riveda ve kız, biraz meraklı ama güvenle onu seyretti.

“Deoris,” dedi nihayet, “bir erkeğin bilemeyeceği çok şey var. Senin gibi kadınlar, hiçbir erkeğin kazanamayacağı bir farkındalığa sahiptirler; veya bir kadının güvenilebilir rehberliği altında kazanabileceklerine.” Durakladı, soğuk gözleri kızınkilerle karşılaştığında endişeliydi. “Böyle bir kadının cesarete, güce, bilgiye ve anlayışa sahip olması gerekir. Sen çok gençsin Deoris, öğreneceğin çok şey var, ama ben, senin böyle bir kadın olabileceğine her zamankinden daha çok inanıyorum.” Bir kez daha durakladı; sözlerine o güçlü vurguyu veren bir duraklamayla. Sesi derinleşti ve şöyle dedi: “Ben genç değilim, Deoris, ve belki senden bunu istemeye hakkım yok, ama sen, güvenebileceğimi –ya da izinden gidebileceğimi hissettiğim ilk insansın.” Bunu söylerken gözleri onunkilerden kaçmıştı; şimdiyse, yine dosdoğru onun yüzüne bakıyordu. “Bunu kabul edecek misin? Sana kılavuzluk etmeme ve öğretmeme ve bir gün, hiçbir erkeğin tek başına dolaşamayacağı, yalnızca bir kadının onu götürebileceği o patikada yürümekte, bana rehberlik edebilmen için, seni, içinde uyuyan o gücün farkındalığına götürmeme izin verecek misin?”

Deoris, Üstat'ın, onun kalp atışlarını duyabileceğinden emin, elleriyle göğsünü kavradı. Şaşkın, hasta ve panikten dolayı halsiz hissediyordu

kendini –ama daha çok, başka herhangi bir yaşamın gerçek anlamsızlığını hissediyordu. Haykırmak, darmadağın, isterik kahkahalara boğulmak için yabani bir dürtü hissediyordu, ancak asi dudaklarını konuşmaya ve kendini itaat etmeye zorladı. “Vereceğim, eğer yeterince güçlü olduğuma inanıyorsan,” diye fısıldadı, ve sonra bu duygu, adama karşı duyduğu tapınmanın feryadıyla boğdu onu. Tüm yaşamı boyunca arzuladığı buydu; ona daha yakın olabilmek, Akolit’ten veya müritten daha yakın, herhangi bir kadının olabileceğinden daha yakın –ancak kendini neye adadığının bilinciyle titriyordu; Gri Cüppeliler’in, kadınlarıyla kurdukları ilişkiler hakkında az çok bir fikri vardı. Büründüğü alaycı, şakacı maskenin ardında neye benziyordu? Bu gece, maske birazcık kaymıştı.

Sanki güçlü bir duyguyla mücadele ediyormuş gibi, Riveda’nın ağzı oynadı biraz. Sesi kısıktı ve bir anlık da olsa sevecendi. “Deoris,” dedi ve sonra hafifçe gülümsedi, “sana Akolit’im diyemem –o ilişkinin bağları bellidir, benim dilediğim ise bu bağların dışında. Bunu anlıyor musun?”

“Ben –sanırım.”

“Bir süre için –senin üzerine itaat yükleyeceğim– ve teslimiyet. Birbirimizi tamamen tanımalı, ve–” Kızın elini bıraktı, ve sözlerini vurgulayan anlık, sert bir duraklamayla ona baktı, “–kusursuz bir yakınlık kurmalıyız.”

"Ben –biliyorum," dedi Deoris, sesine bir meta-net vermeye çalışarak. "Bunu da kabul ediyorum."

Riveda başını salladı, sanki kızın bu sözlerine hiçbir özel dikkat göstermiyormuş gibi –ama Deoris onun şu anda kendinden hiç emin olmadığını seziyordu; ve gerçekte, Riveda emin değildi, dikkatsiz bir sözcük ya da kelimenin, kızın etrafına, adeta niyeti olmadığı halde dokumuş olduğu büyüğü aniden bozmasından korkuyordu. Kız ondan tam olarak ne istediğini anlıyor muydu? Tahmin edemiyordu.

Sonra Üstat'ı ürküten bir hareketle Deoris, onun önünde dizlerinin üstüne çöküp teslimiyet içinde başını eğdi, öyle mutlak bir teslimiyet ki, Riveda uzun süredir unutmuş olduğu bir duyguyla boğazının sıkıldığını hissetti.

Onu kibarca çekip ayağa kaldırdı, sonunda kız onun kollarının çemberi içindeydi. Adamın sesi boğuktu: "Sana bir defasında, güvenilecek iyi bir adam olmadığımı söyledim. Ama Deoris, yalvarırım, Tanrılar seninle ilgilendiğim kadar benimle ilgilensin."

Ve bu sözler kızinkinden daha ciddi bir yemindi.

Adamın elleri onu sıkarken, korkusunun son artıkları yarı içgüdüsel bir karşı koyuşla yeniden canlandı, sonra kayboldu. Deoris, yerden bir hayli yükseldiğini hissetti ve adamın ellerindeki gücün şaşkınlığıyla haykırdı. Hareket bilinci yoktu, ama adamın kendini yere yatırmış ve üzerine

eğilmekte olduğunu biliyordu, adamın başı ışığın önünde karanlık bir gölge gibiydi; onun çenesinin gaddar duruşunu, ağzının kararlı, gergin çizgisini görmekten çok hatırladı. Gözleri kuzey ışıkları kadar soğuk ve uzaktı.

Kimse –Chedan hiç değil– ona böyle nezaketin ötesinde bir duyguyla dokunmamıştı. Ve nihai, gelip geçici bir dehşetle hıçkırdı. *Domaris–Chedan–Elleri Çapraz Adam'ın–Micon'un ölüm maskesi*– yüzünün pürüzlülüğünü ve onun güçlü ve duyarlı ellerinin geceliğinin düğmelerinde gezindiğini hissetmeden önceki kısa anda, aklında fırl fırl bu görüntüler dönüyordu. Sonra sadece dans eden loş ışık, bir putun gölgesi –ve Riveda vardı.

Mürüt boş boş mırıldanarak, şafağa kadar taşlıkta çömel-di.

Bölüm 5

Sözcükler

-I-

On İkiler Evi'nin yanındaki, dalları kafese sarılmış bir asma çardağının altında, Düşünce Aynası diye bilinen, derin, berrak bir gölcük vardı. Rivayete göre bir zamanlar orada bir kahin durmuş; ve şimdi bile bazıları, ruhsal gerginlik anlarında, insan kalbi veya aklının aradığı cevapların, eğer izleyenin görececek gözleri varsa, duru sulardan yansıyabildiğine inanırlar.

Deoris yaprakların altında kayıtsızca uzanarak, acı bir isyan içinde gölcüğü seyrediyordu. Önce tepki duymuştu; beraberinde korku geldi. Günah işlemişti; Kast'a ve Tanrılar'a ihanet etmişti. Canı sıkkın ve terk edilmiş hissediyordu, ve vücudunda, çoktan yarı unutulmuş bir acının yankısı ve gölgesi gibi, belli belirsiz bir sancı vardı. Acıyı hatırlamaktan daha dokunaklı olanıysa, anlaşılmaz bir utanç ve meraklı.

Hayal gibi bir heyecanın içinde kendini Riveda'ya vermişti, bir genç kızın kendini aşığına vermesi gibi değil, bir tanrının sunağı üzerindeki bir

kurbanınki kadar katıksız bir teslimiyet içinde. Ve o da, bir kahinin, bir Akolit'i kutsal bir sırrın içine sürüklemesi gibi –bu düşünce kendiliğinden geliyordu– almıştı kızı; kızın üzerindeki etkisi kuşatıveren bir şehvetten çok, mistik bir erginleme ayininde olma hissiydi.

Kendi duygularını aklından geçirirken, onları merak ediyordu Deoris. Olayın fiziksel yanı önemli değildi, ama Domaris'le yakın özdeşlik, Deoris'in kendi güdülerinin şiddetle farkına varmasına yol açmıştı, ve ona, aşk dışında kendini vermenin utanç verici olduğu öğretilmişti. Riveda'yı seviyor muydu? Riveda onu seviyor muydu? Deoris bilmiyordu –ve asla, şu anda olduğundan daha emin olamayacaktı.

Ondaki esrarengiz ve acımasız erginleme tutkusunun coşku mu, yoksa sadece vahşice bir tutku mu olduğunu şimdi bile bilmiyordu.

Riveda şu dönem için, kızın kafasındaki diğer her şeyi silmişti –ve Deoris'in utancının en büyük bölümünün nedeni buydu. Duygularını, vücudu üzerindeki egemenliğinden ayrı tutmak için kendi yeteneğine bel bağlamıştı. *Yine de, diye düşündü sertçe, tam bir üstünlüğü kabullenmem için kendimi disipline sokmalıyım; bedenimin işgali o son için bir araçtı sadece –irademin onun-kine teslimi.*

Tüm kalbiyle, Riveda'nın ona ana hatlarını çizmiş olduğu psişik başarı yolunu izlemeyi arzu

ediyordu. Bunu hep arzu ettiğini biliyordu artık; onu alıkoymaya çalıştığı için Micon'a bile gücenmişti. Rajasta'ya gelince –eh, Rajasta, Domaris'e yol göstermişti, ve Deoris bunun sonucunu görebiliyordu!

Yaklaşan ayak seslerini duymadı –çünkü Riveda istediği zaman bir kedi kadar sessizce hareket edebilirdi– ta ki, Riveda eğilerek, adaleli kollarının tek bir bükülüşüyle onu kaldırıp, ayaklarının üzerine dikinceye kadar.

“Pekâlâ, Deoris? Kâhine kendi kaderin için mi, yoksa benimki için mi danışıyorsun?”

Ama kız kollarında kaskatıydı, ve adam, kafası karışmış bir halde, biraz sonra bıraktı onu.

“Neyin var, Deoris? Bana neden kızgınsın?”

Bedeninin küskünlüğünün son çırpınışıyla alevlendi. “Böyle hırpalanmaktan hoşlanmıyorum!”

Üstat resmi bir şekilde başını eğdi. “Bağışla beni. Bunu aklımdan çıkarmayacağım.”

“Oh Riveda!” Sonra kollarını ona dolayarak, başını adamın cüppesinin kaba kumaşına gömdü, çaresiz bir korku içinde ona sımsıkı sarıldı. “Riveda, ben korkuyorum!”

Riveda'nın kolları bir an sonra, kendinden emin, sertçe kızın kavrayışını çözdü. “Aptal olma Deoris,” diye azarladı. “Sen çocuk değilsin, ne de ben sana öyle davranmak isterim. Hatırla –kadınlarda zayıflığı takdir etmem. Bunu Işık Tapınağı'nın şirin karılarına bırak!”

Deoris, canı yanmış bir halde, çenesini kaldırdı. "O halde bugün ikimiz de birer ders aldık!"

Riveda bir an ona bakakaldı, sonra yüksek sesle güldü. "Doğru!" diye bağırdı. "Öyle görünüyor. Neyse. Ben seni Gri Tapınak'a götürmeye gelmiştim." Kız biraz geri durunca, gülümsedi ve kızın çenesine dokundu. "Korkmana gerek yok –daha önce seni yanılsamaya sürükleyen hain büyücü def edildi; cesaretin varsa eğer, onun başına ne geldiğini sor! Emin ol, benim seçilmiş rahibe adayımın aklını çelmeye kimse cesaret edemez!"

Kız içi rahatlamış bir halde onu izledi ve Riveda uzun adımlarını onunkilere uydurmak için kısaltırken konuşmasını sürdürdü, "Dışarıdan biri olarak törenlerimizden birini görmüştün. Şimdi de geri kalanını göreceksin. Tapınağımız, her erkeğin kendi güçlerini geliştirmek için, dilediği gibi, ayrı ayrı çalıştığı bir deney mekanıdır."

Deoris bunu anlayabiliyordu, çünkü Rahip Kastı'nda kendini mükemmelleştirme, önemle vurgulanırdı. Ama o, Sihirbazların hangi günahlar için çabaladığını merak ediyordu.

Riveda onun dile getiremediği soruyu yanıtladı. "Mutlak bir kendine hakim olma için, her şeyden önce; beden ve aklın yola getirilip, boyun eğdirilmesi gerekir –belli disiplinler aracılığıyla. Sonra her erkek bedeninde ve aklında doğuştan gelen güçlerle, sese, renge ya da ışığa hakim ola-

bilmek; nesneleri canlandırabilmek için –yalnız başlarına çalışırlar. Biz, kendimize Sihirbazlar diyoruz, ama ortada sihir yoktur; sadece titreşim vardır. Bir erkek, bedenini herhangi bir titreşime uydurabildiğinde kayayı parça parça edecek, veya bir rengi diğeriyle karıştırabilecek titreşimlere hakim olabildiği zaman, buna sihir denmez. Kendine hükmedebilen, Evrene hükmeder.”

Gri Tapınak'ın bronz kapılarının bir yakasından ötekine uzanan, üstü kemerli geçitin altından geçerlerken, adam kızın önüne geçmek için ona doğru hareketlendi; cismi belli olmayan bir ses bilinmeyen hecelerle parolayı sordu ve Riveda da cevap verdi. Kapılardan içeri adım atarlarken, alçak bir sesle ekledi, “Sana giriş sözcüklerini öğreteceğim, Deoris, böylece benim yokluğumda bile buraya girebileceksin.”

-II-

Neredeyse boş olan geniş, loş oda her zamankinden daha büyük görünüyordu. Deoris, elleriyle içgüdüsel bir şekilde, Çapraz Adam'ı görmüş olduğu oyuyu aradı –ama duvardaki oyuk gri örtülerle gizlenmişti. Ancak, yerin derinliklerindeki başka bir türbeyi hatırlayınca tüylerinin ürpermesine engel olamadı.

Riveda kulağına şöyle dedi: “Tapınağın niçin gri olduğunu, bizim neden gri giyindiğimizi biliyor musun?”

Kız sessizce, başını iki yana salladı.

“Çünkü,” diye devam etti, “renk, kendi içinde bir titreşimdir, her rengin kendi titreşimi vardır. Gri, titreşime, rengin müdahalesi olmadan serbestçe yayılma olanağı verir. Bundan başka; siyah, ışığı kendi içine emer; beyaz ise, ışığı yansıtır ve artırır; gri bunların hiçbirini yapmaz, sadece ışığın gerçekte olduğu gibi görünmesine izin verir.” Tekrar sustu ve Deoris, onun sözlerinin bilimsel olduğu kadar, sembolik de olup olmadığını merak etti.

Kocaman salonun bir köşesinde, beş genç mürit, bir çember oluşturmuş, doğal olmayan tavırlar ve Deoris'in başını ağrıtan seslerle, teker teker makamlar okuyarak, dimdik duruyorlardı. Riveda bir an durup dinledi, sonra, "Burada bekle. Onlarla konuşmak istiyorum," dedi.

Kız kımıldamadan durup, Riveda'nın müritlerine yaklaşmasını, hiddetli ama Deoris'in tek kelimesini bile ayırt edemeyeceği kadar düşük bir perdeden onlarla konuşmasını seyretti. Tapınağı kolağan etti.

Bu mekan hakkında korkunç hikâyeler duymuştu –kendine işkenceyle ilgili hikâyeler, *saji* kadınlar, ahlaksız ayinler– ancak burada korkulacak bir şey yoktu. Müritler grubundan biraz uzakta, üç genç kız oturmuş, seyreliyorlardı; üçü de Deoris'ten daha genç, açık kısa saçlı, olgunlaşmamış vücutları safranla örtünmüş, gümüşle kuşanmıştı. Bağdaş kurmuşlar, garip bir şekilde zarif ve gevşemiş görünüyorlardı.

Deoris, *sajî*lerin çoğunlukla, ölmeleri ya da bakire arayan köle tacirlerince bulunmaları için şehrin duvarına terk edilmiş kastdışı, himayesiz ve isimsiz doğmuş çocuklar arasından seçildiklerini biliyordu. Rahip Kastı'ndaki herkes gibi, Deoris de *sajî*nin fahişe veya daha kötüsü olduğuna, büyüklükleri sadece anlatıcının hayal gücüyle sınırlı ayinlerde kullanıldığına inanıyordu. Ama bu kızlar, özellikle ahlaksız ya da soysuzlaş-

muş gözükmüyorlardı. İki tanesi, doğrusu çok hoştu; üçüncüsünde genç yüzünün şeklini bozan bir tavşandudağı vardı; ancak vücudu bir dansçınıninki kadar narin ve zarifti. Alçak, cıvıldaayan seslerle kendi aralarında konuşuyor ve tümüyle uzun bir eğitimin ürünü olan; incelikli dokunaklılıktaki jestlerle sıklıkla ellerini kullanıyorlardı.

Saji kızlardan başını çevirince, daha önce görmüş olduğu, kadın Üstat ilişti Deoris'in gözüne. Karahama'dan kadının adını duymuştu; Maleina. Gri Cüppe mezhebinde onun üstünde yalnızca Riveda vardı, ama Riveda ve Maleina'nın, Deoris'in bilmediği bazı nedenlerden dolayı can düşmanlar oldukları söylenirdi.

Kapşonu başından çıkarılmıştı bugün: daha önce saklanmış olan saçları alev kızılıydı. Yüzü gariplik, münzevi, iri kemikli bir güzelliğe sahip, sert ve sıskaydı. Taş zeminde hareket etmeksizin duruyordu, ne gözünü kırpmıyor, ne de saçının bir teli kımlıyordu. Kavuşturduğu ellerinde parlak ışıklı birşeyler tutuyordu, bir kalbin atışı kadar düzenli bir biçimde yanıp sönen bir şey, aydınlık ve karanlık: onunla ilgili yaşadığını gösteren tek şeydi bu.

Pek uzak olmayan bir yerde, sadece peştamal giymiş bir adam, başının üzerinde duruyordu. Deoris kıkır kıkır bir gülüşü bastırmak zorunda kaldı, fakat adamın yüzünde mutlak bir ciddiyet vardı. Ve Deoris'ten sadece birkaç adım ötede,

yedi yaşlarında küçük bir oğlan çocuğu sırt üstü uzanarak, derin, yavaş bir seyirle nefes alıyor, kubbeli tavanı seyrediyordu. Sanki nefes alıp verme dışında hiçbir şey yapmıyordu; o kadar gevşemiş görünüyordu ki, gözleri faltaşı gibi açılmış ve apaçık uyanık olmasına karşın, ona bakmak Deoris'in uykusunu getirdi. Tek bir kası bile oynamıyordu sanki. Birkaç dakika sonra Deoris, oğlanın başının yerden birkaç karış yukarıda olduğunu fark etti. Büyülenmiş halde, çocuk dimdik oturuncaya kadar onu seyretmeye devam etti, fakat milimlik bir hareket, ya da tek bir kasını esnettiğini hiç görmemişti doğrusu. Küçük çocuk birdenbire bir kukla gibi sallandı ve ayağa fırlayarak, Deoris'e kocaman sırttı; gülüşü, önceden üzerinde uğraştığı belli olan mükemmel koltrollülüğüyle epeyce çelişen küçük bir yumurcağa ait gibiydi. İşte o anda Deoris onu tanıdı: gümüş yaldızlı saçlar, çilli yüz Demira'nındı. Bu, Karahama'nın küçük çocuğu, Demira'nın erkek kardeşiydi.

Oğlan, Riveda'nın hâlâ vaaz vernekte olduğu mürit grubuna doğru yürüdü kayıtsızca. Üstat, gri kapşonunu başına çekmiş, havada asılı duran geniş, bronzdan bir gong tutuyordu. Beş müridin her biri, tek tek, tuhaf bir hece okuyordu: her biri gongu hafifçe titretti, ve bir tanesi ondan, çınlayan çok acayip bir ses çıkardı. Riveda başıyla onayladı, sonra gongu oğlanlardan birinin eline

verdi ve ona doğru dönerek, gırtlaktan, tek bir hece okudu. Gong titremeye başladı; sonra çelik bir çubukla devamlı vuruluyormuş gibi uzun, yüksek bir sesle, sert ve tiz bir gürültü yayıldı. Riveda bas heceyi yeniden okudu; gongun metalik ağıtı yine duyuldu. Müritler bakakalırken Riveda güldü, kapşonunu arkaya attı ve yürüdü, elini küçük çocuğun başına koyup, bir an durakladı ve Deoris'in duyamayacağı kadar alçak sesle bazı sorular sordu.

Üstat, Deoris'in yanına döndü. "Pekâlâ, yeterince gördün mü?" diye sordu ve gri koridora varana kadar çekti onu. Koridora birçok kapı bağlıydı, ve birkaçının merkezinde doğaüstü bir ışık yanıp sönüyordu. "Bir ışık gördüğün odalara asla girme," diye mırıldandı Riveda, "içeride rahatsız edilmek istemeyen –ya da rahatsız edilmesi tehlikeli olan birileri var demektir bu. Işığın nedeni olan sesi sana öğreteceğim; bazen ara vermeksizin alıştırmaya yapman gerekecek."

Riveda ışıksız bir kapı bularak, tuhaf, insana ait olmayan bir heceyi okuyarak açtı, bu heceyi kıza öğretip; o bunun çift perdesini bulana kadar tekrar ettirdi ve kızın sesini her iki ses perdesinde birden çıkarma hilesini gösterdi. Deoris'e şarkı söylemek öğretilmişti elbette, ama artık, ses hakkında daha ne kadar çok şey öğrenmesi gerektiğinin farkına varmaya başlıyordu. Kütüphanede ve Tapınak Bölgesi'nin başka yerlerinde ışık üreten, basit

söylenişe sahip tonlara alıştı o, ama bu—!

Riveda onun tereddütü üzerine güldü. “Bunlar şu çöküş günlerinde, Işık Tapınağı'nda kullanılmıyor,” dedi, “çünkü sadece birkaç kişi onlara hükmedebilir. Eski günlerde bir Üstat, müridini buraya getirir —onu özgür kılacak sözleri söyleyemediği takdirde— açlıktan öleceği ya da boğulacağı bu hücrelerden birine kapatırdı. Ve bu yolla, aptallığını ve bayağılığını soyuna geçirecek denli değersiz hiç kimsenin yaşamadığından emin olurlardı. Ama artık—” omuz silkti ve gülümsedi. “Eğer öğrenebileceğine inanmasaydım, seni buraya asla getirmezdim.”

Yekpare taştan kapıyı açan sesi tutturmayı başardı sonunda, ancak kapı ardına kadar açılınca, eşikte sendeledi Deoris.

“Bu —bu oda,” diye fısıldadı, “korkunç!”

Adam kaçamak gülümsedi. “Bilinmeyen her şey, onu anlamayana korku verir. Bu oda, güçleri geliştirilince, *sajin*in erginlenmesinde kullanılırdı. Sen hassassın ve burada yaşanan duyguları seziyorsun. Korkma, az sonra geçer.”

Deoris ellerini boğazına götürüp, kristalden muskasına dokundu; bu ona rahatlatıcı bir aşinalık duygusu veriyordu.

Riveda bu hareketi gördü, ama yanlış yorumladı, ve sert yüzünün aniden yumuşamasıyla kızı kendine çekti. “Korkma,” dedi şefkatle, “her ne kadar zaman zaman senin varlığını unutuyor gö-

rünsem de, bazen düşüncelerim beni aklımın derinliklerine, başka hiç kimsenin ulaşamayacağı bir yerlere götürür. Üstelik –uzun zamandır yalnızım ve senin gibi birinin varlığına alışkın değilim. Tanıdığım kadınlar –ki çok kadın vardı, Deoris– *sajiydiler*, ya da sadece kadın. Ama sen, sen...” Suskunluğa gömülerek dikkatle kıza dikti gözlerini, yüzünün her noktasını özümsercesine.

Deoris ilk başta sadece şaşırdı, çünkü Riveda’yı daha önce hiç bu kadar belli bir şekilde, konuşmaktan aciz bilmezdi. Tüm kimliğinin yumuşadığını, onun ellerinde büküldüğünü hissetti. Üzerine bir duygu seli hücum etti ve Deoris, hafifçe ağlamaya başladı.

Riveda, kızın onda var olduğunu bilmediği bir sevecenlikle, ağır ağır kollarına aldı, artık gülümsemiyordu. “Çok güzelsin,” dedi ve sözcüklerin sadeliği onlara anlam ve hayal edilebileceğin ötesinde bir şefkat verdi. “İpekten ve ateşten yaratılmışsın.”

-III-

Deoris, geçen kasvetli pek çok ay boyunca bu sözleri kalbinde hazine gibi saklayacaktı, çünkü Riveda'nın nazik halleri elmaştan daha nadiren rastlanan bir durumdu ve ardından kaçınılmaz olarak, mutlak uzaklık günleri gelirdi. Deoris bu nadir anları, ifade edilmemiş, çocuksu aşkının zinciri üzerindeki mücevher taşları gibi biriktirecek ve sorgucu aklı tatmin yollarını bulduğunda bile kalbini yalnız ve özlem içinde bırakan, hayattaki tek değerli tesellisini sevgiyle koruyacaktı.

Elbette Riveda, onun pozisyonunu kendinin-kiyle ilişkili bir şekilde düzenlemek için aceleci adımlar attı. Rahip Kast'ı içinde doğmuş olan Deoris, resmi olarak Gri Cüppe mezhebine alınmazdı; ayrıca aday bir Caratra Rahibesiydi ve orada bazı yükümlülükleri vardı. Riveda, bu sonuncu engeli Caratra'nın Yüksek Erginlenmişleri'ne ettiği birkaç sözcükle kolayca aştı. Deoris'in, Doğum Evi'ndeki yıllarını aşan bir ustalığa şimdiden sahip olduğunu anlattı; bir süre için

Sağaltıcıların arasında, bu sanatlardaki yetkinliği, hemşirelik bilgisine eşit oluncaya kadar, hariçten çalışmasının onun için iyi olabileceğini belirtti. Rahibeler bunlara memnuniyetle katıldılar; Deoris'le gurur duyuyorlardı ve Riveda gibi usta bir Sağaltıcı'nın dikkatini çekmiş olması onları sevindirdi.

Böylece Deoris, Sağaltıcılar Tarikatı'na bir Işık Rahibi kadar meşru bir biçimde kabul edildi ve orada Riveda'nın rahibe adayı olarak tanındı.

Bundan kısa süre sonra Domaris hastalandı. Alınan bütün tedbirlere rağmen, erken doğum sancısı çekiyordu ve neredeyse üç ay erken, asla nefes alamayacak bir kız doğurdu. Kendisi az kalsın ölüyordu ve tartışılmaz uyarı bu kez, ona refakât etmiş olan Ysouda Ana'dan geldi: Domaris bir daha asla, çocuk doğurmaya teşebbüs etmemeliydi.

Domaris, öğüdü için yaşlı kadına teşekkür etti ve nasihatlerini itaatkâr bir tavırla dinledi; ona verilen koruyucu muskaları ve sihirli yazıları kabul etti ve muammalı bir suskunluğa gömüldü. Kaybettiği bebek için saatler boyunca gizlice yas tuttu, daha da acı veren şey, bu bebeği gerçek anlamda hiç istememiş olmasıydı... Arvath'a duyduğu aşkın eksilmesinin bir şekilde çocuğunun yaşamasını engellemiş olduğundan emindi. Bu kanının saçma olduğunu biliyor, ama bunu aklından çıkaramıyordu.

Gücünü delirtecek denli bir yavaşlıkla toparlıyordu. Ona hemşirelik etmek üzere Deoris görevlendirilmişti, ancak eski yakınlıkları anılardaydı artık. Domaris sessizlik içinde saatlerce yattı, sessiz ve üzgün, beyaz yüzünden zayıf gözyaşları dökülürken, aç bir şefkatle sık sık Micail'e sarılıyordu. Ablasına zarif bir ilgiyle bakmasına rağmen Deoris dalgın ve düşünceli görünüyordu. Önce, Deoris'e Riveda'yla birlikte çalışması için izin verilmesine şiddetle karşı çıkmıştı. Ama, kız kardeşini hepten kendinden uzaklaştırmayı başarmış olan Domaris'in kafasını karışık ve canı sıkındı.

Sadece bir kereliğine eski yakınlıklarını tekrar kurmayı denedi Domaris. Micail kollarında uyu-yakalmış, Deoris de onu almaya gelmişti, çünkü iri çocuk uykusunda yuvarlanıyor, tekmeler atıyordu ve Domaris bebeğin bakımında özensizliği kaldıracak durumda değildi hâlâ. Genç kızın yüzüne gülümsedi ve, "Ah Deoris, Micail'le birlikte o kadar tatlısın ki, seni kollarında kendi çocuğunla görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. Deoris, Domaris'in öyle rasgele konuştuğunun farkına varmadan önce irkildi, az kalsın Micail'i düşürüyordu; ancak içinde taşan kızgınlığını dizginleyemedi. Rahatsız olmuş kalbinden Domaris'e, "Ölmeyi tercih ederim!" diye haykırdı.

Domaris sitem dolu, yukarı baktı, dudakları titredi, "Oh kardeşim, böyle uğursuz şeyler söyle-

memelisin."

Deoris ona küfür gibi Şu sözlerle karşılık verdi: "Çocuk taşıdığımı anladığım gün, kendimi denize atacağım!"

Domaris, kız kardeşi ona vurmuŐ gibi, acı içinde feryat etti –ne var ki, Deoris düşünsesizce edilmiş sözleri için anında özürler dileyerek, Domaris'in yanına diz çökse de, Domaris ne başka bir Şey söyledi; ne de, soğuk, saygılı bir resmiyet dışında Deoris'le konuştu. Bu yaralayıcı, acı sözlerin etkisinin kalbini terk etmesi yıllarını alacaktı.

Bölüm 6

Görünmez Tanrı'nın Çocukları

-I-

Sihirbazlar, Gri Tapınak'ın içinde dağılıyorlardı. Ürkütücü ayinlerden sonra başı dönen, sersemlemiş halde, yalnız başına durmakta olan Deoris, koluna hafif bir dokunuş hissetti ve Demira'nın perileri andıran yüzüne baktı.

"Riveda sana anlatmadı mı? Sen benimle geleceksin. Görenekler, onlara törenden sonra bir gün bir gece, bir kadına dokunmayı veya onunla konuşmayı yasaklar; ve yarın akşam, güneş batımına kadar sınırları terk etmemelisin." Demira kolunu güvenle, Deoris'inkinin arasına sıkıştırdı ve Deoris karşı çıkamayacak kadar sersemlemiş bir halde onunla gitti. Riveda ona bu kadarını anlatmıştı, evet; Çember'in içinde yer alan bir mürit, zaman zaman garip hayaller görürdü ve ona yardım etmek için birilerinin çağrılabilceği bir yerde kalması gerekirdi. Ama o Riveda'nın yanında kalmayı ummuştu. Her şey bir yana, Demira'yı hiç beklemiyordu.

"Riveda sana göz kulak olmamı söyledi," dedi Demira şımarık bir tavırla, ve Deoris geç de olsa, Gri Cüppeliler'in hiçbir kast kanunu gözetmediklerini hatırladı. Uysalca Demira'yla birlikte giderken o hemen coşmaya başladı, "Senin hakkında o kadar düşündüm ki, Deoris! Rahibe Domaris senin kız kardeşin öyle değil mi? O kadar güzel ki!" İş işten geçtikten sonra hatırlayarak, "Sen de çok tatlısın" diye ekledi.

Deoris, Demira'nın hayatında gördüğü en sevimli küçük yaratık olduğunu düşünerek gizlice kızardı. Çok açık tenliydi, aynen gümüşü altının rengi: uzun düz saçlar, kirpikleri ve düzgün kaşları, hatta soluk yüzündeki yaldızlı çil lekesi bile. Demira'nın gözleri bile, başka bir ışıktaki gri, hatta mavi olabilmekle birlikte, gümüş rengine görünüyordu. Sesi çok yumuşak ve tatlıydı, uçan bir tüyün umursamaz zerafetiyle ve bir o kadar solumsuzca hareket ediyordu.

Deoris'in parmaklarını heyecanla sıkıp şöyle dedi: "Korkuyordun, değil mi? Seni izliyordum ve senin için çok üzüldüm."

Deoris cevap vermedi, ama bu Demira'yı hiç de rahatsız etmiş görünmüyordu. "Tabii," diye düşündü Deoris, *o büyük olasılıkla görmezden gelinmeye alışık! Sihirbazlar ve Üstalar, dünyanın en konuşkan insanları değiller!*

Soğuk ay ışığı üstlerinde deniz serpintisi gibi oynuyordu ve patikada başka kadınlar, küçük

gruþlar halinde onları çevrelediler. Ama hiþbiri onlarla konuþmadı. Kadınların birkaçı, aslında Demira'ya selam verecek oldularsa da bir þey –belki de ikisinin çocuksu, el ele yürüyüşleri– onları engelledi. Veya belki de Deoris'i, Riveda'nın çırağı olarak tanıdılar ve bu gerçek onları biraz sinirlendirdi. Deoris hallerinde bu türden şeyler sezdi.

Bir pınarın geniş, oval bir havuzun içine serin gümüş fışkırttığı kapalı bir avluya girdiler. Etrafa yayılı ağaçlar, gümüşü siyah, yıldızlı gökyüzünün çizgileri dışında her şeyi gizliyordu. Hava bir sürü çieğın kokusuyla doluydu.

Bu avluya tam anlamıyla düzinelerce ufacık oda açılıyordu; odacık demek daha doğru olur, ve Demira onu bunlardan birine soktu. Deoris korkuyla etrafına göz gezdirdi. Böyle küçük, loş odalara alışık değildi, duvarların içe doğru sıkışıp onu boğduğu hissine kapıldı. Köşedeki bir şiltede çömelmiş olan yaşlı bir kadın hırıldayarak ayağı kalktı ve ayaklarını sürüyerek onlara doğru yürüdü.

“Sandaletlerini çıkar,” dedi Demira, serzenişli bir fısıltıyla ve Deoris şaşkınlıkla razı olup eğildi. Yaşlı kadın kızgın bir homurdanmayla sandaletleri aldı ve kapının dışına koydu.

Deoris küçük odaya bir kez daha göz attı. Şeffaf savanlarla örtülmüş alçak, oldukça dar bir yatak, inanılmaz derecede kadim görünen metalden bir mangal, oyulmuş eski bir sandık, ve üs-

tünde süslü birkaç yastık bulunan bir divanla, seyrekçe döşenmişti, hepsi buydu.

Demira onun dikkatli incelemesini fark etti ve gururla şöyle dedi, "Oh, bazılarının samandan bir şilte dışında hiçbir şeyleri yoktur, taştan hücreler içinde genç rahipler gibi sofı bir yaşam sürerler, ancak Gri Tapınak hiç kimseyi böyle şeylere zorlamaz ve benim de umurumda değil. Neyse, bunu sonra öğreneceksin. Gel, uyumadan önce yıkanmalıyız; ve sen Çember'deydin! Bazı şeyler var –sana ne yapılması gerektiğini gösteririm." Demira aniden yaşlı kadına döndü ve ayağına bastı. "Burada durup bizi seyretme! Buna dayanmıyorum!"

Kocakarı tavuk gibi gıdıkladı. "Peki bu kim küçük hanımım? Maleina'nın yalnız büyüyen küçük züppelerinden biri mi, kadın ayinlere şöyle gittiğinde—" Demira'nın sandaletlerinden biri kafasına doğru uçup gelirken, sözünü yarıda kesti ve şaşırtıcı bir çabuklukla yana çekildi.

Demira öfkeyle onun ayağına bir kez daha bastı. "Dilini tut, seni çirkin cadı!"

Yaşlı kadının gıdıklaması sadece daha yüksek bir hal aldı. "Rahiplerin alması için o kesinlikle çok yaşlı ve—"

"Sana dilini tut dedim!" Demira, yaşlı kadına doğru atıldı ve kızgın bir şekilde yakaladı. "Maleina'ya onun için neler söylediğini anlatacağım, o da seni çarmıha gerdirecek!"

"Maleina için söyleyebileceklerim," diye geveledi, burnu hâlâ sürtülmemiş yaşlı kadın, "küçük hanımefendiyi sonsuza dek utandıracaktır –eğer o yeteneği burada çoktan kaybetmemişse!" Birdenbire kurumuş pençeleriyle Demira'nın omuzlarını kavradı ve kızgın ışık Demira'nın renksiz gözlerinden kayboluncaya kadar sertçe tuttu. Kız kıkırdayarak kocakarının ellerinden kurtuldu.

"Bize yiyecek birşeyler getir ve sonra git," dedi Demira ilgisizce, ve çirkin kocakarı aceleyle ayrılırken, mahmur bir halde divana çöküp Deoris'e gülümsedi. "Onu dinleme, yaşlı ve yarım akıllıdır, ama of! Daha dikkatli olması gerek, Maleina onu duyarsa neler yapar!" Hafif bir kahkaha ile yeniden coştı. "Maleina'yla alay edenlerden biri olmak istemem, hayır, labirentin en derin odalarında bile! Beni bir büyüyle öyle bir sarsar ki, üç gün boyunca kör gözlerle dolaşırım, ona çapkın elleriyle dokunan Rahip Nadastor'a yaptığı gibi." Birden ayağa sıçradı ve hâlâ donmuş gibi duran Deoris'in yanına gitti. "Sanki büyü sana yapılmış gibi bakıyorsun!" Güldü; sonra ciddileşerek nazikçe şöyle dedi: "Korktuğunu biliyorum, hepimiz ilk başlarda korkarız. Beş yıl önce beni bu raya ilk getirdiklerinde şaşkın şaşkın bakıp, bacaksız bir kedi gibi yaygara kopanırken görecektin beni! Kimse seni incitmeyecek Deoris, bizim hakkımızda ne duymuş olursan ol! Korkma. Havuza gel."

-II-

Büyük havuzun taştan kenarında kadınlar aylak aylak dolaşarak konuşuyor, pınarın içinde oynuyorlardı. Birkaçı dalgın ve düşünceli görünüyor, ama çoğunluğu bir kış serçesi sürüsü kadar umursamazca ve hoş sohbet bir şekilde, cıvıldıyordu. Deoris korkulu bir merakla onları seyretti ve *saji* hakkındaki korku hikâyeleri yeniden başına üşüştü.

Bazıları kahverengi derili, cüce köle ırkından, birkaçı soluk benizli, tombul ve şehir ahalişi gibi sarı saçlı olan, karma bir topluluktı ve çok azı Deoris'e benziyordu –uzun boylu ve açık tenli, Rahip Kast'ının ipeksi siyah veya kıvırcık kızıl saçlarına sahip. Yine de bu ortamda Demira bile olağandışı duruyordu.

Hepsi arsız bir şekilde çıplaktı, ama kastların rastgele karışımı dışında, bu Deoris için yeni bir şey değildi. Bazıları genç vücutlarına, Deoris'e anlaşılmaz bir şekilde müstehcen görünen sembollerle işlenmiş tuhaf kemerler veya sutyenler giymişti, bir iki tanesinin ise daha bile eski sem-

bollerden dövmesi vardı, ve Deoris'in yakaladığı konuşma parçacıkları inanılmaz derecede açık ve edepsizdi. Deoris, Riveda'nın ondan giymesini istemiş olduğu safran örtüleri utana sıkıla çıkarırken, gözlerinden dolayı ona Keilin'li tüccarları anımsatan daha esmer, güzel bir kız, Deoris'i seyrediyordu. Sonra Demira'ya, Deoris'te yerin dibine batma isteği uyandıran, edepsiz bir soru sordu. O anda Deoris, yaşlı köle kadının alaylarıyla ne demek istemiş olduğunu anladı.

Deoris, adet olduğu üzere her yeni gelen gibi basitçe kızdırıldığını anlamayarak, ağlama arzusu içinde bakıp dururken, Demira yerini bulsun diye olumsuz bir cevap mırıldandı sadece. Riveda beni bu –bu fahişelerin içine neden, neden attı? Onlar kim ki benimle dalga geçiyorlar? Gururla dudaklarını sertleştirdi, ama daha çok gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissediyordu.

Demira bu sataşmalara aldırmayarak, havuzun kenarına eğildi ve mırıltılı sözcüklerle avuçlarını suya daldırarak; gelenekselleşen tarzda, dudaklara ve göğüslere dokunarak, basmakalıp bir anıma ayinine başladı. O kadar resmileşmiş bir ayin ki, sanki semboller özgün şekil ve anlamlarını yitirmişler, ve çabuk çabuk, adet üzerine yapılıyorlardı. Ama bitirdikten sonra Deoris'i suya götürdü ve alçak bir sesle, sembolik hareketleri açıkladı.

Deoris şaşırtıcı bir şekilde Demira'nın izahatını kısa kesti. Şeklen bir Caratra Rahibesi'ne telkin

edilen arınma törenlerine benziyordu –ancak Gri Cüppe versiyonu o kadar suni bir uyarlama gibi görünüyordu ki, içerdği söz ve hareketlerin anlamını Demira bile anlamıyor gibiydi. Yine de Deoris'in içinin rahatlamasında bu benzerliğin rolü büyük oldu. Gri Cüppe törenlerinin sembolü güçlü bir biçimde cinsellikti ve Deoris artık daha fazlasını anlıyordu. Kısa arınma ayini içindeki kirletilmişlik duygusunu bir şekilde dindiren ve gideren bir mükemmellik içinde geçti.

Demira, kendisinin yalnızca öyle gerektiği için tekrarladığını düşündüğü şeye, Deoris'in kattığı açık ve derin anlamın ağırlığıyla çarpılarak, saygıyla Deoris'i izledi.

“Bir an önce geri dönelim hadi,” dedi Demira, Deoris bitirdikten sonra. “Sen Çember'in içindeydin, bu seni korkunç bir şekilde bitkin düşürebilir. Biliyorum.” Masum görünen yüzü için fazla akıllı gözleriyle Deoris'i inceledi. “Çember'e ilk girdiğimde gücümü günlerce toparlayamadım. Bir gece beni dışarı çıkardılar, çünkü Riveda oradaydı.”

Yaşlı köle kadın gelip Demira'yı çarşafa benzer bir cüppeyle sarıp sarmalarken, Deoris merakla çocuğu süzdü; kadın Deoris'e de bir diğerini giydirdi. O ilk seferde, Gri Tapınak'a yapılan o uzak ve felâket dolu ziyaret sırasında Demira'yı Çember'in dışına bizzat Riveda atmamış mıydı? *Riveda'nın bu adı sanı belirsiz veletle ne işi var?* Kıskaçlık içinde, kendini adeta hasta hissetti.

-III-

Küçük, çıplak odaya geri geldiklerinde, Demira şirret, alaylı bir gülümseyiş takındı. Alaycı, tekdüze bir tonda, "Oo, Riveda'nın sana göz kulak olmamı neden istediğini şimdi anlıyorum! Küçük, masum Işık Rahibesi, bu senin Riveda'yla ilk kez birlikte oluşun değil, sonuncusu da olmayacak." diye mırıldandı. Deoris öfke içinde geri çekildi, ama çocuk şaşırtıcı bir güçle gönül alırcasına onu yakaladı ve sımsıkı kucakladı –leylek bacaklı küçük bedeni sanki çelik yaylardan yapılmıştı. "Deoris, Deoris," diye mırıldandı gülümseyerek. "Beni kıskanma! Bak, ben hepsinin arasından Riveda'ya yasaklanmış olan tek kadını! Küçük şapşal! Karahama sana, benim Riveda'nın kızı olduğumu anlatmadı mı hiç?"

Deoris nutku tutulmuş bir halde yenilenmiş gözlerle Demira'ya baktı –ve benzerliği şimdi gördü, aynı açık renk saçlar ve aynı garip gözler; o kolay kavranamaz, tanımlanamaz yabancılık.

"İşte bu yüzden ayinlerde asla onun yanına ge-

lemeyecek şekilde yerleştirilirim,” diye devam etti Demira. “O Zaiadan’lı bir Kuzeyli’dir ve onların enseste nasıl baktıklarını bilirsin –ya da bilir misin?”

Deoris onaylayarak yavaşça başını eğdi. Riveda’nın hemşerilerinin sadece kız kardeşlerinden değil, aynı zamanda üvey kız kardeşlerinden de kaçındıkları biliniyordu ve kendi kuzenleriyle bile evlenmeyi reddettiklerinin söylendiğini duymuştu, bu sonuncusunu adeta inanılmaz buluyordu.

“Ve oradaki sembollerle –ah!” diye coştı Demira, bir sırrı paylaşıyormuşçasına “Riveda için o kadar titiz olmak hiç kolay değildi!”

Yaşlı kadın onları giydirip, yiyecek –süt, peynir, yağ değil de meyva ve ekmek– getirdiğinde Demira konuşmasını sürdürdü, “Evet, ben büyük Üstat ve Usta Sihirbaz Riveda’nın kızıyım! Veya en azından beni sahiplenmek onun hoşuna gidiyor, gayri resmi bir şekilde, çünkü Karahama, babamın adını bildiğini adeta hiç kabul etmeyecek; o da *sajı*ydı ne de olsa, ve ben bir ayın çocuğuyum.” Demira’nın gözleri mahzundu. “Ve o şimdi Caratra’nın Rahibesi! Keşke –keşke...” Sustu ve çabucak devam etti, “Adsız doğmakla sanırım, onu utandırdım ve beni sevmiyor. Ölmem veya kız çocuklarıyla ilgilenen yaşlı kadınların bulmaları için beni şehir duvarına bıraktıracakmış, ama doğduğum gün Riveda beni alıp Maleina’ya vererek on yaşında *sajı* yaptılar.”

“On mu?” diye tekrarladı Deoris, kendini tutma kararına karşın yine de şok olmuştu.

Demira geçici ruhsal değişimlerinden biriyle kıkırdadı, “Ah, bizim hakkımızda bazı iğrenç hikâyeler anlatıyorlar değil mi? En azından biz *sajler*, Tapınak’ta olan biten her şeyi biliyoruz! Bazı Muhafızlardan fazlasını Atlantisli Prens hakkında da biliyorduk, ama anlatmadık. Bildiklerimizin zerresini bile asla anlatmayız! Neden anlatalım ki? Biz sadece insanız, ve bizi bizden başka kim dinleyebilir ve birbirimizi artık çok zor şaşırtabiliriz. Ama ben,” dedi ilgisizce ve haylaz bir bakışla, “sen Gri Tapınak’a ilk geldiğinde seni yanılısamaya kimin sürüklediğini biliyorum.” Meyvalardan birini ısırdı ve çiğnerken yan gözlerle Deoris’e baktı.

Deoris donmuş bir halde ona bakıyordu, sormaya korkuyor, ama bu bilgiden ürktüğü halde öğrenmeye can atıyordu.

“Craith’di –bir Kara Cüppeli. Domaris’i öldürmek istiyorlardı. Talkannon yüzünden değil elbette.”

Deoris kısık bir sesle şok içinde fısıldadı, “Talkannon mu?” Babasının bütün bunlarla ne ilgisi vardı?

Demira omuzlarını silkip, sinirli bir şekilde bakışlarını kaçırıldı. “Laf, laf –hepsi laf. Yine de Domaris’i öldürmediğine sevindim!”

Deoris donakaldı. “Bütün bunları biliyor mu-

sun?" dedi, sesi kendi kulaklarının bile tanıyamadığı, çatlak sesli bir fısıltıydı.

Demira'yı hangi ince garaz güdülediyse, artık kaybolmuştu. Ufacık elini çıkardı ve Deoris'in hissiz elinin içine sokuşturuyordu. "Ah, Deoris, küçücük bir kızken, gizlice Talkannon'un bahçelerine girerdim ve çalılıkların arkasından seni ve Domaris'i gözetlerdim! Domaris o kadar güzel ki, bir tanrıça gibi ve seni çok seviyordu –senin yerinde olmayı nasıl da isterdim! Sanırım –sanırım Domaris benimle bir kerecik olsun nazıkçe konuşsa –ya da sadece konuşsa– sevinçten ölü-rüm!" Sesi üzgün ve özlemliydi, Deoris ise düşünmeksizin sarışın başını omuzlarına yasladı. Tüyümsü saçlarını arkaya doğru silkerek, ağırbaşlılığından sıyrıldı Demira. Sözlerine devam ederken gözlerindeki parıltı geri geldi. "Bu yüzden Craith için hiç üzülmedim! O olaydan önce Riveda'nın nasıl olduğunu bilemezsin Deoris –o sadece sessiz ve bilgeydi ve zaman zaman aylar boyunca aramıza katılmazdı– ama bu, onu bir şeytana dönüştürdü! Craith'in ne yaptığını ortaya çıkardı ve onu senin aklına girmekle ve hamile bir kıza karşı suç işlemekle itham etti." Çabucak Deoris'e göz attı ve açıklar gibi ekledi, "Gri Cüppeliler arasında biliyorsun ki, bu, suçların en büyüğüdür."

"Işık Tapınağı'nda da öyle Demira ."

"En azından bir parça hisleri varmış!" diye ba-

ğırdı Demira. “Neyse ki,” dedi Riveda, “şu Muhafızlar, kurbanlarının cezasını ne de kolay affediyorlar, sonra Craith’i kamçılattı –onu Muhafızlara teslim etmeden önce ölümüne kırbaçladı. Onu yargılamak için buluştukları zaman, ben *saji* kıyafetimin üzerine gri bir gömlek geçirdim ve Maleina’yla birlikte gittim–” Deoris’e ihtiyatlı küçük bir bakış daha attı. “Maleina yüksek kademedен bir Erginlenmiş’tir, nedendir bilmiyorum, ama hiçbir yerde hiç kimse onu inkâr edemez, sanırım o canı isterse Caratra’nın mabedine girip duvara ayıp resimler çizebilir ve hiç kimse ona bir şey yapmaya cesaret edemez! Karahama’yı esaretinden kurtaran ve Ana’nın Tapınağı’na girmesini sağlayan Maleina’ydı, biliyor musun?” Demira aniden ürperdi. “Ama ben Craith’den bahsediyordum. Onu yargılayıp ölümüne mahkûm ettiler; Rajasta korkunçtu! Merhamet hançerini o tutuyordu, ama Craith’e vermedi. Ve böylece onu diri diri yaktilar, Domaris’in öcünü almak için –ve Micon’un!”

Deoris titrerken elleriyle yüzünü örttü.

Kendi yaptıklarımla, nasıl bir dünyanın içine geldim ben?

-IV-

Ancak Gri Tapınak'ın dünyasına kısa zamanda alıştı. Ara sıra Doğum Ev'i'nde hizmet etmeyi sürdürüyor, ama zamanının çoğunu Sağaltıcılar'ın arasında geçiriyordu ve kısa sürede kendini, haricen bir Gri Cüppeli gibi görmeye başladı neredeyse.

Ne var ki, acı veren bir mücadeleye girmeden aralarına kabul edilmesi söz konusu olmadı. Riveda'nın onların en yüksek Üstadı, ünvandan dolayı başları olmasına karşın, onun koruması Decoris'e yardım etmekten çok engel oldu. Yüzeydeki samimiyetine rağmen, Riveda kendi mezhebi içinde popüler bir adam değildi; geri çekilmiş ve uzaktı, çoğu tarafından seilmeyen ve herkesin korktuğu biriydi, özellikle de kadınlarca. Katı disiplini aşırı sertti; alaycı dilinin dokunuşu kimseyi atlamazdı ve kibiri, en fanatikleri dışında herkesi yabancılaştırmıştı.

Tüm Sağaltıcılar ve Sihirbazlar Tarikatı içinde belki yalnızca Demira onu gerçekten seviyordu.

Diğerleri şüphesiz ona büyük saygı ve hürmet gösteriyor, ondan korkuyor –ve yapabildikleri zaman, ondan içtenlikle kaçınıyorlardı. Demira'ya ise ilgisiz bir nezaket gösteriyordu Riveda –baba sevgisinden tamamen yoksun, ama anne-siz ve babasız çocuğun hayatında tanık olduğu ilgiye en yakın duranıydı. Karşılığındaysa, Demira ona tuhaf, ibadete varan bir nefret duyuyordu, bu onun hayatında herhangi bir şey için harcadığı en derin duyguydu.

Aynı karışık biçimde, *sajiler* arasında Deoris'e destek oluyordu. Sürekli olarak ve şiddetli şekilde Deoris'le tartışıyor, ama kimsenin ona dil uzatmasına izin vermiyordu. Demira'nın öngörülelemeyen mizacından ve vahşi hiddetinden herkes çekindiği için –bir kızı nefes aldirmayarak boğabilir veya bu kör öfke nöbetlerinden birinde onun gözlerini tırmalayabilirdi– Deoris bir çeşit zoraki hoşgörü kazandı. Ayrıca, bir nedenden dolayı, her ne kadar kızın herhangi bir derin duygudan aciz olduğunu ve en kötü zamanlarında, döneke Demira'ya güvenmektense, saldıran bir kobraya güvenmenin daha emniyetli olacağına farkına vardıysa da, Deoris kısa zamanda Demira'dan çok hoşlandı.

Riveda bu arkadaşlığı ne destekliyor ne de onun aleyhinde tutum alıyordu. Yapabildiği zaman Deoris'i yanında tutuyordu, ama görevleri çok ve çeşitliydi, ve de Tarikatı'nın adetlerinin

bunu yasakladığı zamanlar oluyordu; Deoris *saji* kadınlarının garip yanı dünyasında giderek daha çok vakit geçirmeye başladı.

*Sajiler*in iyi bir neden olmadan küçümsenmediklerini ve onlardan kaçınılmadığını kısa sürede keşfetti. Ve Deoris daha yakından tanıdıkça, onları aşağılık ve rezilden çok, etkileyici buldu. Hatta birkaçı onun derin saygısını ve hayranlığını kazandı, çünkü garip güçleri vardı ve bunlar kolay kazanılmamışlardı.

Bir defasında Riveda elinde olmadan Deoris'e kendisine *saji* eğitimi verilmeyecek olmasına karşın, *sajiler*den çok şey öğrenebileceğini söylemişti.

Nedeni sorulduğunda, şöyle yanıtlamıştı: "Sen tek bir şey için çok yaşlısın. *Sajiler* olgunlaşmadan çok önce seçilirler. Ve sen oldukça farklı bir amaç için yetiştirildin. Ve -ve hiçbir koşulda bunu senin için tehlikeye atmazdım, senin tek erginleyenin bile olsaydım. Her dört kişiden biri..." Sözü nü yarıda bıraktı ve omuzlarını silkerek konuyu kesti; ve Deoris bir dehşet başlangıcıyla, çıldırma hikâyelerini hatırladı.

Artık *sajiler*in sıradan fahişeler olmadıklarını biliyordu. Belirli ayinlerde bedenlerini rahiplere verirlerdi, ama bu şerefine düşkün toplumların kurallarından epeyce farklı da olsa, daha sıkı koşullar altında şekillenmiş bir toplumun adetleri ve gelenekleri gereğiydi. Deoris bu gelenekleri tam anlamıyla asla anlayamadı, çünkü bu, Demi-

ra'nın üzerinde ketum olduğu tek konuydu ve Deoris ayrıntıları öğrenmek için ona baskı yapmadı. Aslında daha çok, bu gelenekler hususunda kesin bir fikri olmaması gerektiğini hissetti.

Demira, şu kadarını ona anlatmıştı: erginlenmenin belli kademeleri içinde, bedeninin daha karmaşık sinirsel ve istem dışı tepkilerinin üzerinde bir denetim geliştirmeyi amaçlayan bir sihirbazın, bu psişik sinir merkezleri hakkında gaip ten haber alan psişik enerjinin gizli akışının nasıl kazanılacağını ve geri getirilebileceğini bilen bir kadınla belli ayinler uygulaması gerekiyordu.

Deoris bu kadarını anlayabiliyordu, çünkü kendisine de bu sihirbazlar gibi farkındalık öğretiliyordu, ve çoğu açıdan da aynı yolla. Riveda bir Üstattı ve kendi ustalığı tamdı; tam farkındalığı Deoris'in aklı ve bedenindeki görülmez güçleri uyandırarak, onun üzerinde katalitik bir kuvvet gibi çalışıyordu. O ve Riveda fiziksel olarak yakındılar –ama bu, garip ve adeta kişisel olmayan bir yakınlıktı. Kızın sinirleri üzerindeki etkilerinde bir katalizör olan, kontrollü ve ayinsel bir cinselliği kullanarak, vücudundaki karşı tepkisi, aklında oluşan gelişmemiş güçleri uyandırıyor du.

Deoris, bu eğitimden, adamın ona olan ilgisiyle korunan, disiplin, itidal, dikkatli anlayış ve her deneyim ile hissin uzun uzun değerlendirmesi üzerindeki ısrarıyla bütün bir olgunluk içinde geçti. Bir Caratra Rahibesi olarak aldığı ilk eğiti-

min de bu uyanışta rolü az olmadı; onu bu güçlerin dengeli ve sabit kazanımına hazırlamıştı. Bunun bir *sajinin* eğitiminden ne kadar az veya çok olduğunu Demira'dan öğrendi.

Sajiler aslında, gençken seçilirdi –bazen altı yaş kadar erken bir yaşta– tek yönde ve bir amaç için eğitilirdi: psişik hatlar boyunca zamanından önce ve erken gelişim.

Tamamen cinsel değildi; aslında bu, eğitimlerinin sonuna doğru, olgunluğa yaklaştıklarında gelirdi. Yine de Gri Cüppeliler'in simgeciliği, bütün eğitimleri süresince ateşli bir şekilde erkeklik uzvıyla ilgili gizli bir cereyan gibi akardı. Önce genç akıllarının tahriki ve olgun bir Üstadı tehdit edebilecek denli zengin kişisel ruhsal deneyimlere maruz kaldıkça, beyinleriyle ruhlarının heyecanlandırılması gelirdi. Müzik ve müziğin titreşim ve kutuplaşma kanunları da eğitimlerinin bir parçasıydı. Ve bu mücadele tohumları eğitimsiz akıllarının zengin toprağında serpilirken –çünkü özellikle cehaletten biraz uzaklıkta tutulurlardı– çeşitli duygulardan sonra fiziksel tutkular becerikli bir şekilde ve zamanından önce uyandırılırlardı. Beden, akıl, duygu ve ruh –hepsi uyandırılırdı ve birçokları için dayanabileceklerinin ötesindeki bir dereceye, huzursuz, aşırı duyarlılaştırılmış, kalıcı bir perdeye yükseltilirdi. Denge, şiddetli, bastırılmış bir sinirsel enerji potansiyeliydi.

Böyle eğitilen çocuk ergenliğe ulaştığında *saji*

olurdu. Kelimenin tam anlamıyla bir gecede, an-sızın, bedeninin olgunlaşması, bastırılmış dinamik güçleri serbest bırakıyordu. Gizli potansiyeller, korkutucu bir anilikle, bedenin bütün refleks merkezlerinde bir farkındalık haline geliyordu; yaşamsal psişik merkezlerinin boğazı, karın boşluğunu ve rahimi barından karmaşık sinir düğümlerinde indifa eden, bir tür görünmez, içgüdüsel, bütünüyle psişik ikincil bir beyin gibi.

Üstatların da bu türden farkındalıkları vardı, ama onlar şok için, irade için yapılan mücadele, disiplin, dikkatli bir sofuluk ve kusursuz anlayışla sağlamlaştırılmışlardı. *Saji* kızlarda buna şiddet vasıtasıyla ulaşıldı, ve başkalarının çabalarıyla. Denge var olmasına karşın, zorlama ve yapaydı. Her dört kızdan biri, ergenliğe ulaştığında çıldırıyor, şiddetli ve sarsıcı sinir spazmları içinde ölüyordu. Ani uyanış, onu geçirenler tarafından Kara Eşik diye bilinen, anlaşılmaz bir şeydi. Birkaçı o eşiği tamamen aklı başında geçirdi. Hiçbiri bunu zarar görmeden atlatamazdı.

Demira diğerlerinden bir parça farklıydı; o bir Rahip olmayan kadın Üstat Maleina tarafından eğitilmişti. Deoris, zaman içinde Sihirbazların yolunda yolculuk eden bir kadının karşılaştığı özel sorunlara ve Maleina hakkında anlatılan hikâyelerin çoğuna yalan gözüyle bakarak, aldırmamayı öğrenecekti –yalan çünkü düş gücü böyle fantastik bir gerçeğe asla barışık kalamazdı.

Maleina tarafından eğitilen diğer kızlar ergenliğin ilk zamanlarından başlayarak saçma sapan konuşmaya, şaşkalozluğa, ahmaklığa sapan sarsıcı bir deliliğin içine düşmüşlerdi; ancak Demira, herkesi şaşırtarak, Kara Eşiği yalnızca akli başında değil, aynı zamanda oldukça sarsıntısız geçirmişti. Olağan ızdırapları ve anlamsız sayıklama günlerini yaşamıştı –ancak akli başında, tetik ve oldukça kendi gibi uyanmıştı... tabii görünürde.

Tamamen incinmeden kaçamamıştı. O korkunç eziyet günleri onu sıradan kadınlıktan uzakta, periye benzer bir şey haline getirmişti. Ve Maleina'yla yakın ilişki de –ve Deoris bunu çok yavaşça, insanın psişik farkındalığını güçleştiren karmaşık psikokimyasal sinirsel cereyanları içinde, gözünde belirgin hale gelince öğrendi– yaşam cereyanlarının akışını, Demira'da tersine çevirmişti. Deoris, bu geri dönüşün izlerini her ay, ay küçüldüğünde ve solduğunda görüyordu: Demira sessizleşir, o hareketli şakacılığı kaybolurdu; oturup düşüncelere dalar, kedininkine benzeyen gözlerine bir perde iner ve bazen tahrik edilmemiş öfkelere kapılırdı; diğer zamanlarda hasta bir hayvan gibi sürünür ve sessiz, insanlık dışı bir ızdırapla kıvranırdı. Böyle zamanlarda Demira'nın yanına gitmeye kimse cesaret edemezdi; yalnızca Maleina, çocuğun bir parça aklını başına getirebilirdi. Böyle zamanlarda Maleina'nın yüzü öyle korkunç bir görüntüye bürti-

nürdü ki, erkekler ve kadınlar önünden kaçırdılar; sanki daha az farkındalığa sahip birinin etrafıca anlayamayacağı bazı duygularca parçalanmış gibi, tekin olmayan bir görüntüydü bu.

Deoris, önsezisel bilgisinin desteğiyle ve bir kadın bedeni hakkında Caratra Tapınağı'nda öğrendikleriyle, sonunda bunu öngörüp, başa çıkmayı ve hatta zaman zaman bu korkunç coşkunluk anlarıyla başa çıkmayı da öğrendi; ve Demira için sorumluluk üstlenmeye başladı, ve bazen küçük kız için bu dehşet günlerini savuşturabiliyor veya hafifletebiliyordu –çünkü Deoris, Tapınak'a girdiğinde, Demira henüz on iki yaşında bile değildi. Katılmış ve zamanından önce gelişmiş, acınacak derecede akıllı bir çocuk –ama bütün bunların yanında, sadece bir çocuk; garip ve sıklıkla acı çeken, küçük bir kız. Ve Deoris, en sonunda herkes için felâket olacak bir şekilde bu küçük kıza ısındı.

Bölüm 7

Caratra'nın Merhameti

-I-

Deoris'in çok uzaktan tanıdığı genç bir *saji* kızı haftalardır ayinlere katılmamıştı ve sonunda kızın hamile olduğu açıkça anlaşıldı. Bu fazlasıyla ender görülen bir durumdu, çünkü Kara Eşiği geçmenin *sajiyi* kuruttuğuna inanılırdı, o kadar ki, analık hissi, *sajinin* ruhundan çekilirdi. Gri Cüppeliler'in cinsel ayinlerinin aşırı geleneksel doğasının farkında olan Deoris, bu açıklamadan biraz şüpheye düşmüştü.

Ne var ki –Tapınak şehrinin tüm sosyal yapısı içerisinde– yalnızca *saji* kadınlarının, Caratra Ana'ya hizmet etmedikleri bir gerçektir; köle ve fahişelere bile tanınan, çocuklarını Doğum Tapınağı'nda doğurma ayrıcalığını talep edemezlerdi.

Caratra'nın adetlerinden dışlanmış olduklarından *sajiler*, çevrelerindeki kadınların veya onların kölelerinin, ya da –korkunç bir aşırılıkta– onlara acıyabilecek bazı Sağaltıcı Rahiplerin merhametine bel bağlamak zorundaydılar. Ancak bir *saji* için bile, doğum yatağında bir erkek, kor-

kunç bir yüzkarasıydı; bir kölenin daha beceriksiz yardımlarını tercih ederlerdi.

Kız zor durumdaydı; Deoris gece boyunca onun çığlıklarını duydu. Deoris, Çember'de bulunmuştu, yorgundu ve uyumak istiyordu, ve ızdıraplı inlemelerin arasına serpiştirilen boğuk çığlıklar, olgunlaşmamış sinirlerine dokunuyordu. Diğer kızlar, yarı büyülenmiş, yarı korkmuş, fısıltılar içinde konuşuyorlardı –ve Deoris suçluluk hissederek, Karahama'nın övmüş olduğu mahareti düşünerek, dinliyordu.

En sonunda, ızdıraplı çığlıklar ve *saji* kızın açıkça beceriksiz bir bakım gördüğü düşüncesiyle çılgına dönmüş ve çileden çıkmış bir halde, odaya giriş izni almayı başardı Deoris. Korkunç bir kirletilme riskini göze aldığını biliyordu, ama bir zamanlar Karahama da bir *saji* olmamış mıydı?

Biraz tatlı sözlerle kandırarak, biraz da zorbalıkla, Deoris işi eline yüzüne bulaştırmış olan diğerlerinden kurtulmayı başardı, ve bir saatlik delice bir çabadan sonra, hatta cahil köle kadınlar tarafından verilmiş zararın birazını düzeltmenin bir yolunu arayarak, yaşayan bir çocuk doğurttu. Ona kimin baktığını söylememesi için kızı yemin ettirdi, ama her nasılsa, ya kölelerin hakir görülen ve aptalca konuşmaları, ya da iç içe geçmiş her topluluk içinde derinden ve kolay kontrol edilemeyen bir şekilde akan görünmez gizli ce-

reyanlar sonucunda, sır dışarı sızdı.

Deoris, Caratra Tapınağı'na bir dahaki gidişinde içeri girişinin yasaklanmış olduğunu gördü; daha da kötüsü, yaptığı şey için hapsedildi ve sorgulandı. Deoris'in, kendini neredeyse bir isteriye soktuğu, tek başına hapislikle geçen bir gün ve bir geceden sonra ona sertçe, durumunun Muhafızlar tarafından ele alınması gerektiği bildirildi.

Olanlar Rajasta'nın kulağına gitti. İlk tepkisi öğrenme ve şok olmuştu, aklına gelen ve ona önerilen birçok planı geri çevirdi; Deoris de nelerden kıl payı kurtulduğunu hiç bilmedi. En mantıklısı Riveda'ya haber vermektir, çünkü o sadece Gri Cüppe Mezhebi'nin bir Üstadı değil, aynı zamanda Deoris'in kişisel erginleyeniydi ve en doğru hareket konusunda ona güvenilebilirdi. Rajasta, bu fikri de ikinci kez düşünmeden savdı.

Domaris de bir Muhafızdı ve Rajasta mantıklı bir şekilde, konuyu ona da götürebilirdi, ama Domaris ve Deoris'in arasının eskisi gibi iyi olmadığını; böyle bir şeyin yarardan çok, kolayca, ve daha fazla zarar getirebileceğini biliyordu. En sonunda Deoris'i kendi huzuruna çağırdı, ve onunla bir süre başka konular hakkında nazikçe konuştuktan sonra, neden Caratra Tapınağı'nın kanunlarını böyle ciddi bir şekilde ihlal etmeyi göze aldığını sordu.

Deoris cevabını kekeleydi: "Çünkü —çünkü, onun acı çekmesine dayanamadım. Böyle bir du-

rumda tüm kadınların bir olduğu öğretilir bize. Bu Domaris de olabilirdi. Demek istiyorum ki..."

Rajasta'nın gözleri sevecendi. "Çocuğum, bunu anlayabiliyorum. Ancak Caratra Tapınağı'nın Rahibelerinin neden böyle bir özenle korunduklarını sanıyorsun? Onlar Tapınak'ın ve tüm şehrin kadınlarının arasında çalışırlar. Doğurmakta olan bir kadın kolay incinebilir ve en hafif psişik rahatsızlıklara duyarlıdır. Orada başına gelebilecek ne tür bir bedensel tehlike olursa olsun, şunun kadar ciddi değildir neredeyse: akı ve ruhu büyük zarara açıktır. Fazla uzun zaman olmadı, Domaris büyük acılar içinde çocuğunu kaybetti. Başkalarını böyle bir sefaletle terk eder misin?

Deoris suskunluk içinde yassı taşlı zemine bakıyordu. "*Sajıl*er'in arasına girdiğin zaman, sen korunuyorsun," dedi Rajasta, onun ruh halini sezerek. "ama en kolay zedelenebileceği bir anda bir *saji* ladinine refakat ettin -ve eğer bu öğrenilmemiş olsaydı, senin baktığın her hamile kız, çocuğunu kaybederdi!"

Deoris dehşete düşmüş, ama hâlâ inanamaz haldeyken, yavaşça başını sallayarak "Benim zavallı kızım," dedi Rajasta, şefkatle. "Böyle şeyler genellikle bilinmez, ama Tapınak yasaları sadece batıl inançlı yasaklar değildir, Deoris! Bu yüzden Üstatlar ve Muhafızlar genç çırakların ve Akolitler'in kendi bilgisiz yargılarını kullanmalarına izin vermezler; çünkü siz pislik taşımaktan kendinizi

nasıl koruyacağınızı bilmiyorsunuz –ve fiziksel pislikten de bahsetmiyorum, daha öte, daha da kötü, bizzat yaşam cereyanlarının kirletilmesi!”

Deoris parmaklarını titreyen ağzının üzerine bastırdı ve konuşmadı.

Kendine karşın kızın itaatkâr halinden etkilenmişti –çünkü kızın daha genç günlerini düşününce, bu konuşmayı iple çekmiyordu– devam etti. “Ama, belki de suçlanması gerekenler, seni uyarmayanlardır. Ve kanuna karşı hareketinde hiçbir kötü niyet olmadığından, Caratra Tapınağı’ndan ihraç edilmeneni, yalnızca iki yıl için uzaklaştırılmanı önereceğim.” Durakladı. “Sen, kendin büyük tehlike yaydın çocuğum. Senin Sihirbazlar Tarikatı için fazla hassas olduğunu düşünüyorum hâlâ, ama–”

Hırsla onun sözünü kesti Deoris. “Yani ihtiyacı olan bir kadına yardım etmeyi her zaman red mi edeceğim? Bana öğretilen bilgiyi –bir kız kardeşe– kast yüzünden vermeyecek miyim? Bu mu Caratra’nın merhameti? Benim ustalıktaki eksikliğim nedeniyle bir kadın çılgınlık içinde ölmeli mi?”

Rajasta iç çekerek kızın titreyen küçük ellerini kendininkilerin içine alıp tuttu. Micon’un bir hatırası canlandı beyninde ve bu, cevabını yumuşattı. “Küçüğüm, karanlıkta yürüyenlere yardım etmek için Işık’ın yollarını terk edenler de vardır. Eğer senin yazgın böyle bir merhamet yoluysa bu yolda yürümek için güçlü olasın –çünkü sıradan erkekler ve kadınlar için yapılmış basit ka-

nunlara meydan okumak için güce ihtiyacın olacak. Deoris, Deoris! Ben ayıplamıyorum, ama göz de yumamam. Ben kötü güçlerin ışığın oğulları ve kızlarına dokunamaması için onları korurum. Ne yapman gerekiyorsa onu yap kızım. Duyarlısın –ama bunu senin uşağın kıl, efendin değil. Kendini korumayı öğren, yoksa başkalarına tehlike taşırsın.” Bir an elini şefkatle kızın lüleli saçlarında gezdirdi. “Merhametin safında her an yanılabilirsin! Cezalı yıllarında, çocuğum, bu zayıflığı güce çevirebilirsin.”

Birkaç dakika sessizlik içinde oturdular, Rajasta sevgiyle önündeki kadını seyrediyordu, çünkü şimdi, onun artık bir çocuk olmadığını biliyordu. Üzüntü ve pişmanlık, garip bir gururla karıştı ve yine, kıza verilen adı düşündü: Adsartha, Savaşçı Yıldız'ın çocuğu.

Kız en sonunda kafasını kaldırdığında, “Şimdi git,” dedi kibarca. “Cezan tamamlanana kadar huzuruma bir daha gelme.” Ve kız arkasını döndüğünde, Rajasta havaya, onun görmeyeceği şekilde bir takdis sembolü çizdi, çünkü onun böyle takdislere ihtiyacı olacağını hissediyordu.

-II-

Deoris üzgün, ama yine de içten içe biraz memnun bir halde, Gri Tapınak'a giden patika boyunca yavaşça yürürken, onun ismini mırıldanan, yumuşak, derin, pes bir ses geldi gaipten. Kız gözlerini kaldırdı, ancak kimseyi görmedi. Sonra havada küçük bir canlanmayla parıldayış belirdi, ve birden o kadın, Maleina durdu önünde. Patikayı çizen çalılıklardan çıkmış olması gerekirdi, ancak Deoris o zaman ve her zaman, onun hafif havalarda öylece ortaya çıktığına inandı.

Derin, titrek ses şöyle dedi: "Sizin Caratra dediğiniz Ni-Terat adına, seninle konuşacaklarım var."

Deoris çekingen bir tavırla başını eğdi. Rajasta'dan, Riveda'dan veya Tapınak bölgesinin tüm dünyasındaki herhangi bir Rahip ya da Rahibeden korktuğundan daha fazla, korkuyordu bu kadından. Adeta işitilemez bir sesle fısıldadı, "İsteğiniz nedir, Ey Rahibe?"

"Sevgili çocuğum, sakın korkma," dedi Maleina

çabucak. "Sana Caratra Tapınağı'nı yasakladılar mı?"

Deoris tereddüt içinde gözlerini kaldırdı. "İki yıl için uzaklaştınlıdım."

Maleina derin bir nefes aldı, "Bunu unutmayacağım," derken gözlerinde bir mücevherin panl-tısı vardı.

Deoris hiçbir şey anlamayarak gözlerini kırptı-tırdı.

Maleina neden sonra, "Ben Atlantis'te doğ-dum," dedi. "Sihirbazların burada gördüklerinden çok daha fazla itibar gördükleri yerde. Sihri tama-men yasaklayan bu yeni kanunlardan hoşlanmı-yorum." Tekrar durakladı Gri Cüppeli kadın, son-ra sordu, "Deoris, Riveda'nın nesi oluyorsun?"

Konuşmayı yasaklayan o zorlayıcı bakışın altın-da Deoris'in boğazı kurudu.

"Dinle hayatım," diye devam etti Maleina. "Gri Tapınak sana göre bir yer değil. Senin gibi biri Atlantis'te itibar görür; burada utandınlacak ve ayıplanacaksın; sadece bu seferlik değil, tekrar tekrar. Geri dön çocuğum! Hâlâ zamanın varken atalarının dünyasına dön. Cezanı tamamla ve çok geç olmadan Caratra Tapınağı'na geri dön!"

Deoris sesini ve gururunu geri kazandı ve güç-lükle, "Hangi hakla bana böyle emrediyorsun?"

"Emretmiyorum," dedi Maleina, oldukça üz-gün. "Konuşuyorum –bana büyük bir hizmette bulunmuş– bir arkadaşla konuşur gibi. Semalis

–cezaı düşünmeden yardım ettiğin kız, o benim öğrencilerimden biridir ve onu severim. Ve Demira için yaptıklarını da biliyorum.” Güldü, alçak, ani, ve oldukça hazin bir sestü. “Hayır, seni Muhafızların eline veren ben değilim –ama senin inatçı kafana mantık getireceğine inanmış olsaydım yapardım! Deoris, bana bak.”

Dilini yutmuş bir halde onun dediğini yaptı Deoris.

Maleina bir an sonra zorlayıcı bakışlarını kaçırarak nazikçe, “Hayır,” dedi, “seni ipnotize etmeyeceğim. Sadece benim ne olduğumu görmeni istiyorum çocuğum.”

Deoris dikkatle Maleina’yı inceliyordu. Uzun boylu ve çok zayıftı Atlantisli kadın, koyuca bronzlaşmış yüzünün üstünde örtülmemiş, uzun düz saçları alev gibi yanıyordu. Uzun, ince elleri göğüslerinde kavuşmuştu; güzel bir heykelin elleri gibi, fakat tatlı bir şekil verilmiş yüzü bitkin ve yabani görünüşlüydü, gri cüppenin altındaki vücudu düz göğüslü, sıska ve acayip bir şekilde biçimsizdi. Kalkık omuzlarında yaştan dolayı küçük bir kambur vardı. Deoris birdenbire, parlak saçların içinden yol bulup geçen beyaz teller gördü, kurnazca taranmış.

“Yaşamıma ben de Caratra Tapınağı’nda başladım,” dedi Maleina ciddi bir tavrıla, “ve artık çok geç olmasına rağmen geriye hiç bakmamayı dilerdim. Geri dön, Deoris, çok geç olmadan. Ben

yaşlı bir kadının ve seni neden dolayı uyardığımı da biliyorum. Kadınlığının, içinde tam olarak uyanmadan tükendiğini görmek ister misin? Deoris, benim ne olduğumu hâlâ anlamıyor musun? Demira'nın başına ne getirdiğimi gördün! Geri dön çocuk."

Deoris ağlamamak için savaşıırken, başını yere indirdi, boğazı konuşamayacak kadar gerilmişti.

Uzun ince parmaklar hafifçe onun başına dokundu. Maleina, "Dönemezsin," diye mırıldandı üzgünce, "dönebilir misin? Her şey için çok mu geç? Zavallı çocuk!"

Deoris bakışlarını yeniden yukarı kaldırdığında büyücü kadın gitmişti.

Bölüm 8

Kristal Küre

-I-

Artık Deoris'in bazen günlerce Gri Tapınak'ın sınırlarından ayrılmadığı oluyordu. Tembel ve hazzacı bir yaşamdı bu Gri Cüppeli kadınların dünyası, Deoris, kendini fazla düşünmeden bunun keyfini çıkarır buldu. Zamanının çoğu Demira'yla, uyuyarak, havuzda yıkanarak, aylak aylak ve durmaksızın muhabbet ederek –bazen çocuk saçmalıkları, bazen tuhaf bir biçimde olgun, akli başında konuşmalar– geçiyordu. Demira'nın hızlı, fakat çok büyük ölçüde ılımlı edilmiş bir zekası vardı, Deoris çocukken öğrendiği birçok şeyi ona öğretmekten büyük mutluluk duyuyordu. Erkekler avlusundaki yaşam için yaşı çok genç olan küçük oğlan müritlerle gürültülü oyunlar oynuyor, hevesle –ve gizlice– yaşlı rahibelerle daha tecrübeli olan *saj*ilerin konuşmalarını dinliyorlardı; masum Deoris'i çoğunlukla çileden çıkaran, Işık Rahipliği'nde yasaklanmış konuşmalar. Demira, önce sarılan, daha sonra büyülenen Deoris'e örtülü kinayeleri açıklamaktan şeytani bir zevk alıyordu.

Sonuç olarak, Riveda'nın kızıyla çok iyi geçiniyordu. Her ikisi de gençti, yaşlarına göre fazlasıyla olgundular, ve bir o kadar doğaüstü taktiklerle –her ne kadar Deoris hiçbir zaman farkında olmayacaksa da– isyankâr bir sezgiselliğe zorlanmaktaydılar.

O ve Domaris artık neredeyse iki yabancı gibiydiler; artık nadiren ve mecburiyetten görüşüyorlardı. Ne de, hayli tuhaf bir şekilde, Riveda'yla olan yakınlığı ilerlemişti; Deoris'e adeta Micon kadar kişilik dışı ve nadiren onun kadar kibar davranıyordu.

Gri Tapınak'ta yaşam büyük ölçüde geceye özgüydü. Deoris için bunlar, garip ders geceleriydi, ilk başta anlamsız; doğru vurgularının iyi öğrenilmesi gereken söz ve ilahiler, adeta mekanik, matematiksel bir kesinlikle uygulanan hareketler. Riveda ara sıra nüktedan bir havayla, Deoris onun yazıcısıymış gibi, ona hafif görevler veriyordu; ve kızı kendisiyle beraber sık sık Tapınak bölgesinin dışına çıkarıyordu, çünkü âlim ve Üstat olmakla birlikte, Riveda'nın içinde hâlâ baskın olan, Sağaltıcılık rolüydü. Bu öğretim altında Deoris, neredeyse hocasınınki kadar değerli bir ustalık geliştirdi. Ayrıca, uzman bir ipnotizmacı oldu; bazen, kırık bir uzuv, tahtalara sarılacağı veya bir yara açılıp temizleneceği zaman, Riveda kendisi yavaşça ve adamakıllı çalışabilsin diye hastayı derin ve translı bir uykuda tutması için Deoris'i çağırıyor-

du.

Onun, Müritle Çemberi'ne girmesine fazla izin vermemiştir. Hiçbir neden göstermiyordu, ama Deoris bunlardan birini tahmin etmekte güçlük çekmedi: Riveda, herhangi bir erkeğin Deoris'e yaklaşmak için bir bahanesinin olmasını istemiyordu. Bu, kızın kafasını karıştırdı; kimse ona Riveda kadar sevgiliymişçesine davranmamıştı, ancak Riveda öylesine tehditkâr biçimde kızın üzerinde kıskanç bir sahiplenme uyguluyordu ki, Deoris onun öfkesine meydan okumak için, asla aşırı istekli olmadı.

Aslına bakılırsa Riveda'yı asla anlayamadı, ve değişken ruh halinin arkasındaki mantığı da yakalayamadı –çünkü o, yağmurda gökyüzü kadar değişkendi. Günler boyunca bir dönem sevecen, hatta bir sevgili gibi oluyordu. Bu günler, Deoris'in en büyük neşesiydi; hayranlığı, ne kadar korkuyla bilenmiş olsa da, tamamen tutkuya dönüşemeyecek kadar masumdu –ama o böyle olduğu zaman, köylü atalarının yalınlığıyla, doğrudan ve basit, onu gerçekten sevmeye yaklaşıyordu... yine de ona asla güvenemiyordu. Bir gecede, büyüye yorulacak kadar mükemmel bir kişilik değişimiyle, uzak, iğneleyici ve kıza karşı, sıradan bir müride olduğu kadar soğuk duruyordu. Bu ruh halleri sırasında kıza pek sık dokunmazdı, ama dokunduğunda, sıradan vahşilik, bir aşığın okşayışları gibi görünürdü, ve Deoris, böyle

bir ruh haline girdiği zaman Riveda'dan sakınmayı öğrendi.

Ne olursa olsun bütün olarak bakıldığında, mutluydu Deoris. Boş geçen hayat, aklını –ki o akıl keskin ve iyi eğitilmiş bir akıldı–adamın ona öğrettiği şeylere yoğunlaşmak için özgür kılıyordu. Zaman akıyordu, yavaş adımlarla, bir yıl, ve sonra bir yıl daha geçti.

-II-

Deoris, zaman zaman Riveda'dan bebek sahibi olabilmenin ümidini neden taşımadığını merak ediyordu. Ona bir çok kez nedenini sordu. Adamın cevabıysa, bazen alaylı bir kahkaha oluyordu, ya da çileden çıkmış bir öfke alevi, ara sıra sessiz bir okşayış ve uzak bir gülümseme.

Riveda'nın ayinsel hareketler, ses ve vurgulama konusundaki ısrarları, her şeyin harfiyen yerine getirilmesini isteyen bir tavırla büyüdüğünde –adeta fanatik bir hal aldığında– Deoris on dokuz yaşındaydı. Kızın sesini, engin sınırlara ve inanılmaz bir esnekliğe sahip olana kadar Riveda bizzat eğitmişti; ve Deoris sesin önemi ve gücü hakkında bazı şeyleri artık kavramaya başlıyordu; uyuyan bilinci canlandıran sözler, cansız hisleri ve anıları uyandıran davranışlar...

Yılın son günlerine doğru bir gecede, Riveda, Deoris'i Gri Tapınak'a getirdi. Oda, soğuk ışığın altında bomboş uzanıyordu, grilik, taş duvarların ve zeminin çevresinde donmuş gibi, loş bir ışık

saçıyordu. Hava basık, taze ve durgundu, sessiz ve gerçeklikten yalıtılmıştı. Ayaklarının dibinde mürit Reio-ta sürünüyordu, gri cüppesinin içindeki soluk benizli yüzü, buz gibi ışıktaki tıpkı dil-siz bir hayaleti, cesedimsi bir maskeyi andırıyordu. Deoris ince safran örtülerinin içinde titreyerek, bir sütunun arkasına çömeldi, korku içinde Riveda'nın kısa ve öz, açık emirlerini dinliyordu. Adamın sesi tenordan, tınlı bir baritona düşmüştü, Deoris bunun, Riveda'nın ruhundaki kasırga kopuşunun ilk belirtileri olduğunu biliyor, bunu tanıyordu.

Ardından Riveda, Deoris'e döndü ve titreyen ellerinin arasına, içinde sarmallanmış ışıkların ağır ağır hareket ettikleri, yuvarlak, gümüşü bir küre yerleştirdi. Kızın sol elinin parmaklarını kürenin çevresinde bitiştirerek açtı ve onu, Tapınak zeminine kazılı, mozaiklenmiş işaretin içinden, kendi yerine götürdü. Kendi elinde gümüş kaplama, metal bir asa vardı; onu müride uzattı ama nesnenin dokunuşu üzerine Reio-ta acayıp, anlaşılmaz bir ses çıkardı, onu almaya uzanmış eli geri çekildi, ve sanki sahibinin arzusuyla ilgisizmişçesine nesneyi almayı reddetti. Riveda kızgın bir omuz silkmesiyle asayı elinde tutarak, müridi üçüncü duruşa ayarladı.

Artık kusursuz bir üçgen şeklinde duruyorlardı, havaya kaldırdığı elinin içinde ışıldayan bir küreyle Deoris ve mürit, elinde bir kılıç varmış gi-

bi, savunma halinde duruyordu. Riveda'nın kendi yaklaşımında da savunmacı birşeyler vardı; kendi güdülerinden emin değildi. Onu bu deneye sürükleyen kısmen meraklı, ama daha önemlisi, kendi güçlerini ve eğitmiş olduğu kızinkileri deneme arzusuydu –ve, Riveda için hâlâ kapalı bir kitap olan yabancıların aklı.

Üstat, hafifçe omuzlarını silkmesiyle kendi duruşunun yerini biraz değiştirip, aralarındaki belli mesafe düzenini tamamladı... bir anda neredeyse bir elektrik geriliminin zuhur ettiğini hissetti. Deoris küreyi biraz oynattı; mürit yalnızca tek elinin duruşunu değiştirdi.

Tasarlanan üçgen şekli tamamlanmıştı.

Deoris alçak sesle, bir mırıltıya, şarkı gibi söylenmekten çok okunan, okumaktan çok konuşulan, aynı zamanda melodik, ritmik dalgalanmalarla yükselip, alçalan bir ilahiye başladı. İlahinin ilk notasında mürit hayata döndü. Yerinden hiç kımıldamamasına rağmen gözlerinde bir tanıma ifadesi belirdi.

İlahi garip bir minör melodiye girdi; sustu. Deoris başını eğdi ve yavaşça, çok güzel bir zarafetle ve ağır ağır, gayretli bir çalışmayı açığa vuran dengeli hareketlerle dizlerinin üstüne çöküp kristal küreyi ellerinin arasında yükseltti. Riveda da asayı yukarı kaldırdı... ve mürit, otomatik hareketler ellerine hayat verirken öne eğildi, o kadar yavaş ki, sanki çocukken öğrenilmiş, şimdiyse

unutulmuş bir şeydi yaptığı.

Şekillerin ve sesin kalıbı incelikle başka şekle büründü; değişti. Kristal kürenin içinde kehribar rengi ışıklar ve gölgeler dolaşıyordu.

Riveda, yankılı, yürek gibi çarpan ritmle yükselip alçalan uzun mısralar okumaya başladı. Deoris ustalıklı bir kontrpuanla kendi sesini ekledi. Gözleri ilk kez birşeylerin farkında ve tetikte, hareketleriye bir kuklanın sarsıntılı jestleri gibi otomatik olan mürit ise halen sessizliğini koruyordu. Gergin bir ruh haliyle, ayindeki kendi kısmına yoğunlaşmış olan Riveda ona sadece göz ucuyla şöyle bir baktı.

Yeterince hatırlayacak mıydı acaba? Bu alışılmış ayın –ki bunun ona tanıdık geldiğinden, Üstadın şüphesi yoktu– müridin hafızasında cansız yatanları uyandırmaya yetecek miydi? Riveda, sırrın Reio–ta'da olduğu üzerine bir kumar oynuyordu.

Elektrik gerilimi arttı, başlarının üzerindeki yüksek ve tonozlu kemeraltı yolunun içinde, sesin tınısıyla titredi. Küre kor gibi kızardı, rengin sarmallanmış ve sivri uçlu ani ve titreşim çakışlarının oyununu gösteren yüzeyi adeta şeffaftı; karardı; tekrar kızardı.

Mürit, aralanan dudaklarını çırpınır gibi ıslattı; gözleri, balmumuymuş gibi duran yüzün bitkin mahkumlarıydı. Sonra, o da ilahiye katıldı, sanki beynini kemikten kafesinde sarsan bir eformuşçasına harcar gibiydi, boğuk ve hırıltılı bir sesle

sallanıp titriyordu.

“Hayır,” diye düşündü Deoris içten içe, bilincinin, ayine teslim olmamış zerresiyle; bu ayin anonim bilgi içeriyordu.

Riveda kumar oynamış ve kazanmıştı. Ayinin iki bölümü anonim bilgi içeriyordu, herkesçe bilinen şeyler; ama Reio—ta insanın içinde var olan güçlerin uyandırılmasıyla ilgili üçüncü, gizli bölümü biliyordu. Biliyordu —ve Riveda’nın baskın isteği ve kendi bulutlu aklındaki tanıdık ilahinin itmesiyle, kullanıyordu— açıkça!

Deoris küçük bir sevinç karıncalanması hissetti. Kadim bir gizem duvarını yıkmışlardı. Sadece tanınmış, neredeyse efsanevi gizli bir mezhebin en seçkin Erginlenmişlerinin görüp, duymuş oldukları —ve ardından sadece en kutsal yeminler üstüne ölene dek sessiz kaldıkları— şeyleri işitmekte ve bunlara tanıklık etmekteydiler.

Sihirsel gerilimin derinleştiğini, vücudunun bu gerilimle karıncalandığını, onu kabul etmesi için aklının kısıpaca alındığını hissediyordu. Müridin aklı, hafızasının beynine ve bedenine tekrar dolmasıyla artık daha berraktı. Mürit artık hakimdi: sesi açık ve kesin, jestleri kendine güvenli ve kulsuzdu. Yüzünü örten maskenin ardında gözleri capcanlıydı ve parıldıyordu. İlahi hızlanıp, Deoris ve Riveda’yı kaynaşan bir selde iki zerre gibi, zirveye taşıdı.

Kürenin içinde şimşek çaktı; Riveda’nın tuttuğu

asadan fışkırdı. Üçgen oluşturmuş bedenlerin arasında adeta görünür nabız atışları gibi kasılmalarla aydınlanıp, kararar titrek bir güç zangırdıyordu. Üzerlerinde şimşek parladı; gök gürültüsü muazzam bir çatırtıyla havayı yarıp parçaladı.

Riveda'nın bir sütunmuş gibi eğilmez vücudu geriye yaylandı, ve Deoris ani bir dehşet hücumuna uğradı. Mürit bunu yapmaya zorlanıyordu –bu gizli ve kutsal şeyi! Ve ne için? Bu günaha girmekti –kara büyücülüktü– bir şekilde durmalıydı! Bir şekilde bunu durdurmalıydı –ama artık kendini bile durduracak gücü kalmadı. Sesi ona itaat etmiyordu, vücudu donmuştu, yıkıcı gücün dinmeyen süpürüşü hepsini aldı götürdü.

Dayanılmaz ilahi yavaş yavaş, uzun, tek bir Söz'e derinleşti –hiçbir gırtlığın ihtiva edemeyeceği bir Söz, zararsız bir hece kümelenişinden, havayı sarsan gücün dinamik bir ritmin oluşturulabilmesi için üç sesin karışımına ihtiyaç duyan bir Söz. Deoris onu dilinin ucunda hissetti, boğazını parçaladığını, kafatasının kemiklerini uçuşan atomlara ayıracak kadar titrettiğini...

Şimşek şokuyla alev kızılı bir ışık çıktı aniden. Beyaz, alev kamçıları meyletti dışa doğru, Söz gürlerken, ve gürlerken... Deoris kör bir ızdırap içinde haykırdı ve kıvranarak öne atıldı. Riveda yırtıcı bir korumacılıkla onu kapmak için fırladıysa da asa, sanki canlıymışçasına sarılarak etleşmiş gibi parmaklarına yapışmıştı. Şekil bozuldu, ancak so-

lık, yakıcı, kontrol edilemez ateş etraflarında oynamayı sürdürdü; güçlü bir sihir sadece kafirlerin üstüne dönmek için serbest kaldı.

Mürit, sanki yoğun bir baskıyla aşağı itiliyormuş gibi, donmuş bir halde çöküyordu. Dizleri bükülürken, balmumundan suratı şiddetle sarsıldı, ve sonra ileri sıçrayıp Deoris'i yakaladı. Riveda vahşi bir çığlık atarak onu savuşturmak için asayla saldırdı, ama Reio-ta bir delinin ani kuvvetiyle Üstat'ın yüzüne sertçe vurup, asanın çatırdayan halesinden kılpayı kurtuldu. Riveda, yarı baygın bir halde sırtüstü düşüverdi; ve Reio-ta ok gibi fırlayan ışıkların ve alevlerin arasından, sanki onlar artık bir camın içindeki yansılardan başka şeyler değillermiş gibi geçerek, Deoris'in çiğnenmiş ellerini yakaladı ve küreyi onların içinden çekip aldı. Sonra dönüp, sendeleyeyen Riveda'ya hızlı bir yumruk daha attı ve asayı çekip aldı, ve uzun, alçak, ağıt gibi çıkan tek bir çığlıkla asa ve küreyi birbirine çarptı, çevirip burdu onları ve hırçın bir şekilde her birini odanın iki ayrı ucuna fırlattı.

Küre paramparça oldu. Taş kiremitler zararsız kristal parçacıklarıyla süsleniverdi. Asa son bir defa çatırdadı, ve karardı. Şimşek kayboldu.

Reio-ta doğruldu ve Riveda'yla göz göze geldi. Sesi alçak, öfkeli-ve akli başındaydı. "Seni lanet olası pis büyücü!"

-III-

Hava tekrardan ıssız, boş ve soğuk bir griye döndü. Sadece belli belirsiz bir temiz hava izi dolaşıyordu çevrede. Sayıklamalı bir ızdırıp içinde inleyen Deoris'in sesi ve müridin ağır soluması dışında sessizlik hakimdi. Riveda, titreyen, yanık elleri bileklerinden gevşek bir halde sarkmasına rağmen, dizlerine sokulmuş kızı tutuyordu. Üstat'ın yüzü kemik kadar beyazlaşmıştı ve gözleri, sanki şimşek içlerine sinmiş gibi, alev saçıyordu.

"Bunun için seni bir gün öldüreceğim, Reio-ta."

Mürit, acı ve öfkeden mosmor kesilmiş esmer yüzünü ümitsizce Üstat'a ve baygın kıza dikti. Sesi neredeyse duyulamayacak kadar alçaktı. "Beni zaten öldürdün Riveda -ve kendini."

Ama Riveda, Reio-ta'nın varlığını çoktan unutmuştu. Deoris'i soğuk taş zeminin üstüne şefkatle yatırırken, kız kendi göğsüne küçük pençeler atarak yumuşak bir şekilde, bilinçsizce inledi. Riveda kendi yaralı ellerinin uçlarıyla beceriksizce

uğraşarak yanmış örtüleri çözdü. Gördüklerinin dehşetiyle onun sertleşmiş Sağılıcı gözleri bile kısıldı, sonra kızın inlemeleri kesildi. Deoris içini çekti, gevşek ve zayıf bir halde yere yığıldı, ve kalbi durduran bir an için, Riveda onun öldüğünden emindi.

Reio-ta çok sakın duruyordu şimdi, katıksız ürpermelerle sarsılmış başı öne eğikti ve akli, açıkça, sürekli bir akli başındalık ile mutlak boşluğa yeniden sapma arasındaki ince çizgide gidip geliyordu.

Riveda başını yukarı atıp, kendi zorlayıcı bakışlarıyla, o gizlice kınayan gözleri buluşturdu. Sonra Üstat kısa, emreden bir hareket yaptı ve Reio-ta eğilip Deoris'i, Riveda'nın açılmış kollarına kaldırdı. Kız omuzlarının önünde ölü bir ağırlık gibi yatıyordu ve Üstat, dönüp onu Tapınak'tan dışarı taşıırken dişlerini sıktı.

Onun arkasındaysa, Riveda'ya lanet edip hayatta kalabilmiş olan tek adam, uysalca Üstat'ı takip ediyordu, ahmaklar gibi kendi kendine mırıldanarak... ancak gözlerinin derinliklerinde daha önce orada olmayan gizli bir kıvılcım vardı.

Bölüm 9

İhtilaf

-I-

Evliliklerinin ilk iki yılı boyunca Arvath, Domaris'e Micon'u unutturabileceğine inanmıştı. Nazik ve sabırlı olmuştu, onun kendi içinde sürdürdüğü mücadelesini anlamaya çalışmış, kadının cesaretinin bilincinde, çocuklarının kaybından sonra sevecen davranmıştı.

Domaris hileli sözlerde hünerli değildi ve tüm çabalarına karşın, geçen bir yılda aralarındaki gerginlik tırmanmıştı. Arvath da tamamen günahsız değildi; hiçbir erkek duygudan yoksun bir kadını bütünüyle affedemezdi.

Yine de dış dünyada Domaris ona iyi bir eş oluyordu. Güzeldi, iffetli, adetlere bağlı ve uysaldı; yüksek kademeden bir rahibin kızıydı ve kendisi de bir rahibeydi. Umursamadığı evlerini güzel idare ediyordu, kafasında tasarladığı yönde, ve adamın küçük oğluna içerlediğinin farkına vardığı zaman, Micail'in, Arvath'ın gözünden ırak olmasını ayarladı. Yalnız kaldıkları zaman yumuşak başlı, sevgi dolu ve hatta sevecendi. Tutkulu

değildi, öyleymiş gibi de davranmıyordu.

Adam, kadının gri gözlerinde sık sık, tuhaf bir acıma görüyordu –ve acıma Arvath'ın katlanamadığı tek şeydi. Bu onu kıskanç, kızgın, sonsuz şikayet sahnelerine sürüklüyordu, ve bazen öyle hissediyordu ki; Domaris ona yalnızca bir defacık aksi bir cevap verse, bir kez olsun itiraz etse, en azından bir yerlerden başlayabileceklerdi. Ama kadının cevapları hep aynıydı; sessizlik, veya yarı utanmış bir mırıldanış –“Üzgünüm Arvath. Sana böyle olacağını söylemiştim.”

Arvath ise boşuna didinmişliğin öfkesiyle lanet eder, ve nefrete yakın birşeylerle ona bakar ve tek başına Tapınak bölgesinde yürümek için hiddetle dışarı fırlayıp, saatlerce kendi kendine söylenirdi. Eğer, Domaris bir kez reddetmiş, bir kez sitem etmiş olsaydı, anında affedebilirdi onu; ancak ilgisizliği daha beterdi, adamın onu izleyemeyeceği gizli bir yere doğru mutlak bir kaçış. O, basitçe orada, Arvath'la birlikte değildi.

“Avluda, herkesin görebileceği bir yerde, beni bir bahçe kölesiyle boynuzlamayı tercih ederdim!” diye bağırdı kadına bir defasında, küplere binmiş bir sinirlilik içinde. “En azından o zaman adamı öldürebilir ve tatmin olabilirdim!”

“Bu seni tatmin eder miydi?” diye sordu kibarca, sanki tam da adamın kafasında tasarladığı hareketin peşine düşmek için onun tek bir sözünü bekliyormuş gibi; ve Arvath ağzında nefretin sı-

cak, acı tadını hissedip, iğrenmiş bir şekilde, o an orada kalırsa onu öldürebileceğinin farkına vararak, kapıyı vurdu ve çıktı.

Daha sonraları, kadının onu sadece bunu yapmaya ittiğini düşündü...

İlgisizliği zalimlikle yıkabileceğini keşfetti ve hatta onun aksi sözlerinin ve nefretinin kendi şefkatiyle ulaşabildiği en yüksek nokta olan bu ilgisiz hoşgöründen daha iyi olacağını bilerek, kadını kırmaktan belli bir zevk bile almaya başladı. Onu çirkince kullanmaya başladı, ve sonunda Domaris, katlanabileceğinin ötesinde incinmiş bir halde, onu Beş Yetkili'ye şikayet etmekle tehdit etti.

“Sen mi şikayet edeceksin?” diye alay etti Arvath. “Sonra ben şikayet edeceğim ve Beş Yetkili bunu kendi kendimize halletmemiz için bizi dışarı atacak!”

Acı bir tonda sordu Domaris, “Seni hiç reddettim mi? “

“Sen asla başka bir şey yapmadın, sen...” Kullandığı sözcüğün yazılı bir şekli yoktu ve bunu Rahip Kastı'nın bir üyesinden duymak Domaris'te katıksız bir utanç ve bayılma isteği yarattı. Onun renginin attığını gören Arvath, yabani bir keyifle buna benzer çirkinlikler kusmayı sürdürdü. “Tabii, böyle konuşmamalıyım, sen bir Erginlenmişsin,” diye dudak büktü. “Tapınak sırlarını bilirsin –benim çocuğumu taşımayı kasten reddetmene

izin verenlerden birini!" Küçük, alaycı bir şekilde başını eğdi. Elbette böyle yüceltilmiş birine yakışır biçimde masumiyetinin doğruluğunu ısrarla vurguladığın tüm zamanlar boyunca.

Bu sözlerin adaletsizliği –çünkü *Domaris*, Ysouda Ana'nın uyarısını kalbine gömmüş ve onun öğüdünü verilir verilmez unutmuştu– kadını alışılmamış bir inkâra sürükledi. "Yalan söylüyor-sun!" dedi titrek bir halde, sesini ona karşı ilk defa yükselterek, "Ve yalan söylediğini biliyorsun! Tanrıların bizden çocukları neden esirgediğini bilmiyorum, ama benim çocuğum, benim adımla –ve babasının adını taşıyor!

Arvath öfkelenerek, tehditkar bir biçimde ilerledi, kadının gözünde olduğundan daha büyük göründü. "Bununla ne ilgisi var anlamıyorum! O domuz Atlantisli Prensi benden daha çok düşün-men dışında! Bana neredeyse verecek olduğun çocuğun yaşamına bizzat senin engel olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ve hepsi onun yüzünden... o..." konuşmadı, yutkundu , ve elleriyle kızın zayıf omuzlarını kavrayıp, onu kabaca ayağa kaldırdı. "Lanet olsun sana, bana doğruyu söyle. Söylediğimin doğruluğunu kabul et, yoksa seni öldüreceğim!"

Kadın onun kollarına bıraktı kendini. "Öldür beni o halde," dedi canından bezmişçesine. "Beni bir an önce öldür ve buna bir son ver."

Arvath onun titremesini korkudan sandı; ger-

çekten ürkmüş bir halde, onu kibarca oturtup haşin kollarından serbest bıraktı. “Hayır, öyle demek istemedim,” dedi pişmanlıkla; sonra yüzü buruştu ve kendini onun önünde dizlerinin üstüne atıp, kollarını kadının beline doladı ve başını onun göğsüne gömdü. “Domaris, başısla beni, başısla, sana kaba davranmak istememiştım! Domaris, Domaris, Domaris...” Yapay bir perişanlık içinde hıçkırır hıçkırır ağlayarak, kaybolmuş ve şaşkına dönmüş bir erkeğin gergin, korkunç ağlayışıyla onun adını söylemeye devam etti.

Kadın en sonunda onun üzerine eğilip sınımsız kavrıldı, koyu gözleri kederli bir acımayla ve erkeğin başını göğsünde sallarken o da gözyaşı döküyordu. Tüm vücudu, kalbi, bütün varlığı onu sevebilme dileğiyle sızlıyordu.

-II-

Sonradan, büyük korku ve keskin iç çatışmasıyla dolmuş bir halde, en sonunda Ysouda Ana'nın uyarılarından bahsetmeye ikna oldu; ama Arvath ona inansa –o iğrenç tartışmayı yeniden başlatmasa– bile ona acıyabileceği düşüncesi dayanılmaz geliyordu. Dolayısıyla bununla ilgili hiçbir şey söylemedi.

Babacan nasihatler ve teselli arzusuyla utana sıkıla Rajasta'ya gitti, ama onunla konuşurken kendini suçlamaya başladı: zalim olan Arvath değildi, yemin ettiği görevinden kaçan kendisiydi. O konuşurken onun yüzünü seyreden Rajasta sunabilecek hiçbir teselli bulamıyordu, çünkü Domaris'in duygusuzluğunu kasten sergilemiş olduğundan, duygusal eksikliğini adamın yüzüne vurduğundan şüphesi yoktu. Arvath'ın erkekliği-ne yönelik böyle bir saldırıya içerlemesine ne denebilirdi ki? Açıktı ki Domaris, çektiği ızdıraptan keyif almıyordu, ancak bundan sapıkça bir zevk aldığı da kesindi. Yüzü utançla bitkindi, ancak

gözlerinde tatlı bir ışık parıldıyordu, ve Rajasta, kendi sebep olduğu bir ızdırabın işaretlerini gayet kolayca tanıdı.

“Domaris,” dedi üzgün bir sesle, “kendinden bile nefret etme kızım.” Kadının cevabını elinin bir hareketiyle “Biliyorum, görevinin gereğini yerine getiriyorsun. Ama onun karısı mısın Domaris?

“Ne demek istiyorsun?” diye fısıldadı Domaris; ancak yüzü şüphelerini açığa vuruyordu.

“Sana bunu soran ben değilim,” dedi Rajasta merhametsizce, “ama kendine soran sensin, elbette eğer kendinle yaşayacaksan. Eğer bilincin açık olsaydı kızım, bana gelmezdin! Arvath’a neyi, ne pahasına verdiğini biliyorum: peki neyi kendine sakladın?” Durakladığında kadının etkileneceği olduğunu, bakışlarını kaçırdığını gördü. “Çocuğum, senin, kendinin doğru olduğunu bildiğin öğüdü sana verdiğim için alınma.” Ona uzandı ve sımsıkı kenetlenmiş ve neredeyse kanı çekilmiş beyaz ellerinden birini aldı ve parmakları biraz gevşeyene kadar şefkatle okşadı. “Sen bu ellerine benziyorsun, Domaris. Geçmişe çok sıkı yapışıyor, böylece bıçağı kendi yaralarına çeviriyorsun. Serbest bırak kendini, Domaris!”

“Ben –ben yapamıyorum,” diye fısıldadı kadın.

“Hem artık ölmeyi de dileyemezsin çocuğum. Bunun için artık çok geç.”

“Öyle mi?” diye sordu Domaris, garip bir gülümsemeyle.

-III-

Rajasta'nın kalbi Domaris için sızlıyordu: kızın yatışmış, acı gülümsemesi hiç aklından çıkmıyordu, ve en sonunda olayları daha çok onun gördüğü gibi görmeye başladı, ve ihmalkâr davranmış olduğunun farkına vardı. Ruhunun en derinlerinde, Domaris'in dul kaldığını biliyordu; en içten duygularıyla Micon'un karısı olmuştu. Arvath'a ise asla bir metresten fazlası olmayacaktı. Rajasta hiç sormamıştı, ama onun Micon'a bakire olarak gittiğini biliyordu. Arvath'la evliliği bir karikatür, bir alay, bezdirici bir görev, bir kirletme olmuştu –ve bir hiç uğruna.

Rajasta bir sabah kütüphanede, dikkatini veremez halde, anlık bir kederle düşünüyordu: *Hepsi benim suçum. Deoris beni, Domaris'in başka bir çocuk doğurmaması gerektiği konusunda uyardı, ve ben bundan hiç bahsetmedim! Onu evliliğe zorlamalarına engel olabilirdim. Onun yerine, ilerlemiş çocuksuz yaşımda bana evlat olan kızın yaşamını, dindarlık taslayarak ezdim*

*–kendi ruhumun kızını. Kızımı fabişelerin mekanına gönderdim! Ve kendi ışığım onun utan-
cında karardı.*

Rajasta, iş olsun diye incelemekte olduğu parşömeni kenara koyarak ayağa kalktı ve evliliğinin iptal edilebileceğine, bunun için yeri göğü oynatabileceğine dair söz vermeye niyetli, olarak Domaris'i aramaya çıktı.

Ona bunlardan hiçbirini söylemedi –çünkü daha ağzını açamadan, kız ona garip, esrarengiz ve mutsuzluktan uzak bir gülümsemeyle, bir kez daha Arvath'ın çocuğunu taşıdığını söyledi.

Bölüm 10

Labirentin İçinde

-I-

Başarısızlık, Riveda'nın her şeyden çok nefret ettiği şeydi. Şimdi başarısızlıkla karşı karşıyaydı; ve sıradan bir mürit, kendi müridi aslında, onu koruma küstahlığına erimişti! Reio-ta'nın müdahalesinin hepsinin hayatını kurtarmış olduğu gerçeği, Riveda'nın iltihaplanan nefretinde hiçbir değişiklik yaratmadı.

Üçü de perişan olmuşlardı. Reio-ta, omuz ve kollarda su toplayan yanıklarla en ucuz kurtulanlarıydı; kolayca tedavi oldu ve örtbas edildi. Riveda'nın elleri kemiğine kadar yanmıştı –hayatı boyunca sakat kalacağını düşünüyordu ümitsizce. Ancak dorje şimşeği, dağılayıcı darbesiyle en başta Deoris'i vurmuştu; omuzları, kolları ve yanları kabarmış ve kavrulmuştu, ve ateşin kamçısı göğüslerinde derine işlemiş, açık izlerini bırakmıştı –kâfir ateşin alametiyle damgalanmış, acımasız bir mühür.

Riveda neredeyse işe yaramaz haldeki elleriyle yapabileceklerini yaptı. Doğasında birini sevmek

için hissedebileceği kadar derinden seviyordu kızı, ve gizlilik ihtiyacı onu çıldırtıyordu, çünkü artık ona tam anlamıyla bakmaktaki acizliğinin farkındaydı. Ne uygun çarelere sahipti –elleri sakat halde– ne de bunları kullanabilecek yeteneğe. Fakat yardım istemeye de cesareti yoktu. Işık Rahipleri kızın yaralarının rengini ve korkunç şeklini görünce onlara neyin yol açtığını hemen anlardı –sonra çabuk, kesin ve itiraz kabul etmez ceza gelirdi. Kendi Gri Cüppelileri'nin içinde bile buna güvenilemezdi; haklı olarak doğaya kilitlenmiş güçlerin böylesi iğrenç bir kurcalarını gizli tutmaya kalkışmazlardı bile. Tek yardım şansı Kara Cüppeliler'in arasındaydı; ve Deoris yaşayacaksa, bu şansı kullanmalıydı. Eğer tedavi edilmezse Deoris bir gece daha yaşayamayabilirdi.

Reio-ta'nın yardımıyla onu Gri Tapınağın altındaki gizli bir odaya götürmüştü, ancak onu orada uzun süre bırakmayı göze alamamıştı. Kızın süregiden inlemelerini dindirmek için, cesaret edebileceği kadar güçlü bir karışım hazırlamış, ve onu içmeye zorlamıştı. Huzursuz bir uykuya dalmıştı kız, ve huysuz sızlanmaları dinmezken; iksir, duyularını, acıların en kötüsünü bile köreltmeye yetecek kadar bulanıklaştırmıştı.

Bir suçluluk dürtüsüyle kendini, Micon için düşündüklerini yeniden hatırlar buldu Riveda. Cehennemî oyunlarını neden daha az öneme sahip kişiler üzerine hasretmediler, veya o kadar ileri

gitmeye cesaret edebildiklerine göre, en azından kurbanlarının hikâyeleri taşımak için kaçmalarının önüne neden geçemediler?

Vicdan azabı duymaksızın Reio-ta'nın ölmesine izin verebilirdi. Ahtarrath Prensi olarak o, yıllardır kanunen ölüydü; ve bir deli mürit eksik ya da fazla, ne fark ederdi? Ne var ki Deoris, güçlü bir rahibin kızıydı; ölümü tam ve amansız bir soruşturma demekti. Talkannon hafife alınacak biri değildi ve Rajasta da neredeyse kesinlikle, herkesten önce Riveda'dan şüphelenirdi.

Üstat zayıflığından ötürü biraz utanıyordu, ama Deoris'i sevdiğini, onun kendi için gerekli hale geldiğini, kendine bile itiraf etmiyordu hâlâ. Onun ölümünü düşünmek, adamın içinde kara bir sızı yarattı, o kadar güçlü ve kemiren bir sızı ki, kendi kavrulmuş ellerindeki ızdırabı dahi unutturdu.

-II-

Alevlerin, şimşeğin ve yarı unutulmuş efsanelerden fırlamış gölgelerin arasında gezindiği uzun, bulanık bir kabustan sonra, Deoris gözlerini tuhaf bir sahneye açtı.

Oyulmuş taştan büyük bir yatağın üzerinde, tüy gibi yumuşak yastık yığınının içinde yatmaktaydı. Yukarıya, sıçrayan ve titreyen alevi, yatağın parmaklıklarındaki oyulmuş figürleri grotesk bir dehşetin şekillerine dönüştüren, sürekli yanan lambalardan biri sabitlenmişti. Hava nemli, oldukça serindi, ve soğuk taş gibi küf kokuyordu. İlk başta öldüğünü ve bir mahzenin içinde yattığını düşündü ancak sonra nemli, serin bandajlarla sarıldığını fark etti. Vücudunda acı vardı, ama o kundağa benzeyen sargı kütlesi, başka birine aitmiş gibi, çok uzaklardaydı.

Başını zorlukla bir parça çevirdi, ve Riveda'nın sırtı ona dönük halde bile tanıdık silüetini seçti; ve onun da önünde, Deoris'in ani bir dehşet titremesiyle tanıdığı bir erkeği –Bir Gri Cüppe Üs-

tadı olan Nadastor. Orta yaşlı, sıska ve görünüşte münzevi biri olan Nadastor karanlık bir biçimde yakışıklı ancak yine de ürkütücüydü. Hem şimdi bir Sihirbazın gri cüppesini değil, garip armalarla işlenip süslenmiş uzun, siyah bir cüppe giymişti; başında uzun, psikopos tacına benzer bir şapka vardı ve ellerinin arasında camdan, hafif bir asa tutuyordu.

Nadastor, Deoris'e hayal meyal Micon'unkini hatırlatan alçak, kibar bir sesle konuşuyordu: "Onun *saji* olmadığını mı söylüyorsun?"

"Uzaktan yakından ilgisi yok," diye yanıtladı Riveda, kuru bir sesle. "O Talkannon'un kızı ve bir Rahibedir."

Nadastor başıyla yavaşça onayladı. "Anlıyorum. Bu işleri değiştirir. Tabii, eğer sadece kişisel hislere dayansaydı, onu ölüme terk etmen gerektiğini söyledim. Ama..."

"Onu sâkti sidhâna yaptım."

"Kendine daima yüklemiş olduğun tehditler içerisinde," diye mırıldandı Nadastor, "çok ileri gitmişsin. Senin büyük bir güce sahip olduğunu biliyordum, elbette; bu baştan belliydi. Korkun, Adet'le yüklenen sınırlamaları için olmasaydı..."

"Sınırlamalardan bıktım!" dedi Riveda vahşice. "Kendimin, yalnızca kendimin uygun gördüğü gibi çalışacağım! Bu gücü elde etmek için kendimi feda ettim ve –artık– hiç kimse bunu kullanma hakkımı elimden alamaz!" Sol elini kaldırdı,

çiğ ve korkunç bir biçimde sakatlanmış, ve Deoris'in elinde olmadan nefesini kesen bir hareket çizdi yavaşça. Bundan dönüş olamazdı; sol elle yapılan o işaret, Gri Tapınak'ta bile ölümle cezalandırılan bir küfürdü. Havada bir an, Üstatların arasında asılıymış gibi göründü.

Nadastor gülümsedi. "Öyle olsun," dedi. "Önce senin ellerini kurtarmalıyız. Kıza gelince—"

"Kızı bu işe karıştırma!" diye şiddetle sözünü kesti Riveda.

Nadastor'un gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Her güç için bir zayıflık," dedi, "yoksa burada olmazdın. Çok iyi, ona bakacağım."

Deoris birden kendini şiddetli bir biçimde hasta hissetti; Riveda, Micon ve Domaris'le aynı böyle alay etmişti.

"Eğer söylediğin gibi ona öğretmişsen, kadınlığının —ona dokunan şey tarafından— tüketilip mahvedilmesine izin verilemeyecek kadar değerlidir o." Nadastor yatağa doğru yaklaştı; Kara Cüppeli, biçimsiz sargılan çıkarıp taştan bir heykeli ele alıyormuş gibi soğuk ve resmi bir dokunuşla yaralan tedavi ederken, Deoris gözlerini kapattı ve ölü gibi yattı. Riveda baştan sona yanında durdu ve Nadastor işini bitirince Riveda diz çöktü ve ağır bir biçimde sargılanmış elini Deoris'e uzattı.

"Riveda!" diye fısıldadı kız, güçsüzce.

Adam, onunkinden daha güçlü olmayan bir

sesle, "Bu, bir başarısızlık değildi. Bunu başarıya çevireceğiz, sen ve ben –büyük bir gücü uyandırdık Deoris ve onu kullanacak olan biziz!"

Deoris yalnızca birkaç tatlı söz bekliyordu. Bu güç konuşmaları onu hasta ediyor ve korkutuyordu; o gücün uyandırıldığını görmüştü ve sadece bunu unutmayı diliyordu. "Şeytani –şeytani bir güç!" diye fısıldamayı başardı kurumuş ağzıyla.

Riveda o eski yoğun sivriliğiyle konuştu, "Hep şu iyi ve kötü saçmalığı! Her şeyin kolaylık ve güzellik içinde gelmesi mi gerekir? Tatlı rüyalarının içermediği şeylerle karşılaştığında kaçacak mısınız?"

Utanmış ve her zamanki gibi savunma halinde fısıldadı kız, "Hayır, bağışla beni."

Riveda'nın sesi tekrar nazikleşti. "Hayır, korkuyorsan seni suçlamamalıyım biricik Deoris'im! İhtiyaç duyulduğunda cesaretin asla yüzünü kara çıkarmadı. Şimdi, sen böyle yaralanmışken, olayları senin için daha da kötüleştirmemeliyim. Şimdi uyumaya çalış Deoris. Yeniden güçlen."

Deoris ona doğru uzandı, onun dokunuşuna, bir aşk veya rahatlatma sözcüğüne susamıştı –ancak Riveda birdenbire, korkutucu bir şiddet içinde, çılgınca bir küfür nöbetine tutuldu. Lanet ediyor, bağırıyor, adeta kudurmuş bir öfkeyle kendini zorlayıp, sanki birkaç dilin, duyulması korkunç karışık bir dilde iç içe geçtiği, çirkin bir nazaratla beddualar savuruyordu. Kendi sınırlarının

ötesinde sarsılmış ve korkmuş olan Deoris çılgınca ağlamaya başladı. Riveda ancak sesi boğulup yetmeyince sustu, ve kendini onun yanındaki yatağa attı; yüzü saklı, omuzları seğiriyordu, hareket etmek ya da tek kelime söyleyebilmek için fazlasıyla bitkindi.

Uzun bir süre sonra Deoris acılar içinde kımıldayıp, eliyle Riveda'nın onunkine yakın duran yanağını avuçladı. Bu hareket adamı bir parça canlandırdı; bitap bir halde yana döndü ve kırmızı çizgilerin incecik damarların çatladığı yerleri gösterdiği büyümüş, hazin gözlerle Deoris'e baktı.

“Deoris, Deoris, sana ne yaptım ben? Bundan sonra seni yanımda nasıl tutabilirim? Fırsatın varken kaç, istersen terk et beni –senden artık bir şey istemeye hakkım yok!”

Deoris, adamı biraz daha sıktı. Doğrulamıyor, ama sesi tutkuyla titriyordu. “Ben o hakkı sana verdim! *Sen nereye gidersen* ben de oraya giderim! Korkarak ya da korkmadan. Riveda, seni sevdiğimi hâlâ anlamıyor musun?”

Kan çanağına dönmüş gözleri biraz açılıp kapandı, ve uzun aylardan beri ilk defa, Riveda kız kendine çekip ateşli kollarında canını acıtarak, yoğun bir tutkuyla öptü. Sonra kendini toparlayarak, dikkatlice geri çekildi –ama kız zayıf parmaklarını onun sağ elinin çevresine, sargıların üzerine kapadı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı güçsüzce. “Seni o kadar seviyorum ki tanrılara ve benzer şeytanlara bile meydan okuyabilirim!”

Riveda’nın acı ve kederle donuklaşmış gözleri bir an için kapanıverdi. Onları açtığında, yüzü sarsılmaz bir sessizliğin maskesi gibi yeniden sakinleşmişti. “Senden yalnızca onu yapmanı isteyebilirim,” dedi, alçak, zorlanan bir sesle, “ama bütün yol boyunca hep bir adım arkanda olacağım .”

Ve Nadastor, kemerli kapının ötesindeki gölgelerin içinde görünmez bir halde, kafasını salladı ve kendi kendine yumuşak bir şekilde güldü.

-III-

Deoris bir zaman için, kısa berrak anlar ile cehennemî bir acı ve sayıklamalı, uyuşturulmuş kabuslar arasında gidip geldi. Riveda onun yanından hiç ayrılmadı; hangi saatte uyanırsa uyansın oradaydı, zayıf ve ruhsuz; derin düşüncelerde veya kadim bir parşömeni okumakla meşguldü.

Nadastor gelip gidiyordu, ve Deoris onların birbirlerine söyledikleri her şeyi dinliyordu –ancak bilinçlilik anları o kadar kısa ve başta öyle çok acı veriyordu ki, gerçeğin nerede bitip rüyaların nerede başladığını asla bilemedi. Bir defasında uyanıp, Riveda'nın yavru bir kedi gibi, başının çevresine kıvrılmış bir yılanı okşadığını gördüğünü hatırladı –ama günler sonra bundan bahsettiğinde adam boş gözlerle ona baktı ve inkâr etti.

Nadastor, Riveda'ya bir eşiti gibi, nezaket ve saygıyla yaklaşıyordu; ancak, eğitimi üstünkörü olan ve düzeltilmesi gereken bir eşit. Deoris tehlikeyi atlatıp, ilaç almadan birkaç dakikadan fazla uyanık kalabildiği zaman Riveda ona bazı şey-

ler okudu –kızın kanını donduran şeyler. Bu doğa dalavereleriyle Riveda yeni yeteneğini ispat ediyordu, şimdi ve yeniden, ve Deoris kişisel korkusunu yavaş yavaş kaybetti; Riveda bir ayının, bilgi eksikliğinden dolayı kontrolden çıkmasına bir daha asla izin vermeyecekti!

Deoris'in tek bir şeyle arası açıktı: Riveda birdenbire hırslı biri olmuştu; eski bilgi açlığı, artık güç arzusuna dönüşmüştü. Ancak kız karşı çıkamayacak denli sevgi beslediğinden ve aksi olsa dahi dinlemeyeceğini bildiğinden, sessizce yatıp, o konuştuğunda dinleyerek, bu konudaki şüphelerini dile getirmemeyi tercih etmişti.

Riveda ona karşı hiç bu kadar iyi olmamıştı. Sanki tüm hayatı bir dürüstlük çizgisine sadık kalma çabasıyla onu katı, sert ve uzak bir insan yapmaya çalışan güçler arasında bir gergin mücadeleyle geçmiş gibiydi. Artık kendini en sonunda büyücülüğe adanmış olduğuna göre, bu kötülük ve dehşet, onun doğuştan gelen tüm zalimliğini alıp, adamın kendisini tatlı, sevecen olmakta, içinde var olan tüm temel basitlik ve iyiliği göstermekte özgür kıldı. Deoris, o eski çocuksu hayranlığının yavaşça daha derin, farklı birşeylere dönüştüğünü hissediyordu... ve bir defasında adam, onu bu yeni sevecenlikle öptüğü zaman, kız, kadınlık kadar eski bir içgüdü'nün ani uyanışıyla ona sıkıca sarıldı.

Riveda biraz güldü, yüzü gevşeyip komik çiz-

gilere büründü. "Benim sevgili Deoris'im..." Sonra kuşku dolu mırıldandı, "Fakat hâlâ çok büyük acılar çekiyorsun."

"Fazla değil, ve ben –ben sana yakın olmak istiyorum. Senin kollarında uyumak ve orada uyanmak istiyorum– daha önce hiç yapmamış olduğum gibi."

Konuşamayacak kadar derinden etkilenen Riveda onu kendine çekti. "Bu gece kollarımda yatacağın," diye fısıldadı nihayet. "Ben –ben de sana yakın olmak istiyorum."

Kızı dikkatsiz bir dokunuşla incitmekten korkarak, zarif bir şekilde tutarken Deoris onun fiziksel varlığını hissediyordu –kendine o denli tanıdık, vücuduna o kadar yakından tanıdık, ama yine de yabancı, bunca yıldan sonra bile ona yabancı– öyle ki, erginleyenden hiç utanmadığı kadar, sevgiliden utanır buldu kendini.

Riveda, kızın mümkün olabileceğini hiç hayal edemediği kadar hassas bir içtenlikle, yumuşak bir şekilde sevişti onunla, ilk başta onun canını yakacak diye hafiften korkarak; sonra, kızıdan emin olunca, saklanmış derin bir şefkati açığa çıkararak, orta yaşlı hayli geçkin bir erkeğin tuhaf, nadide sıcaklığıyla kendini ona teslim etti; tutkulu değil, ama çok sevecen ve aşk dolu. Deoris, Riveda'yla geçirdiği bütün zaman boyunca onu asla böyle tanımamıştı; ve saatler sonra, adam kısık, boğuk, tereddütlü bir sesle, bütün kadınların

aşıklarından duymayı hayal ettikleri her şeyi söylerken ve titreyen yara izli elleri kızın ipeksi saçlarını yumuşak bir şekilde okşarken, Deoris hayatında hiç olmadığı ve bir daha olmayacağı kadar mutlu, onun kollarına sokulmuş yatıyordu.

Bölüm 11

Karanlık Türbe

-I-

Deoris, Riveda ve Nadastor tarafından bakılarak, yeraltı labirentinin içinde bir ay kaldı. Ona yiyecek getiren yaşlı bir ahraz dışında kimseyi görmüyordu. Nadastor, Deoris'e kızı şaşırtan ve ürküten –özellikle de bir konuşma kesiti duyduktan sonra– resmi bir hürmet gösteriyordu...

Deoris ve Riveda, zamanla kızın hayatında tanımış olduğu hiçbir şeye benzemeyen bir yoldaşlık geliştirdiler. Adamın kara, aksi ruh halleri yoktu artık. O gün kızın yanında bir süre kalıp, adeta uçarı bir neşeyle bazı kadim yazıtları tercüme etmiş, kız sanki küçük hasta bir çocukmuş gibi, yemek yemesi için şen, küçük oyunların her çeşidiyle onu kandırmıştı. Bir süre sonra, Deoris hâlâ çok çabuk yorulduğundan, onu yatırdı ve omuzlarının üzerine dokuma yünden bir battaniye çekti, ve yanından ayrıldı; kız, adamın sıkıntısı içinde onun varlığını unutmuş gibi azıcık yükselttiği sesiyle uyanana kadar uyudu.

"Tüm hayatım boyunca bundan tiksindim

ben!”

“Işık Tapınağı’nda bile,” diyordu Nadastor, “erkek ve kız kardeşler bazen evlenirler; nesilleri saf tutulur, Rahip Kastı’ndan ayıklamış oldukları özellikleri geri getirebilecek tanınmayan hiçbir kanı istemezler. Encest çocukları genellikle doğal kâhindirler.”

“Eğer deli değillerse,” dedi Riveda alaycı bir ifadeyle.

Sesler mırıltıya dönüşürken Deoris gözlerini kapadı yine; sonra Riveda öfkeyle sesini tekrar yükseltti.

“Talkannon’un *hangi...*?”

“Kızı uyandıracaksın,” diye azarladı Nadastor; ve dakikalar boyunca o kadar alçak sesle konuştular ki Deoris hiçbir şey duymadı. Yakaladığı bir sonraki şey, Nadastor’un donuk ifadesiydi, “İnsanlar olmak istedikleri şey için hayvanlarla çiftleşirler. Kendi bedenlerinin tohumlarını saçmak zorundalar mı?” Ses tekrar alçaldı, sonra yukarı doğru kabardı: “Seni uzun bir süre izledim Riveda. Adet’in sana yüklediği sınırlamalardan bir gün bezeceğini biliyordum!”

“O halde benden daha çok şey biliyorsun,” diye karşılık verdi Riveda. “Her neyse –pişman değilim– ve sen ne düşünürsen düşün, bu yolda hiçbir tereddütüm yok. Bakalım seni anlıyor muyum. Tutku yaşını geçmiş bir erkekle, gebe kalabilecek yaşta bir kız çocuğu neredeyse doğanın

kanunlarının dışında olabilir...”

“Ve o denli az sıkıştırılırlar,” diye ekledi Nadas-tor. Ayağa kalktı ve odadan çıktı, Riveda ise gelip Deoris'e baktı. Kız gözlerini kapadı, ve biraz sonra Riveda onun hâlâ uyuduğunu sanarak geri döndü.

-II-

Sırtındaki ve omuzlarındaki yanıklar çabuk iyileşmiş, ancak göğüslerindeki zalim alamet derine işlemişti; ayağa kalkabildiği zaman bile göğüsleri, dokunmaya dayanamadığı sargılar içindeydi hâlâ. Huzursuzlanmaya başlıyordu; Işık Tapınağı'ndan hiç bu kadar uzun süre ayn kalmamıştı ve Domaris, onun için endişelenmeye başlıyor olmalıydı –en azından soruşturmalar yapabiliirdi.

Riveda onun korkusunu bir parça yatıştırdı.

“Senin hesabına bir hikâye anlattım,” dedi. “Cadamiri'ye senin dalgakırandan düştüğünü ve işaret ateşlerinden birinde yandığını anlattım; bu aynı zamanda kendi yarayı da açıkladı.” Artık sargılardan kurtulmuş, ama korkunç bir biçimde yara izi kalmış, eski ustalıklarına dönmek için bile fazlaca gergin olan ellerini uzattı.

“Bir Sağaltıcı olarak yeteneğimi kimse sorgulamaz Deoris, böylece senin rahat bırakılman gerektiğini söylediğimde itiraz etmediler. Ablansa–” gözleri hafifçe kısıldı. “Bugün kütüphanede yolu-

mu kesti. Senin için endişeli; ve doğrusu Deoris, onun seni görememesi için hiçbir mazeret uydu-ramadım bu yüzden yarın buradan ayrılırsan iyi olur. Onu görmeli, rahatlatmalısın, yoksa...” Kızın omzuna ağırca elini koydu, “Muhafızlar başımıza üşüşebilir. Domaris’e ne istersen onu anlat, umurunda değil, ama –ne yaparsan yap, Deoris, benim bir köpek gibi ölmemi istemediğin sürece, göğüslerindeki izleri tam olarak iyileşmeden Domaris’in bile görmesine izin verme. Ayrıca Deoris, eğer ablan ısrar ederse, Işık Tapınağı’na geri dönmek zorunda kalabilirsin. Seni yanımdan göndermek beni –beni kahreder, ve elimde olsa bunu yapmam ama Adet, Işık–doğumlu bir genç kızın Gri Cüppeliler’in arasında yaşamasını yasaklıyor. Eski bir yasadır, ve nadiren başvurulur; defalarca çiğnenmiştir, ama Domaris bana onu hatırlattı –ve onu kızdırarak seni tehlikeye atmayı göze alamam.”

Deoris konuşmadan, başıyla onayladı. Bu arapiesinin fazla süremeyeceğini hep biliyordu. Bütün acılara, bütün dehşetlere, Riveda’ya karşı duymaya başladığı büyük korkuya rağmen, bu bir çeşit pastoral şiir olmuştu, hiçliğe teslim olmuş ve Riveda’nın yakınlık ve aşkının beklenmedik kaçınılmazlığıyla sarıp sarmalanmış; ve şimdi, çoktan geçmişin bir parçasıydı.

“Kız kardeşinin koruması altında daha güvende olursun. O seni sever ve hiçbir soru sormaya-

caktır. Sanırım.” Riveda kızın elini kavradı ve hareket etmeden ya da konuşmadan uzun süre oturdu; en sonunda şöyle dedi: “Sana bir defasında, benim güvenilebilecek, iyi bir adam olmadığımı söylemiştim, Deoris. Şimdiye kadar bunu sana ispat edebildiğimi sanıyorum.” Sesindeki acı ve ümitsiz ton geri gelmişti. Düz bir şekilde ve dikkatlice sordu sonra: “Hâlâ –benim Rahibem misin? Sana emretme hakkımı ceza olarak kaybettim, Deoris. Seni özgür bırakmayı öneriyorum, eğer istersen.”

Yıllar önce yapmış olduğu gibi, Deoris onun elini bıraktı, dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü teslimiyet içinde adamın cüppesine bastırdı. Fısıldadı, “Sana söylemiştim, senin için her şeye meydan okuyabilirim. Bana hiç mi inanmayacaksın?”

Hemen sonra Riveda onu nazikçe doğrulttu, dokunuşu dikkatli ve hafifti. “Geriye tek bir şey kalıyor,” dedi alçak bir sesle. “Çok acı çektin ve ben –seni buna zorlamam– ama bu gece olmazsa, yeniden deneyebilmemiz için bir yılın tam döngüsünün geçmesi gerekecek. Bu gece Nadir Gecesi, ve benim bunu tamamlayabileceğim tek gece.”

Sesi biraz titremesine rağmen, Deoris bir an bile tereddüt etmedi. Gri Cüppeliler’in geleneksel tabiriyle, “Emrinizdeyim,” diye fısıldadı.

-III-

Birkaç saat sonra yaşlı ahraz kadın geldi. Deoris'i soydu, yıkadı, arındırdı ve ona Riveda'nın göndermiş olduğu tuhaf kıyafetleri giydirdi. Önce şeffaf ketenden uzun, bol bir cüppe, onun üzerine, Deoris'in anlamlarından emin olmadığı sembollerle süslenmiş, koyu işlemeli ipekten bir palto. Artık gürleşip uzamış saçları gümüş bir kurdeleyle toplanmış ve ayakları koyu bir renkle boyanmıştı. Ahraz bu son görevini yerine getirdiğinde Riveda geri döndü ve Deoris ondaki değişiklik üzerine hayret içinde kendi olağandışı kılığını unuttu.

Onun o çok katlı gri cüppe veya sihirle ilgili işler için daha basit olan gri gömlek dışında başka bir şey giydiğini hiç görmemişti. Bu gece, o çiğ renklerle süslenmişti, onu incelik ve zarafetten yoksun, meşum ve ürkütücü gösteren renklerle. Gümüş yaldızlı saçları, yüzünü kısmen gizleyen boynuzlu bir tacın altında saf altın gibi parlıyordu; kızinkine benzeyen koyu kırmızı bir palto

giymişti, üzerine Deoris'in utanmış gözlerle yüzünü çevirdiği semboller işliydi; armalar meşru sihir simgeleriydiler ancak kızın kendi kıyafetinin süsleriyle bir bütün oluşturarak, ahlaksız görünüyordular. Cüppenin altında dar kesimli, mavi boyalı bir tunik vardı ve Deoris için baş ahlaksızlık buydu, çünkü mavi, Caratra'nın kutsal rengiydi ve kadınlara özgüydü; adamın vücudunda buna bakamayacağını hissetti ve yüzü kızardı. Hepsinin üzerine, çevresine çekilerek Kara Cüppe'yi oluşturabilen bol Sihirbaz pelerinini geçirmişti. Kızın yüzündeki pembeliklerin yavaştan beyazladığını görünce Riveda katı bir şekilde gülümsedi.

"Sen *düşünmüyorsun* Deoris! Çocukluğunun batıl inançlarına tepki veriyorsun. Hadi, sana titreşim ve renk hakkında ne öğretmiştim?

Bu hatırlatma üzerine kız daha çok utanmış ve aptal hissetti kendini. "Kırmızı canlandırır ve uyarır," diye mırıldandı, ezberden okuyarak. "Maviyse tüm alevlenmiş ve hararetli durumların arasına girerek sessizlik ve huzur yaratır. Ve siyah titreşimleri emer ve kuvvetlendirir."

Gülümseyerek, "Bu daha iyi," diye onayladı Riveda. Sonra eleştirel bir gözle kızın kostümünü inceledi, ve tatmin olduktan sonra şöyle dedi: "Bir şey kaldı. Bunu benim için takar mısın Deoris?"

Ona bir kemer uzattı. Tahta halkalardan oyulmuş, garip kalıplarla düğümlü koyu kırmızı şeritlerle bağlanmıştı. Tahtaya kadim harfler işlenmiş-

ti ve bir anda Deoris'in içinde bir içgüdü kabardı ve parmakları nesneye dokunmayı reddetti.

Daha sertçe, "Bunu giymeye korkuyor musun Deoris? Upuzun bir açıklamayla zaman kaybetmemiz mi gerekiyor?" dedi Riveda .

Ağzının payını alan Deoris kafasını salladı ve nesneyi vücuduna bağlamaya başladı—ancak Riveda eğilip onu durdurdu. Yaralanmış güçlü elleriyle kemeri kızın beline dikkatle dolayıp şeritleri düzgün bir şekilde düğümledi ve Deoris'e anlaşılmaz gelen bir hareketle bitirdi.

"Bunu, çıkarmana izin verinceye kadar giy," dedi. "Şimdi gel."

Onu nereye götürdüğünü görünce kız neredeyse tekrar isyan ediyordu —Avatar'ın korkunç bir şekilde örtülmüş Mezarına, Elleri Çapraz Adam'ın sürekli bağlı yattığı yere. İçeri girince donmuş bir halde; Riveda'nın sunağın üzerinde bir milyon yıldır sönük kalmış ayın ateşini tutuşturmasını seyretti.

Sembolik cüppelerinin içinde alev saçarken Riveda, en derin sesiyle uyandırıcı ilahiyi okumaya başladı ve bunu tanıyan Deoris, titreten bir dehşet içinde onun neyi harekete geçirdiğini anladı. Riveda gerçekten deli miydi? Ya da fevkalade, muhteşem bir şekilde cesur mu? Bu en karasından küfürdü —ya da öyle miydi? Ve ne içindi?

Deoris'in tüyleri ürpererek, duaya kendi sesini de katmaktan başka gerçek bir seçeneği yoktu.

Karanlık yakarış içinde ses sesi yanıtladı, beyit ve sonraki beyit, çağırın... yalvaran...

Riveda birdenbire yüksek taş sunağa döndü, bir çocuk yatıyordu orada, ve Deoris içinde kabaran bir dehşetle adamın ellerinde tuttuğu şeyi gördü. Çocuğu tanıdığında yüksek sesle çığlık atmamak için kendi elleriyle ağzını kapadı: Larmin. Karahama'nın oğlu, Demira'nın küçük erkek kardeşi –Riveda'nın kendi oğlu...

Çocuk uyuşmuş kaygısız gözlerle seyrediyordu. İş o kadar hızlı yapılmıştı ki çocuktan yalnızca tek, boğuk bir korku inlemesi çıktı, sonra tekrar ilaçlı uykuya daldı. Riveda, Deoris için bir manyak tarafından yürütülen bir şeytan ayini haline gelen korkunç törene geri döndü.

Nadastor gölgelerden süzüldü, çocuğu çözdü; küçük, hissiz bedeni sunak taşından kaldırdı ve Mezardan dışarı taşıdı. Deoris ve Riveda, Karanlık Türbe'nin içinde yalnızdılar –Micon'un, Görünmez Tanrı'yla başbaşa kalıp işkence görmüş olduğu türbenin ta kendisi.

Aklı ses ve görüntünün etkisiyle çabucak geri dönerken, her şeyi olmasa da, bu küfür ayininin amacını anlamaya başladı Deoris: Riveda'nın amacı Karanlık Tanrı'nın zincirlenmiş korkunç gücünü çözmek, Kara Yıldız'ın dönüşünü hazırlamaktan başka bir şey değildi. Ama daha öte bir şey vardı, tam anlayamadığı bir şey... yoksa anlamaya cesareti mi yoktu?

Dizlerinin üstüne çöktü: boğazına ölümcül, tanımlanamayan bir dehşet yapıştı, ve akli hayır! hayır–hayır–hayır–hayır! diye haykırsa da, Deoris o hipnotik rüyanın pençesinde hareket edemiyor, veya bağırıyordu. Tek bir söz ya da itiraz hareketiyle ayinin düzenini öyle bir bozabilir ve paramparça edebilirdi ki; Riveda başarısızlığa uğrardı –ama sesi onun gücünü aşıyordu ve ne eli ni kaldırabilirdi, ne de başını bir parça da olsa bir yöne veya diğerine çevirebilirdi... ve bu kriz içinde, Riveda'ya karşı çıkacak cesareti toplayamadığı için, akli kişisel suçluluktan bir kurtuluş arayarak, tutarsızlığın içine kaydı.

Duymakta ve görmekte olduklarını anlayamıyor, anlamaya cesaret edemiyordu; beyni bunu kavramayı reddediyordu. Gözleri boşlaştı, körleşti ve Riveda kızın gözlerinden son mantık kalıntısının da kaybolmakta olduğunu gördü ama dikkatinin en azıyla; benliğinin geri kalanı yaptığı işe yoğunlaşmıştı.

Türbenin üzerindeki ateş alevlendi.

Zincirlenmiş ve yüz­süz put kımıldadı...

Deoris, Elleri Çapraz Adam'ın, dağılmış gölgelerin arasından yan gözle sırtıttığını gördü. Sonra, bir an için Riveda'nın gördüğünü gördü, zincirlenmiş ve yüz­süz bir beden in ayakta dimdik durduğunu –ama o da kayboldu. Durdukları yerde arkaya yaslanmış heybetli ve korkutucu bir beden hantalca doğruldu, ölü bezine sarmalanmış-

tı –canlanan ve zincirleriyle savaşan bir put.

Sonra sadece patlayan bir ışık fırlıdağı gördü Deoris ve paldır küldür içine düştü. Riveda onu yakaladığında bunun pek farkında değildi; hareketsiz, olsa olsa yanı bilinçliydi, etraflarında alev saçarak fırlıdak gibi dönen ışık tekerleğince kör edilmiş, gerçek aklı Elleri Çapraz Adam'ın şefkatli bakışında boğulmuştu. Riveda'nın onu kaldırıp sunağın üzerine yatırdığını hayal meyal anladı ve ıslak taşın üzerine yatmaya zorlanırken, bir anlık ürpertici bir idrak ve korku şoku hissetti. Burada değil, burada değil, çocuğun kanıyla lekelenmiş taşın üzerinde değil...

Ama o ölmedi! diye düşündü, konuyla ilgisiz, alımk bir halde, *o ölmedi, Riveda onu öldürmedi, eğer ölmediyse sorun yok...*

-IV-

Deoris derin, koyu bir dalganın tepesini yıkar gibi aniden, soğuğa ve yarı iyileşmiş yanıkların acısına duyarlı bilincine kavuştu. Türbenin üstündeki ateş sönmüştü; Elleri Çapraz Adam, örtülü bir karanlıktan başka bir şey değildi artık.

İyice coşmuş olan Riveda, onu dikkatli bir şekilde sunaktan kaldırıyordu. Normal, sakin sertliğiyle kızın cüppelerini düzeltmesine yardım etti. Deoris yaralı, bitkin ve hasta hissediyordu kendini ve buz gibi soğuk taşların üzerinde biraz sendeleyince Riveda'ya yaslandı—ve adamın yıllar önce yine bu mezarda geçen başka bir geceyi hatırladığını, doğru olarak talûnin etti.

Labirentin içinde bir yerlerde bir çocuğun uzaktan gelen acı ve korku hıçkırıklarını duyabiliyordu. Kendi karmaşası ve dehşetiyle o kadar karışmış görünüyordu ki, kendinin ağlamadığından emin olmak, sesin içeriden mi yoksa dışarıdan mı geldiğini anlamak için ellerini yüzüne koydu.

Deoris'in uzun hastalığı boyunca yatmış olduğu odanın kapısında Riveda duraklayıp dilşiz kadına döndü ve işaret diliyle ona bazı emirler verdi.

Tekrar Deoris'e dönerek ve insanın kanını donduran soğuk bir resmiyetle konuştu: "Yarın yer üstüne çıkarılacaksın. Demira'ya güvenmekten çekinme ama çok dikkatli ol. Sana söylediklerimi hatırla, özellikle ablan Domaris'le ilgili olanları!" Durakladı, bir an söyleyecek söz bulamadı; sonra Üstat ani, beklenmedik bir saygıyla ürkmüş kızın önünde diz çöktü ve onun buz gibi soğuk elini, ellerinin arasına dudaklarına bastırdı, sonra da kalbine.

"Deoris," dedi tereddütle. "Ey, aşkım—"

Birden kızın ellerini bıraktı, ayağa kalktı ve kızın tek bir söz bile söylemesine fırsat vermeden gitmişti.

Dördüncü Kitap:

Riveda

“...sağduyu, Kötü kendi kendini yok edinceye kadar büyümeye eğilimli iken İyi'nin büyüme ve kendini esirgemeye eğilimi olduğunu kavrar. Ama belki de bizim tanımlarımızda bir kusur vardır –çünkü İyi'nin, Kötü'yü silecek kadar çoğalması kötülük olmaz mıydı?

“...her birey, sahip olduğunu bilmediği bir bilgi hazinesiyle doğar...bitkiler, onların meyveleri ve hayvan eti yiyerek beslenmek zorunda olan, etten ve kandan oluşan insan bedeni, bizi hareket ettiren ebedi ruha uygun bir yaşam alanı –ve bu yüzden ölmek zorundayız– ama gelecekte bir yerlerde, ölmeyen taşlardan daha çok dayanıklı olan yeni bir beden varlığından sözü vardır...Öğrendiğimiz kıvılcıma, kıvılcımlarsa ateşe dönüşür; ve ateşin ışığı, karanlıkta hareket eden garip şeyleri çıkarır... Karanlık size, ışığın görmediği, ve asla da göremeyeceği şeyler öğretebilir...

“Yalnızca madensel bir varlık sürdürmek istemeyerek, bitkiler ilk başkaldıran olmuşlardır; ancak bir bitkinin sefası, mineral dünyasını yöneten yasaları aşabileceği yolların sayısıyla sınırlıdır... Bitkileri, hayvanları ve insanları öldürebilen zehirli mineraller vardır. Hayvanları ve insanları öldürebilen zehirli bitkiler vardır. İnsanları öldürebilen zehirli hayvanlar vardır –çoğunlukla sürüngenler– ama insan, diğer yaratıkları zehirleyebilmesine rağmen, zehir silsilesini sürdüremez, çünkü asla, tanrıları zehirlemek için bir silah geliştirememiştir..”

–Üstat Riveda'nın Elyazmaları'ndan

Bölüm 1

Hayal Dünyası

-I-

“Ama Domaris neden?” diye sordu Deoris. “Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?”

Domaris oturdukları taştan sıranın arkalığına yaslanıp düşmüş bir yaprağı elbisesinin kıvrımlarından elleriyle silkeledikten sonra, ayaklarının dibindeki havuza fırlattı. Güneş ışığında göz kırparak ufacık dalgacıklar yayıldı.

“Riveda’dan nefret ettiğimi sanmıyorum,” dedi Domaris şişmiş vücudunu sanki ağrısı varmış gibi yerinden oynatırken düşüncelere daldı. “Ama ona güvenmiyorum. Onda beni –ürperten birşeyler var.” Deoris’e baktı ve kız kardeşinin solgun yüzünde gördükleri, onu şiddetle karşı çıkan bir hareketle eklemeye yöneltti, “Bana bakma sen. Riveda’yı benden daha iyi tanırsın. Ve –oh, hepsi benim kuruntularım da olabilir! Hamile kadınların aptalca düşleri vardır.”

Kapalı avlunun uzak bir köşesinde, bir çalılığın arkasından Micail’in arapsaçına dönmüş başı çıkıverdi ve aynı hızla yeniden daldı; o ve Lissa bir

çeşit saklambaç oynuyorlardı.

Küçük kız çimenlerde seğirtti. Tiz bir sesle "Seni gördüm, M'cail!" diye bağırıp, Domaris'in eteğinin yanına çöktü. "Sobeee!"

Domaris güldü ve memnuniyet içinde Deoris'e bakarak küçük kızın omzunu okşadı. Şu son altı ay, genç kızı birçok yönden değiştirmişti; Deoris, Domaris'in Gri Tapınak'tan getirmiş olduğu sargılar içindeki zayıf, patlak gözlü ve acıdan kırılan hayalet değildi artık. Artık ilk günlerdeki kadar korkunç bir şekilde zayıf değilse de, Domaris'in hoşlandığından daha solgun olan yüzü, rengini yeniden kazanmaya başlamıştı... Aklına ısrarcı başka bir düşünce gelince Domaris kaşlarını çatı. O değişikliği tanıyabilirim! Domaris hiçbir sırrın açıklanmasına zorlamadı ama kızgınlıkla, Deoris'e ne yapılmış olduğunu merak etmekten de kendini alamıyordu. Şu, dalgakırandan izci ateşine düşme hikâyesi... her nasılsa, kulağa doğruymuş gibi gelmiyordu.

"Senin aptalca kuruntuların yoktur, Domaris," diye ısrar etti kız. "Riveda'ya niçin güvenmiyorsun?"

"Çünkü –çünkü o bana dürüst gelmiyor; aklını benden gizliyor, ve sanırım birden fazla yalan söylemiş." Domaris'in sesi buz kesti. "Ama en çok sana yaptıkları yüzünden! Adam seni kullanıyor Deoris... O senin sevgilin mi?" diye sordu; gözlerini genç yüzünden ayırmayarak.

“Hayır!” İnkârı öfkeliydi, adeta içgüdüsel.

Domaris'in dizinde unutulmuş olan Lissa bir an kız kardeşlerine baktı, kafası karışmış ve biraz endişelenmişti; sonra hafifçe gülümseyerek Mica-il'i kovalamaya koştu. Büyüklerin böyle atışmaları oluyordu. Lissa'nın anlatabileceği kadarıyla genelde pek bir anlamları yoktu, ve bu yüzden böyle konuşmalara nadiren kulak verse de kesmemeyi öğrenmişti.

Domaris, Deoris'e biraz daha yaklaştı ve kibarca sordu, “O zaman –kim?”

“Ben –ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi Deoris, ama gözlerinde tuzağa düşmüş ve ürkmüş bir yaratığın bakışı vardı.

“Deoris,” dedi ablası nazikçe, “bana karşı dürüst ol kedicki; sonsuza kadar saklayabileceğini mi düşünüyorsun? Caratra'ya senden –daha iyi olmasa da– uzun süre hizmet ettim.”

“Ben hamile değilim! Bu mümkün değil –olmayacağım!” Sonra paniğini kontrol ederek mağrur bir ifadeyle ekledi Deoris, “Hiçbir sevgilim yok!”

Ciddi gözler onu yeniden inceledi. “Bir büyücü olabilirsin,” dedi Domaris ağır ağır, “ama tüm sihrin o mucizeyi oluşturmaya yetmez.” Kolunu Deoris'e doladı, ama kız onu huysuzca geri itti.

“Yapma! Değilim!”

Tepki o kadar çabuk ve öfkeliydi ki, Domaris ağzı bir karış açık, bakakaldı sadece. Deoris nasıl böyle inanarak yalan söyleyebilirdi, meğer

–meğer... O halde o lanet Gri Cüppeli, ona kendi aldatıcı marifetlerini mi öğretti? Bu fikir canını sıktı. “Deoris,” dedi sorgular gibi, “Riveda mı?”

Deoris somurtarak, korkmuş bir halde uzaklaştı ondan. “Peki, eğer öyle olsaydı –ki değil!– bu benim sorunum! Sen kendine bak!”

Domaris içini çekti; Deoris bezdirici olacaktı. “Evet,” dedi daha yaşlı kadın yorgunca, “suçlamaya hakkım yok. Yine de–” Gözü bahçede gezinirken, itiş kakış oynayan çocuklara baktı, kaşları yarı sıkkın bir gülümsemeyle çatıldı. “Başka bir erkek olmasını dileyebilirim.”

“Ondan nefret ediyorsun!” diye haykırdı Deoris. “Sanırım sen bir –senden nefret ediyorum!” Aceleyle ayağa kalktı ve bir an bile arkasına bakmadan bahçeden dışarı koştu. Domaris onu izlemek için ayağa kalkacak oldu, ama sonra iç çekerek halsizce geri çöktü.

Neye yarar? Bitkin ve yıpranmış hissediyordu, kız kardeşinin huysuzluk nöbetlerini yatıştırmaya hiç niyeti yoktu. Domaris şu anda yaşamını idare etmekten aciz hissederken kendini –kız kardeşinkiyle nasıl başa çıkabilirdi.

Domaris, Micon'un çocuğunu taşıdığı zamanlarda vücuduna karşı tuhaf bir hürmet duymuştu; Micon'un kaderinin onları bir gölge gibi izlediğini bilmek bile sevincini azaltamamıştı. Arvath'ınkini taşımaksa farklıydı; görevdi bu, bir sözün karşılığını ödemekti. Sevincini feda etmişti. Yso-

ıda Ana'nın sözleri beyninde yankılanırken, acıya boğulmuş halde, sürekli bir korkuyla yürüyordu. Domaris, Arvath'ın doğmamış oğlu için suçlu, kabahatli bir sevgi duyuyordu –sanki ona gebe kalmakla yanlış yapmış gibi bir his.

Peki şimdi –Deoris neden öyle? Belki de Riveda'nın çocuğu değildir, ve adamın yapacaklarından korkuyordur...?

Küçük ama yanlıya meydan vermeyen bazı işaretlerden dolayı kız kardeşinin durumundan emindi; kızın inkarı Domaris'i üzdü ve kırdı. Onun için önemli olan yalanın kendisi değil; nedeniydi.

Ben ne yaptım da kendi kız kardeşim doğruyu benden esirgiyor?

Ayağa kalktı, hafif bir iççekişle, ve ihmali için acı bir şekilde kendini suçlayarak, ağır ağır, binaya çıkan kemer altı yoluna doğru yürüdü.

Micon'un yasını tutarken kendini neredeyse kaybetmişti –sonra evliliği ve ikinci çocuğunun kaybını izleyen uzun hastalık günleri ve Tapınak görevleri bunaltıcıydı. Ama bir şekilde, Deoris'in ihtiyaçlarının karşılanması gerekiyordu.

Rajasta beni yıllar önce uyarmıştı, diye düşündü Domaris, üzgünce. Öngördüğü bu muydu? Keşke onu dinleseydim! Eğer Deoris bana güvenmekten vazgeçmişse –duraklayarak kendini rahatlatmayı denedi Domaris. Deoris garip bir kızdır; o her zaman isyankâr oldu. Hem çok hastay-

dı, ve gerçekten yalan söylemiyordu; belki de aslında bilmiyordur, olayın fiziksel özellikleri hakkında düşünmeye zahmet etmemiştir. Bu tam Deoris'e göre!

Domaris, bir an için gözyaşlarının arasından gökkuşağını gördü.

-II-

Son aylarda Deoris geleceği düşünemiyor, geçmişten ürkerek sadece anını yaşıyordu. Olayların yüzeyinde geziniyor, ve uyuduğu zaman saplantılı bir şekilde, rüyasında Mezar'daki o geceyi görüyordu –o kadar çok kabus gördü ki, o kanlı, kâfirce çağırmanın, yalnızca başka korkunç bir rüya olduğuna, her şeyin burada yaşandığına kendini inandırmayı başarmış gibiydi.

Yaşamındaki kırık döküklüğü toplamasını sağlayan şey rahatlığıydı. Riveda'nın hikâyesi sorgusuz kabul edilmişti.

Ablasının ısrarı üzerine Deoris, Domaris'in evine geri dönmüştü. Ama eskisi gibi değildi. On İki-ler Evi'nde artık yeni bir Akolit Grubu vardı; Domaris ve Arvath, Elis ve Chedan ve başka genç bir çiftle birlikte ayrı bir mekânda, hoş dairelerde yaşıyorlardı. Deoris bu eve buyur edilmiş, aile yaşamlarının bir parçası oluvermişti. Bu ana kadar Domaris geçmiş yılları asla sorgulamamıştı.

Fakat bilmeliydim! diye düşündü Deoris mistik

duygularla ve tüyleri ürperdi. Daha geçen gece, çok geç saatlerde Demira, avluya bakan odasına gizlice girmiş, çaresiz bir halde fısıldamıştı, “Deoris –ah Deoris, burada olmamam gerek biliyorum ama beni geri gönderme, çok, çok korkuyorum!”

Deoris çocuğu yatağına almış ve korku dolu ağlayışı geçene kadar ona sarılmış, sonra kuşkuyla sormuştu, “Peki ama neyin var Demira? Ne oldu? Seni geri göndermeyeceğim tatlım, ne olmuşsa olmuş, bana neler olduğunu anlatabilirsin!” Yanındaki zayıf, büzülmüş kıza üzgün gözlerle baktı ve şöyle dedi: “Domaris gecenin bu saatinde odama gelmez; ama eğer gelirse, ona –bazı şeyler anlatacağım.”

“Domaris,” dedi Demira yavaşça ve gülümsedi –Deoris’i her zaman hüzünlendiren gülümseyişin ardında çocuksuluktan öte bilge bir üzüntü saklıydı sanki. “Ah, Domaris benim varlığımdan habersiz, Deoris. Beni görmesi bunu değiştirmez.” Sonra doğruldu ve irileşen gümüş grisi gözleriyle adeta trans halinde Deoris’e baktı. “Üçümüzden biri çok yakında ölecek,” dedi aniden, bakışları kadar belirsiz, garip, düz bir sesle. “Üçümüzden biri ölecek, ve çocuğu da onunla birlikte. İkincisi Ölüm’le yanyana yürüyecek, ama ölüm sadece çocuğunu alacak. Ve üçüncüsü ise Ölüm’ün kendisi ve çocuğuna gelmesi için dua edecek ama ölümün terk ettiği bu ikili, soluduk-

ları havaya lanet ederek yaşayacaklar.”

Deoris sıkı omuzları kavradı ve Demira’yı sertçe sarstı. “Kendine gel!” diye korkmuş bir şekilde emretti. “Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?”

Kayıtsız ve çarpılmış yüzüyle tuhaf bir biçimde gülümsedi Demira. “Domaris, sen ben – Domaris, Deoris, Demira; üç ismi çok hızlı söylersen, hangisini söylediğini anlamak zor, değil mi? Ama biz bundan daha fazlasıyla bağlanmışız birbirimize, üçümüz de kaderlerimizce birleşmişiz, üçümüz de çocuklarla.”

“Hayır!” diye bağırdı Deoris, ateşli olduğu kadar hızlı bir inkâr içinde. *Hayır, hayır, Riveda’dan olmasın, o zulümden, o ihanetten olmasın...*

Canı sıkılmış ve korku dolu bir halde başını eğdi, Demira’nın akıllı genç gözleriyle yüzleşmekten acizdi. O, Riveda ve müridin Ateş –ruhunu özgür kılıp, onu dorjenin kavurucu alametiyle yaraladığı ayinin tuzağına düştükleri geceden beri Deoris bir kez olsun ayinsel arınmalar için kendini tecrit etmek zorunda kalmamıştı... *Saji* arasında, çarpılan ve dışlanıp yakılan kadınlarla ilgili korku hikâyelerini, Maleina’nın uzun zaman önceki uyarılarını hatırlayarak, bunu düşünmüştü. İçten içe, nasıl göğüslerinde bir daha iyileşmeyecek izler kaldıysa, kendinin de kadınlığının zırlı içinde kavrulduğuna ve tükendiğine ve cin-

siyetini kaybettiğine inandı sonunda, bir kadının sadece kabuğu. Domaris daha basit bir açıklamada bulunduğunda bile –hamile olabileceği– bunu kabul edememişti Deoris. Elbette, hamile kalabilseydi, Riveda'nın çocuğunu çok önceden doğurmuş olurdu!

Ya da doğurur muydu? Riveda gizemlerde marifetliydi, eğer istese hamileliği önlemeye mazharıydı. Bir anda beliren dehşet verici bir önseziyle hemen geri çevrilecek düşünce geldi. *Oh hayır, Mezar'daki o geceden değil –çılgın dualar– şimdi bile geceliğimin altında gizli duran kemer...*

Ümitsiz bir çabayla aklını bu hâtıraya sıkıca kapattı. *Bu hiç olmadı, bir rüyaydı... kemer hariç. Ama eğer o gerçekse –hayır. Bunun bir açıklaması olmalı...*

Sonra akli Demira'nın söylediği diğer şeye takıldı, adeta bir rahatlık hissiyle onu yakaladı. "Sen!"

Demira kederli bir şekilde Deoris'e bakıyordu. "Sen bana inanacaksın," dedi acınacak bir sesle, "Benimle alay edemezsin!"

"Oh, hayır, Demira, hayır, tabii ki etmeyeceğim." Deoris şimdi huzur içinde kendini onun omzuna bırakmış olan perimsi yüze baktı. Demira en azından, bu üç yıl içinde fazla değişmemişti; o hâlâ, Deoris'in önce güvensizliğini ve korkusunu, sonraysa acıma hissini ve sevgisini uyardırmış olan o aynı, garip, perişan, vahşi, küçük kızdı. Demira artık on beş yaşındaydı, ancak hâ-

lâ on ikisinde görüldüğü gibiydi: Deoris'den daha uzun boylu ama toyluk ve bilgeliğin birbirine karıştığı acayip, aldatıcı görünüşüyle zayıf, kırılıyordu.

Demira doğruldu ve parmaklarıyla hesaplamaya başladı. "Korkunç bir rüya gibiydi. Oh, belki senin bizi terk etmeden bir ay sonra gerçekleşti..."

"Beş ay önce," diye hatırlattı Deoris, nazikçe.

"Küçük çocuklardan biri ses odasından istendiğimi söyledi. Bir şey düşünmedim bunun hakkında. Nadastor'un müritlerinden biriyle çalışıyordum. Girdiğimde içerisi boştu. Orada bekledim –ve sonra içeri bir Rahip girdi ama –o maskeliydi, *ve siyahlar içindeydi*, başında boynuzlar vardı! Hiçbir şey söylemedi, yalnızca – üzerime çullandı ve –*oh Deoris!*" Çocuk acı hıçkırıklara boğuldu.

"Demira hayır!"

Demira bir çabayla gözyaşlarını bastırarak mırıldandı, "Sen bana inanıyorsun –benimle dalga geçmeyeceksin değil mi?"

Deoris onu bir bebek gibi salladı. "Hayır, tatlım, hayır" diye yatıştırdı kızı. Demira'nın ne anlatmaya çalıştığını gayet iyi biliyordu. Gri Tapınak'ın dışında o ve Demira fahişelerden de kötü aşağılanırlardı; ama Gri Tapınak'ta yaşamış olan Deoris, Demira gibilerin yüksek itibar ve saygı gördüklerini biliyordu, onun gibileri gerekli ve kutsaldı. Üstatlarının koruması altındaydılar. Bir *sajin*in

meçhul biri tarafından tecavüze uğraması akla hayale gelemeyecek, fantastik bir şeydi... inanamayarak sordu Deoris, "Kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Hayır –ah, Riveda'ya anlatmalıydım, ama yapamadım, yapamadım işte! Kara Cüppeli gittikten –sonra ben –ben orada ağlayarak yattım, kendime hakim olamadım ben –beni duyan Riveda oldu, geldi ve beni orada buldu. O... ilk defa nazik davrandı, beni kaldırdı ve kollarında tuttu, ben ağlamayı kesene kadar beni azarladı. O –o bana neler olduğunu anlattırmaya çalıştı ama ben –ben onun bana inanmayacağından korktum..."

Deoris, Demira'yı bıraktı, bir heykel gibi donup kalmıştı. Yarı duyulmuş bir konuşmanın parçaları geri dönmüş, aklında dolaşıyordu; önsezisi onları şimdi bilgiye dönüştürdü, ve neredeyse otomatik bir şekilde, yıllardan sonra ilk defa duyayı fısıldadı, "*Caratra Ana! Onu koru!*"

Bu olamazdı, dahası mümkün değildi, düşünülemezdi... hissettiklerini bakışlarıyla ele vermekten korkarak, bir köşede, hareketsizce oturdu.

Deoris, nihayet donuk bir ifadeyle, "Ama Maleina'ya anlattın değil mi çocuk? Eminim onun seni koruyacağını biliyorsundur. Sanırım sana zarar veren ya da acı çekmene sebep olanı kendi eliyle öldürür."

Demira suskun bir halde kafasını iki yana salladı; ancak birkaç dakika sonra fısıldadı: "Male-

ina'dan korkuyorum. Sana –sana Domaris için geldim. Onun Rajasta'nın üzerinde etkisi vardır... Kara Cüppeliler, Tapınağımızın içine son girdiklerinde, fazlasıyla ölüm ve dehşet yaşandı. Şimdiyse, eğer geri dönmüşlerse –Muhafızların bunu bilmeleri gerekir. Ve Domaris –çok iyi ve güzel– o bana bile acıyabilir.”

“Fırsatım olunca Domaris'e anlatacağım,” diye söz verdi Deoris, dudakları sert; ama içinde çekişme vardı. “Demira pek fazla bir şey beklememelisin.”

“Oh, sen iyisin Deoris! Deoris, seni ne çok seviyorum!” Demira usulca ona sarıldı, gözleri yaşlarla parlıyordu. “Ve Deoris, eğer Riveda'nın bilmesi gerekirse –ona sen anlatır mısın? O senin her şeyine izin verir, artık başka hiç kimse ona yaklaşmaya cesaret edemiyor, sen bizi terk ettikten sonra onları soymadıkça kimse onunla konuşmaya cesaret edemiyor –hatta o zamanlarda bile.” Demira sözünü yarıda kesti. “Beni bulduğunda nazikti, ama ben öyle korkmuştum ki.”

Deoris şefkatle küçük kızın omzunu okşarken kendi yüzü katılaştı. Son şüphe kırıntısı da yok oldu. *Riveda onun ağladığını mı duymuş? Kapanmış bir ses odasında mı? Buna ancak güneş geceyarısında parladığı zaman inanırım!*

“Evet,” dedi Deoris, merhametten uzak, sert bir ifadeyle, “Riveda'yla konuşacağım.”

-III-

“Onun aklına bile gelmedi Deoris. Senin de bilmeni istemezdim ama, madem bu kadar kurnazsın, evet, itiraf ediyorum.” Riveda'nın sesi kışdalgası kadar derin ve sertti; aynı bas tonda konuşmasını sürdürdü: “Ona anlatmaya kalkışırsan, ben –Deoris bana ne ifade edersen et, sanırım ilk başta seni öldürürüm!”

“Dikkat et de öldürülen sen olma,” dedi Deoris soğuk bir sesle. “Maleina'nın benim yaptığım akıllı tahminin aynısını yaptığını düşünsene?”

“Maleina!” Riveda kadının adını tükürür gibi söylemişti. “Çocuğu mahvetmek için elinden geleni yaptı o –ama, ben bir canavar değilim Deoris. Demira'nın bilmediği bir şey ona ızdırap vermez. Benim onun babası olduğumu bilmesi çok yazık; Gri Tapınak'ta bile tahmin edilmesine izin verdiğim için aptallık bende. Sorumluluğu taşıyacağım; Demira'nın şu anda bildiğinden daha fazlasını bilmemesi daha iyi.”

Deoris iğrenerek bağırdı, “Ve bunu bana itiraf

mı edeceksin?"

Riveda başıyla yavaşça onayladı. "Demira'nın yalnızca bu amaç için dünyaya getirildiğini ve büyütüldüğünü biliyorum artık. Yoksa onun şehir duvarının üstünde yaygara kopararak ölmesini engellemek için neden elimi uzatmış olayım? O zaman ne yaptığımı bilmiyordum. Ama her şeyin bir anlam oluşturacak şekilde biraraya gelmesi mucizevi değil, görmüyor musun? Kız başka hiçbir şeye değmez –sadece doğmakla, Karahama'nın benden nefret etmesine sebep oldu." Ve Deoris, Üstadın buzdan zırhında ilk defa zayıf bir nokta sezdi, fakat adam hızla devam etti, "Peki her şeyin, büyük bütünün bir parçasını oluşturduğunu şimdi görmüyor musun? O doğduğunda bilmiyordum, ama Karahama'nın kanı seninkiyle bir ve Demira'nınki de öyle, Rahip Nesli'nin şu mizacı, –dikkate alınmayan bir hiç bile Ulu İş'te bir parça olarak hizmet edecek."

"Başka hiçbir şey senin için önemli değil mi?" Deoris, Riveda'ya bir yabancıymış gibi bakıyordu; o anda adam, bilinmeyen denizlerin de ötesinden gelmiş kadar yabancı görünüyordu. Şu –bütün– meselesi, sanki adam Demira'nın bu sebeple doğmasını planlamış gibi... deli miydi o halde? Deoris, onun konuşmasındaki garipliğin, kendisinin anlamak için çok genç ve bilgisiz olduğu yüce ve yüksek bir amaç gizlendiğine inanmıştı. Ama bunun, o kanıbozuk delilik olduğunu

anlıyordu, ve adam bundan sanki aynı yüksek amacın devamıymış gibi bahsediyordu. O halde, delilik ve yanılsama mıydı hepsi? Büyük Üstat'ın seçilmiş olduğu inancıyla çılgınlık ve kokuşmuşluğa mı sürüklenmişti? Dudakları titriyor, kendinden geçmemek için savaşıyordu.

Riveda'nın ağzı yabani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Vay seni küçük aptal, sanırım kıskanıyorsun!"

Suskunca kafasını salladı Deoris. Konuşmak için kendine güvenemiyordu. Döndü, ama Riveda güçlü eliyle onun kolunu yakaladı. "Bunu Demira'ya anlatacak mısın?" diye sordu.

"Hangi amaç için?" diye sordu Deoris, soğuk bir sesle. "Onu benim gibi tiksindirmek için mi? Hayır, sırrını saklayacağım. Şimdi ellerini üzerimden çek!"

Adamın gözleri bir an büyüdü ve eli yanına düştü. "Deoris," dedi, daha ikna edici bir sesle, "eskiden beni hep anlardın."

Kızın gözkapaklarında yaşlar birikti. "Seni anlar mıydım? Hayır, asla. Ya da sen eskiden böyle değildin! Bu -büyücülüktür, çarpıklık- kara sihirdir!"

Riveda asıl söylemesi gerekenleri yutarcasına ümitsizce mırıldandı, "Peki o halde bana kara büyücü dersin, olur biter." Sonra, kızın dimdik ve tepkisiz bedenini ender beliren sevecenliğiyle kendine çekti. "Deoris," dedi, ve bu bir yakarışa benziyordu, "sen her zaman benim gücüm oldun.

Şimdi beni terk etme! Domaris seni bana karşı, bu kadar çabuk mu döndürdü?"

Kız cevap veremedi; gözyaşlarıyla boğuşuyordu.

"Deoris, olan oldu ve ben ne yaptıysam arkasında duracağım. Bundan kaçmak için artık çok geç, ve pişmanlık hiçbir şekilde bunu telafi edemez. Belki akılsızcaydı; zalimce de olabilir. Ama yapıldı. Deoris, sen güvenmeye cesaret ettiğim tek kişisin: Demira'ya sen bak Deoris, o senin çocuğun olsun. Annesi onu uzun zaman önce yeminle inkâr etmiş, ve benim –benim eğer bir hakkım varsa da artık yok." Sustu, yüzü çarpılmıştı. Hafifçe, kızın elbisesinin altında gizlenmiş korkunç izlere dokundu; sonra elleri nazikçe onun beline kayıp, tuhaflıkla, tepkisini ölçmek ister gibi oyulmuş sembolik kemerin tahta halkalarını yokladı. Gözlerini kaldırdı ve Deoris, onun yüzünde henüz anlayamadığı bir soru ve korku bakışı gördüğünde adam mırıldanıyordu, "Henüz bilmiyorsun –Tanrılar seni koruyor, hepinizi koruyorlar! Ben onlar tarafından korunma hakkımı kaybettim. Sana zalimce davrandım –Deoris, bana yardım et! Yardım et, yardım et."

Ve aniden, Deoris'le arasındaki buzların eridiğini hissetti –ve beraberinde Deoris'in tüm kızgınlığı geçmişti. Nefesi kesilerek kollarını ona dolayıp, yarı anlamsız şöyle dedi: "Edeceğim Riveda, her zaman –yardım edeceğim!"

Bölüm 2

Küfür

-I-

Gecenin içinde bir yerlerde bir çocuğun tiz sesi ani ağlayışı sessizliği yırtarken, Deoris ellerini ağrıyan gözlerine bastırarak kafasını yastıktan kaldırdı. Oda, bulutların ardına gizlenmiş mehtabın karanlığında boğulmuştu. O –rüyasında gördüğü– *sajî* avlularının sessizliğine çok alışmıştı, sonra hafızası yerine geldi. Ne Gri Tapınak'taydı, ne de Riveda'nın gösterişsiz mekanında; Domaris'in evindeydi ve ağlayan da Micail olmalıydı...

Yataktan kaydı, ve yalınayak, ablasının odasına giden dar koridoru geçti. Açılan kapının sesi üzerine Domaris başını kaldırdı; yarı çıplaktı, dağınık saçları, hıçkırarak ona tutunan küçük oğlanın üzerine yayılmış, bakırımsı bir sis gibiydi.

"Deoris, hayatım, seni uyandırdı mı? Üzgünüm." Çocuğu omzunun üzerinde şefkatle sallarken Micail'in yuvarlanmış buklelerini okşuyordu. "Tamam, tamam, sus, sus artık," diye mırıldandı. Micail ağlayışının dinmesiyle uykulu bir halde hıçkırdı. Başı Domaris'in omzuna düştü, sonra

bir anda canlandı. "Deoris," diye mırıldandı.

Genç kız derhal onun yanına geldi. "Domaris, Micail'i almama izin ver, o artık senin taşıman için çok ağır," diye yumuşakça azarladı. Domaris tereddüt etti, ama ağır çocuğu kız kardeşinin kollarına verdi. Deoris koyu mavi, yarı uykulu gözlerine ve yukarı kalkık burundaki çil lekelerine baktı.

"Çok benzeyecek..." diye mırıldandı; ama Domaris bir yumruğu savuştururcasına ellerini kaldırdı ve daha genç olan kadın Micon'un ismini söylemeden, sordu; "Onu nereye koyayım?"

"Benim yatağıma; beraber uyuyacağız, belki o zaman sessiz olur. Seni uyandırdığı için üzgünüm Deoris. Çok -yorgun görünüyorsun." Domaris kız kardeşinin garip, bitkin bir uyuşukluk görüntüsü taşıyan solgun ve sıkıntılı yüzüne baktı. "Sen iyi değilsin, Deoris."

"Yeterince iyiyim," dedi Deoris ilgisizce. "Çok fazla endişeleniyorsun. Asıl kendi sağlığın pek parlak değil," diye suçladı, birden ürkmüş bir halde. Eğitimli bir Sağılıcı Rahibe'nin gözleriyle, kendi zihin meşguliyeti yüzünden göremediklerini şimdi anlıyordu: hamileliğine rağmen Domaris'in ne kadar zayıf yüzünün zarif kemiklerinin beyaz teninin altında ne kadar belirgin, alnındaki ve ince beyaz ellerindeki damarların ne kadar mavi ve şişmiş olduğunu.

Domaris kafasını salladı, ama doğmamış çocu-

ğunun ağırlığı çökmüştü üzerine ve gerilmiş yüzü yalanını ele veriyordu. Bunu biliyordu ve uysal bir omuz silkmeye ellerini şişmiş karnında gezdirerek gülümsedi. “Kin ve hamilelik asla gizlenemez,” diye tekrarladı özdeyişi. “Bak –Micail çoktan uyumuş.”

Deoris şaşırmayacaktı. “Arvath nerede?” diye sordu, sabırla.

Domaris içini çekti. “O burada değil, o...” Zayıf yüzü kızardı, kızarıklık buruşmuş geceliğinin altından tüm vücuduna yayıldı. “Deoris, ben –ben anlaşılmamı yerine getirdim artık! Ne şikayet ettim, ne de görevimi şarta bağladım! Ne de kullandım Elis’in bana...” Vahşice dudaklarını ısırды ve devam etti, “Bu onun arzu ettiği oğul olacak! Ve onu memnun etmeli!”

Deoris, Ysouda Ana’nın uyarısı hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen kendini hatırladı; ve sezgileri devamını getirdi. “Sana kötü davranıyor değil mi Domaris?”

“Hata bende, sanırım adamdaki iyi kalpliliği öldürmüşüm. Yeter! Şikayet etmemeliyim. Ama onun aşkı bir ceza gibi! Artık dayanamıyorum!” Kızarıklık yüzünden çekilip, geride ölümcül bir solgunluk bıraktı.

Deoris acıma duygusuyla arkasını dönüp, Micail’in üstünü örtmeye eğildi. “Niçin geceleri onu Elara’nın almasına izin vermiyorsun?” diye çıkıştı. “Hiç uyuyamayacaksın!”

Domaris gülümsedi. "O benden uzakta olursa daha da az uyurum," dedi ve şefkatle oğluna baktı. "Elis'in, Lissa'yı kendine o kadar yakın tutmasını anlayamadığım zamanları hatırlıyor musun? Hem, Elara bana bile artık gündüzleri refakat ediyor. Evliliğinden dolayı onu tamamen azad edecektim ama o, bu durumdayken beni bir yabancı kadına asla bırakmayacağını söylüyor." Kahkahası olağan kahkahasının kötü bir taklidi gibiydi. "Onun çocuğu benimkinden çok kısa bir zaman sonra doğacak! Bu durumda bile bana hizmet ediyor!"

Deoris somurtarak şöyle dedi: "Sanırım bu Tapınak'taki her kadın bir çocuk taşıyor olmalı!" Suçlu bir irkilemeyle kendini susturdu.

Domaris fark etmemiş gibi yaptı. "Hamilelik kolayca yakalanılan bir hastalıktır," diye aktardı özdeyişi, sonra doğruldu ve kız kardeşine yaklaştı. "Gitme Deoris –kal ve benimle biraz konuş. Seni özlemişim."

"Eğer beni istiyorsan," dedi Deoris, pek nazik olmayan bir biçimde; sonra pişmanlıkla Domaris'in yanına geldi ve ikisi alçak bir divana oturdular.

Yaşlı olanı gülümsedi. "Seni her zaman isterim ufaklık."

Deoris başını arkaya silkerek, alingan bir tavırla, "Ben artık ufak değilim," dedi. "Neden bana bir bebekmişim gibi davranmak zorundasın?"

Domaris gülmesini zor tuttu ve kız kardeşinin narin, yüzüklü elini kaldırdı. "Belki –Micail doğmadan önce benim bebeğim sen olduğun için." Gözü, Deoris'in geceliğinin çevresine gevşekçe dolamış olduğu ensiz, oymalı kemere takıldı. "Deoris o nedir?" diye sordu, yumuşakça. "Senin daha önce bunu taktığını gördüğümü sanmıyorum."

"Sadece bir kemer."

"Ne kadar aptalım," dedi Domaris, kuru bir sesle. Zayıf parmakları, tahtadan sembollerin arasından garip bir biçimde sıyrılarak, oyulmuş halkaları birbirine düğümleyen koyu kırmızı kaytana dokundu. Hantalca ve nefesini tutarak, onu daha yakından incelemek üzere eğildi ve halkaları saymaya başladı. Acayip biçimlerde düğümlü şekiller oluşturan kaytan üç kattı; düz oyulmuş armalar ise yedi kat. Güzeldi, ama bir şekilde...

"Deoris!" diye soludu, sesi aniden sertleşmişti. "Riveda sana bunu mu verdi?"

Kadının ses tonundan ürken Deoris suskunlaştı ve savunmaya geçti.

"Neden olmasın?"

"Gerçekten neden olmasın?" Domaris'in sözleri buz kesmişti; eli Deoris'in ince bileğinin çevresini sertçe kavradı. "Peki seni niçin böyle bir –bir şeyle bağlasın? Deoris, bana cevap ver!"

"Onun hakkı var..."

"Hiçbir sevgilinin o hakkı yoktur Deoris !

“O benim sevgilim değil–”

Domaris başını iki yana salladı. “Yalan söylüyorsun, Deoris,” dedi halsizce. “Eğer sevgilin başka bir erkek olsa, Riveda’nın sana o –o şeyi takmasına izin vermeden onu öldürür!” Neredeyse hıçkırığı andıran bir tonda; “Lütfen –bana artık yalan söyleme Deoris. Bunu sonsuza dek saklayabileceğini mi düşünüyorsun? O –o şeyin altında bir çocuk sakladığını görmüyormuş gibi yapmayı daha ne kadar sürdürmem gerek.” Sesi yetmedi. Olmasını asla dileyemeyeceği bir gerçeği reddedermiş gibi, nasıl da acınılacak saflıktaydı.

Deoris elini kurtarıp, yüzü bembeyaz ve sıkıntılı halde yere baktı. Koyu gözlerinde utanç, korku ve suçluluk iç içe geçmişken Domaris genç kızı kollarına aldı.

“Deoris, Deoris, öyle bakma! Seni suçlamıyorum!”

Deoris, ablasının şefkatli kollarında kaskatı duyuyordu. “Domaris, inan bana yapmadım.”

Domaris kız kardeşinin ezik menekşeler kadar koyu gözleri kendininkilerle buluşuncaya kadar, küçük yüzü hafifçe çevirdi. “Babası Riveda,” dedi sakince, ve bu kez Deoris yalanlamadı. “Olanlar hiç hoşuma gitmiyor. Birşeyler yolunda gitmiyor Deoris, yoksa bu şekilde davranmazdın. Çocuk değilsin, cahil değilsin, benim aldığım eğitimin aynısını aldın, hatta özellikle bu konuda

benden daha fazlasını biliyorsun... dinle beni Deoris! Kendinin ve Riveda'nın isteği dışında bir çocuğa gebe kalmana gerek yoktu," diye bitirdi. Deoris'in hıçkırarak ağlamasına, onun ellerinden ve suçlayıcı gözlerinden kurtulmak için kıvranmasına ve yalvarışlarına aldırmayarak. "Deoris –hayır, bana bak, doğruyu söyle –seni zorladı mı Deoris?"

"Hayır!" Bu karşı çıkışa, gerçeğin kendisi zorlamıştı onu. "Riveda'ya kendimi, özgür irademle verdim ve kanunen o evlenmeme yemini etmiş biri değil!"

"Orası öyle; peki o halde seni niçin karısı olarak almıyor, veya hiç olmazsa çocuğunu sahiplenmiyor?" diye sordu Domaris, katı bir ifadeyle. "Buna gerek yok Deoris. En büyük Üstatlardan birinin çocuğunu taşıyorsun –ben onun hakkında ne düşünürsem düşüneyim. Herkesin önünde gururla dolaşmalısın, bana bile yalan söylemek zorunda kalarak, üç katlı bir kaytanı gizlice kuşanıp, köleleştirilmiş olarak hiç değil! O biliyor mu?"

"Ben –ben sanıyorum..."

"Sanıyorsun!" Domaris'in sesi buz gibi kırılana. "Emin ol küçük kız kardeşim, eğer bilmiyorsa, çok yakında öğrenecek! Çocuk, çocuk –adam senin hakkını yiyor!"

"Senin –senin karışmaya hiç hakkın yok!" Anlık bir hücumla Deoris ablasının ellerinden kur-

tulup öfkeyle bakmaya başladı, ama gitmeye yeltenmedi.

“ Seni korumaya hakkım var küçük kız kardeşim.”

“Riveda’nın çocuğunu doğurmayı seçersem...”

“O zaman Riveda’nın sorumluluğunu kabul etmesi gerekir,” dedi Domaris keskin bir sesle. Elleri tekrar kız kardeşinin belindeki kemere uzandı. “Şu iğrenç şeye gelince...” Parmakları düğümlemiş şeritleri koparıırken bile armalara dokunmaktan sakındı. “Bunu yakacağım! Benim kız kardeşim hiçbir erkeğin kölesi değil!”

Deoris ayağa sıçrayıp halkalara yapıştı. “Şimdi çok ileri gidiyorsun!” diye atıldı ve güçlü ellerle kadının bileğini yakalayıp Domaris’i kendinden uzak tuttu. “Ona dokunmayacaksın!”

“Deoris, ısrar ediyorum!”

“Hayır, diyorum!” Zayıf görünmesine rağmen güçlü bir kızdı Deoris, yaptığını umursamak içinse fazla kızgın... Kendinden büyük kadının acı içinde çılgılık atmasına sebep olan hiddetli bir darbeye Domaris’i uzağa fırlattı.

Domaris’in elleri düştü –ve dizlerinin dermanı tükenirken soluğu kesildi.

Deoris, ablasını kollarıyla yakalayıp onu şiddetle yere düşmekten tam zamanında kurtardı. “Domaris,” diye yalvardı hemen pişman olarak, “Domaris bağışla beni. Seni incittim mi?”

Domaris bastırılmış bir öfkeyle kendini kız kar-

deşinin destekleyen kolundan kurtardı ve yavaşça divana çöktü.

Deoris hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. "Seni incitmek değildi niyetim, biliyorsun asla..."

"Bunu nereden bileyim!" diye çıkıştı Domaris, adeta kederle. "Hiç unutmadım senin..." Sustu, zorlukla nefes alıyordu. Micon, Deoris'in yapmak üzere olduğu şeyi en ufak bir şekilde hatırlamadığını, asla hatırlamayacağını tekrar tekrar söyleyerek onu ikna etmiş, bundan asla bahsetmemesi için ona yemin ettirmişti. Deoris'in gözlerindeki derinden perişanlık üzerine daha nazıkçe konuştu: "Bana asla isteyerek zarar vermeyeceğini biliyorum. Ama çocuğumu incitirsen, seni bir daha affedemem: Şimdi -şu lanet şeyi bana ver!" Ve kararlı bir şekilde Deoris'e doğru yürüdü, şeritleri çözerken, pis birşeylere dokunuyormuş gibi, yüzünde tiksinti vardı.

Kemer çözüldüğünde ince gecelik kayıp düştü ve katları birleştirmek için elini uzatırken durdu Domaris -kızın çıplak göğsünden- elini istemdişi, hızla geri çekti. Kemer aldırıışsız düştü.

"Deoris!" diye haykırdı dehşet içinde. "Dur bakayım -hayır, bakayım dedim!" Deoris gevşemiş cüppeyi o çıplak izlerin ilhanetlerinin üzerine çekmeye çalışırken, Domaris'in sesi gerildi. Domaris kıvrımları açtı: yuvarlaklaşmış her iki göğüste düzensiz bir biçimde kızararak açılıp, yumuşak yanlarda şimşegin belli belirsiz taklidi gi-

bi şişen ve derisi sıyrılan kabarık mhre nazikçe dokundu. "Ah, Deoris!" diye soludu Domaris keder içinde. "Ah, küçük kız kardeşim!"

"Hayır, Domaris, lütfen!" Kız telaşla, çözülmüş elbisesini çekiştirdi. "Hiçbir şey değil o..." Ancak çılgınca gizleme abaları Domaris'in en korkunç şüphelerini doğrulamaya yaradı yalnızca.

"Gerçekten hiçbir şey!" dedi Domaris hiddetle. "Sanırım bana bunların sıradan yanıklar olduğunu anlatmayı deneyeceksin değil mi? Sanırım daha çok Riveda'nın işi!" Kızın kolundaki kavrayışını gevşeterek, kasvetle uzun uzun, ona baktı. "Riveda'nın işi. Her zaman Riveda..." diye fısıldadı, korkup çekilen kıza bakarken... Sonra yavaşça, ağır ağır, dua eder gibi kollarını yükseltti, ve sesi, alçak ve titrek bir şekilde berrak, sessiz odanın içinde çınladı: "Lanet olsun ona!"

Deoris irkilerek geriye sıçradı, korku içinde seyrederken ellerini ağzına götürdü.

"Lanet olsun ona!" diye tekrarladı Domaris. "İşine ilham veren şimşeğe de, onu haber veren gkgrltsne de lanet olsun! Hayatını kısırlığa sürükleyecek suyun akışına da lanet olsun! Güneş, ay ve yeryüzü adına; doğuş ve batış, uyanış ve uyuyuş, yaşam ve ölüm adına burada ve bundan sonra lanet olsun! Yaşamın, lmn ve kefaretin ötesinde –sonsuz a dek!"

Deoris acı hıçkırıklara boğulup, sanki Domaris'in lanetlerinin hedefi kendisiymiş gibi sende-

leyerek ablasından kaçtı. "Hayır!" diye inledi, "Hayır!"

Domaris ona aldırmadı, devam etti, "Yedi kat, yüz kat gūnalı temizlenene, yazgısı mahvolana kadar lanet olsun ona! Lanet olsun ona, ona ve tohumuna, oğullarına ve oğullarının oğullarına ve onların oğullarına dek, ebediyete kadar! Son saatinde lanet olsun ona –ve bunun bozulduğunu görmemem için benim hayatım onunkine feda olsun!"

Deoris bir çığlıkla yere çöktü ve ölü gibi yattı; Micail, yorganının altında uyurken yalnızca hafifçe kıvrıldı.

-II-

Deoris kısa bilinçsizlik sährinden çıkınca, Domaris'i yanında diz çökmüş, nazıkçe onun göğüslerindeki dorje izlerini inceler buldu. Deoris gözlerini kapadı, aklı hâlâ yarı boş, rahatlama, dehşet ve hiçlik arasında havada asılıydı.

"Kontrol edemediği bir deney daha mı?" diye sordu Domaris, kibarca.

Deoris ablasına baktı ve mırıldandı, "Hepsi onun suçu değildi –kendisi çok daha kötü yaralandı..." Sözleri kesin bir suçlamayı dile getirmişse de Deoris farkında değildi.

Ne var ki Domaris'in dehşeti apaçıktı. "Adam seni cezbetmiş! Her zaman savunacak mısın o...?" Sözüünü yarıda bırakıp neredeyse çaresiz yalvardı, "Dinle, sen –buna bir son vermelisin ve vereceksin de, yoksa başkaları acı çekecek! Eğer yapamazsan, o zaman bir yetişkin gibi davranmaktan acizsin demektir ve seni konumak için işe başkalarının karışması gerekir! Tanrı aşkına Deoris, sen deli misin, buna nasıl izin verdin?"

"Senin ne hakkın var ki-" Ablası geri çekilince Deoris durakladı.

"Benim yeminli görevim," diye sert bir biçimde azarladı Domaris, çok alçak bir sesle. "Kız kardeşim olmasan bile -bilmiyor muydun? Ben burada Muhafız'ım."

Deoris dili tutulmuş bir halde Domaris'e baka-kaldı, ablasına benzeyen ama tamamen bir yabancı birine bakmak gibiydi bu. Domaris'in zorlanan durgunluğunda buz gibi bir öfke kendini gösteriyordu; kırılğan sesinde ve gözlerinde için için yanan kıvılcımlarda -dinginliği çok daha ürkütücü, soğuk bir öfke.

"Ve bu durumda seni görmezden gelemem Deoris," diye devam etti Domaris, dudakları gerilmiş bir halde.

"Seni -ve çocuğunu."

"Riveda'nın çocuğu," dedi Deoris ruhsuzca. "Ne -ne yapacaksın?" diye fısıldadı.

Domaris sıkıntılı bir şekilde bakıyor ve kızkardeşinin üstündeki cüppeyi tekrar iliklerken elleri titriyordu. Bildiklerini, kendi çocukları Micail ve doğmamış olanın dışında herkesten ve her şeyden daha çok sevdiği kız kardeşine karşı kullanmak zorunda kalmamayı umuyordu... Ama güçsüz hissediyordu Domaris. Üç katlı kaytan, ve ima ettiği iğrenç denetim; Deoris'in vücudundaki izlerin korkunç şeklini düşünürken beceriksizce eğilerek, kemeri neredeyse unutulduğu yerden

aldı.

“Yapmam gerekeni yapacağım,” dedi Domaris. “Bir ödül kazanmışsın gibi görünen bir şeyi sende almak istemem ama...” Sembollerden ve ona aşağılık gelen kullanılışlarından nefret ederek oyulmuş halkaları kavrarken, yüzü ve parmak boğumları bembeyazdı. “Onu bir daha takmaya-
cağına yemin etmezsen lanet olası şeyi yakacağım!”

“Hayır!” Gözlerinde ateşli bir kıvılcım, ayağa sıçradı Deoris. “Sana izin vermeyeceğim! Domaris, onu bana ver!”

“Seni bir araç haline getirilmiş –ve de böyle bir amaç için– görmektense ölmüş görmeyi tercih ederim!” Domaris’in yüzü bunu söylerken taş kesilmiş, sözleri havada çınlarken sesi kaskatı olmuştu. Yüzü gergin, elmacık kemikleri iyice belirginleşmişti, adeta kanı çekilmişti ve dudakları solmuştu.

Deoris yalvarırcasına ellerini uzattı –sonra Domaris’in gözlerindeki açık, küçümseyen yargıdan ürktü.

“Sen benim gibi eğitildin,” dedi Domaris. “Buna nasıl izin verebildin Deoris? Sen ki Micon’un sevdiği– onun adeta bir müridi gibi davrandığı! Sen ki...” Üzüntülü bir hareketle sözünü yarıda bıraktı ve dönüp yakın köşedeki mangala doğru yavaşça hareket etti. Onun niyetinin farkına sonradan varan Deoris arkasından fırladı –ancak Do-

maris kemeri yanan kömürün içine çoktan atmıştı bile. Kaytan, beyaz sıcak bir yılan gibi kıvrılırken, kuru tahta titrek bir gürelemeyle alev aldı. Anında küle döndü.

Domaris tekrar arkasını döndü ve kız kardeşinin, sanki orada Riveda'nın kendisinin yandığını görüyormuş gibi, gözünü dikip çaresizce alevlerin içine baktığını gördü –ve bunun üzerine sert, buzdan öfkesi eridi gitti. “Deoris,” dedi, “Deoris söyle bana –Karanlık Türbe'ye gittin mi? Uyuyan Tanrı'ya?”

“Evet,” diye fısıldadı Deoris.

Domaris'in daha fazlasını bilmeye ihtiyacı yoktu; kemerin kalıbı ona gerisini anlatmıştı. *Zamanında harekete geçmem Deoris için iyi! Ateş arındırır!*

“Domaris!” Acıklı, dehşetli bir yakarıştı.

“Oh, küçük kız kardeşim, kedicik...” Domaris'inki artık bütünüyle koruyucu bir sevgiydi, ve teskin ederek, titreyen kızı yeniden kollarına aldı.

Deoris yüzünü ablasının omzuna gömdü. Kemerin yanmasıyla, sanki aklından bir sis perdesi kalkmış gibi, hayal meyal bazı imgeler görmeye başlamıştı; Mezar'da olan bitenleri düşünmekten kendini alamıyordu –ve artık biliyordu ki, hiçbiri rüya değildi.

“Korkuyorum Domaris! O kadar korkuyorum ki –keşke ölmüş olsaydım! Beni –beni de yaka-

caklar mı?"

Ani, bulantılı bir korkuyla dişleri gıcırdadı Domaris'in. Riveda için hiçbir hoşgörü ümidi olamazdı; ve Deoris, masum olsa bile –ki Domaris'in bununla ilgili ciddi şüpheleri vardı– günahın, küfür içinde oluşturulmuş ve o üç katlı kerih sembolün altında beslenmiş tohumunu taşıyordu –Benim lanetlediğim bir çocuk! Ve bunun farkına varınca aklına bir fikir geldi; Domaris başına gelecekleri hesaplamak için durmayarak kız kardeşi olan bu çocuğu rahatlatmak ve korumak için harekete geçti –hatta, kara başlangıcının, belki de, büsbütün karanlıkla bitmesi gerekmeyen öteki çocuğu korumak için...

Kız kardeşinin elini alarak, "Deoris," dedi, "bana hiç soru sorma. Seni koruyabilirim, ve koruyacağım da, ama ne yapmam gerektiğini açıklamamı isteme benden!"

Deoris güçlükle yutkundu ve her nasılsa, kendini mırıldanarak söz vermeye zorladı...

Domaris son bir tereddütle Micaül'e göz attı. Ama çocuk yayılmış, düzensiz bebek uykusunda yatıyordu hâlâ. Domaris kuruntularını kovdu ve dikkatini bir kez daha Deoris'e çevirdi.

Alçak, yarı makamlı bir ezgi, aydınlığı odadan uzaklaştırdı, altın bir alacakaranlığa yol açtı; bu yumuşak parlaklıkta kız kardeşler yüzyüze durdular, Deoris zayıf ve genç, korkunç izler göğüslerinin üzerinde öfkeli, yaklaşan anneliği açık

renk cüppesinin fırırında sadece bir gölge –ve Domaris, güzel vücudu bozulmuş ve irileşmiş ama bir şekilde, dua ettiği şeyin eskimez dinginliğinden birşeylere sahip. Ellerini birbirine kenetleyip, önünde yavaşça yükseltti; tuhaf, ayinsel bir hareketle ayırarak indirdi. Jestteki ve hareketteki bir şey, içgüdüsel bir hatıra belki, veya önsezi, yarı oluşmuş soruyu Deoris'in ayrık dudaklarından döküverdi.

“Bizden uzak olun, tüm zındıklar,” diye mırıldandı Domaris berrak soprano sesiyle. “Bizden uzak olun, kötülükte yaşayanlar. Durduğumuz yerden uzak olun, çünkü Ebediyet buraya gölgesini verdi. Gidin sizi sis ve buharlar, sizi karanlığın yıldızları, defolun; O'nun ayak izlerinden ve O'nun peçesinin gölgesinden uzak durun. Biz burada, gecenin perdesi altına ve O'nun kendi ak yıldızlarının çemberi içine sığındık.”

Ellerini iki yana sarkıttı; sonra birlikte, Tapınak bölgesi içerisindeki her yatak odasında bulunan türbeye doğru hareketlendiler. Domaris güçlükle diz çöktü –ve onun niyetini sezen Deoris de hemen yanında yer alarak, incecik mumu ablasının elinden kaparak esanslı bağlılık yağını yaktı. Sorgulanmayacak sözünü yerine getirmek niyetinde olmakla birlikte Deoris, Domaris'in ne yapmakta olduğunu kestirmeye başlıyordu. Yıllar önce bu ayin fikrinden kaçmıştı; şimdi inanılmaz bir korkuyla yüzyüze gelmişti. Çocuğun henüz rahmin-

de belli belirsiz bir varlıkken Deoris, bununla, korkması gereken bir kadın veya rahibeyle değil de, Domaris'le birlikte yüzleştiği için müteşekkire olmaya vakit bulabiliyordu hâlâ. Kendi bölümünü üstlenerek, ateşi, ayine kapıları açan tütsüye değdirerek bunu kabul etti; ve Domaris'in uzun ince parmaklarının onunkiler üzerindeki kısa, tatlı baskısı Domaris'in bu kabullenişin, ne anlama geldiğinin farkında olduğunu gösteriyordu... yalnızca anlık bir dokunuştı; sonra Domaris ona ayağa kalmasını işaret etti.

Ayakta dururken Domaris elini kız kardeşine tekrar uzatıp alnına, dudaklarına, göğüslerine dokundu –ve Domaris tarafından yönlendirilen– Deoris işareti tekrarladı. Sonra kız kardeşini kollarına aldı ve bir an sıkıca tuttu.

“Deoris, sözlerimi tekrar et,” diye talimat verdi yumuşak bir sesle –ve Deoris huşu içinde, fakat varlığının gizli bir yerinde kaçma, kalıkahalarla gülme, yüksek sesle haykırma ve oluşmakta olan ruh halini paramparça etme dürtüsüyle, bir an yalnızca gözlerini kapadı.

Domaris, yavaşça huzur veren sözler okuyordu; Deoris'in sesi, ablasının yanında, cılız bir yankı gibiydi.

“Burada biz ikimiz, kadınlar ve kız kardeşler, sana söz veriyoruz,

Yaşam'ın Anası–

Kadın –ve kadından öte...

*Kız kardeş –ve kız kardeşten öte...
Burada, karanılığını içinde durduğumuz yerde...
Ve ölümün gölgesinin altında...
Sana sesleniyoruz, Ey Ana...
Senin kendi acıların adına, Ey Kadın...
Taşdığımız yaşam adına...
Senin önünde, Ey Ana, Ey Ebedi
Kadın...
Ve budur yakarışımız..."*

Şimdi odanın içindeki altın ışık bile gitmiş, onlardan herhangi bir işaret gelmeksizin sönmüştü. Hatta akan ay ışığı kayboluyordu sanki, ve yarı ürkmüş, yarı büyülenmiş Deoris'e öyle geliyordu ki, sanki engin ve boş bir uzayın merkezinde, hiçlikte duruyorlardı. Ufacık, nabız gibi atan titrek, tek bir alev dışında tüm evren yok olmuştu. Mangalın ateşi miydi bu? Sezdiği fakat göremediği daha engin bir ışığın yansıması mı? Domaris'in, onu hâlâ saran kolları, duyumsadığı tek gerçektir, muazzam boşluklardaki gerçek ve yaşayan tek şey, ve Domaris'in, ipekten örülmüş ses telleri gibi yumuşakça okuduğu sözler, mistik karanılığın içine gümüşü bir sihir ağı ören mantralar...
Alev, nerdeyse kor gibi kızardı ve karardı; kızardı ve karardı, engin bir yüreğin atışının hipnotik yoğunluğuyla, mırıldanan duanın ritmiyle:

*"Yaşamlarımızın meyvası sana,
Ey Ana, Ey Ebedi Kadın,*

*Sana bağlansın ve mühürlensin,
Kalplerinin üzerindeki ellerin arasında,
Kızlarının her birinin en derin yaşamına
sahip olan sana..."*

Ve dahası vardı, ürkmüş ve heyecanlanmış olan Deoris'in duyduğuna inanmadığı şeyler. Ayinlerin en kutsalıydı bu; girilen her bedende, çağdan çağa, ebediyete kadar, onları ve çocuklarını ayıramaz surette birbirlerine bağlayandan daha küçük antla, kendilerini Ana Tanrıça'ya adıyorlardı –yazgısal bir düğüm, yaşamdan yaşama, sonsuza dek.

Duyguları tarafından sürüklenen Domaris, farkına varmaksızın ayinin içine –ve daha da ötesine– girivermişti, tasarladığının çok çok ötesinde –ve sonunda görünmez bir El, kadim bir mühürle işaretledi ikisini. Tapınak'taki hatta dünyadaki ayinlerin en kadimi ve en ilahisinin Tam Erginlenmişleri olarak, Ana tarafından korunuyorlar, ona bağlanıyorlardı –Caratra değil, Daha Ulu Ana, tüm insanların ve tüm ayinlerin ve yaratılan tüm varlıkların arkasındaki Karanlık Ana. Belli belirsiz titremeler derinleşti, kabardı, onları şaşayla çevreleyip kucaklayacak kocaman alev kanatları haline geldi.

İki kadın dizlerinin üzerine çöktü, sonra yan yana yüzükoyun uzandı. Deoris, ablasının vücudunda çocuğunun oynadığını, kendi doğmamış çocuğunun belli belirsiz, hayal meyal kıpırdanışı-

nı hissediyor; cansız, sihirselsel bir öngörü çırpınışıyla, bu yaşamın ve bu zamanın ötesine daha derin bir ilginin varlığını düşlüyordu, bu ikisinden daha fazlasını kuşatması gereken çalkantılı denize karışan bir dalgacık... çevrelerindeki görkemli bir sese dönüştü; duyabilecekleri bir sese değil, ama daha doğrudan birşeylere, vücutlarının tüm sinirleri ve atomlarıyla hissettikleri bir şeye...

"Siz benimsiniz o halde, çağdan çağa, Zaman sürdükçe... yaşam, yaşam verdikçe. Kız kardeşler, ve kız kardeşten daha öte..., kadınlar ve kadınlardan daha öte..., birlikte, size verdiğim İşaret hakkı için bunu bilin..."

-III-

Ateş sonuna kadar yanıp kül olmuş, oda çok karanlık ve sakindi. Deoris bir parça kendine gelerek doğruldu ve Domaris'e baktı; şişmiş göğüslerinden ve yüklü vücudundan hâlâ, tuhaf bir parıltının ışıdığını gördü. İçinde huşu ve hürmet doğdu yeniden, başını eğip gözlerini kendi üzerine çevirdi –ve evet, oradaydı, yumuşak bir ışık saçan, Tanrıça'nın İmza'sı...

Dizlerinin üzerine doğruldu ve orada sessizce, hayretle duanın içine gömülmüş bir halde kaldı. Kızartı kısa zamanda kaybolmuştu; doğrusu Deoris, onu gördüğünden emin değildi. Belki de ayinin içinde bilinci yükselmiş ve keskinleşmişti, Deoris yalnızca, onun şu anki halinin –ve kendisinin ötesinde, genelde görünmeyen bir gerçeği gözücuyla yakalamıştı.

Domaris sonunda, coşkulu esrikliğinin yavaşça bilincine dönerek, kımıldayıp ufak bir acı inleyişiyle doğrulduğunda gece bitmek üzereydi. Doğum sancıları yakındı, biliyordu bunu –yaptığıy-

la bunu yakınlaştırmış olduğunu da biliyordu. Törensel sihrin, bir kadın vücudunun karmaşık sinirsel cereyanlarının üzerindeki etkisini Deoris bile o kadar iyi bilmiyordu. Deoris'in kolları doğrulmasına yardım ederken üzerinde dolaşmayı sürdüren huşu ve hürmet, uyarıcı ağırları görmezden gelmesinde yardımcı oldu –ancak bir an için Domaris ilgisini hissettirmeden ve hafifçe alnını kız kardeşinin omzuna bastırdı.

“Oğlum başka kimseyi incitmesin,” diye fısıldadı, “beni incittiği gibi...”

“O fırsatı bir daha asla olmayacak,” dedi Deoris, ama endişesiz hali sahteydi. Kayıtsız davranmış ve ablasının acılarını arttırmış olduğunu şiddetle bilincindeydi; pişmanlık sözlerinin fayda etmeyeceğini biliyordu. Domaris'e karşı duyduğu olağanüstü hassasiyet neredeyse fizikseldi, ve genç elleriyle anlayışlı bir sevecenlik göstererek ablasına yardım etti.

Kardeşinin bileklerinden tutmuş, yol gösterirken Domaris'in bitkin bakışında hiçbir serzeniş yoktu. “Ağlama kedicik.” Divana yerleştikten sonra, birkaç dakika boyunca mangalın ölü közlerine uzun uzun baktı ve sakince şöyle dedi: “Deoris ne yaptığımı sonradan anlayacaksın –ve neden yaptığımı. Şimdi korkuyor musun?”

“Yalnızca –birazcık– senin için.” Yine tamamen doğru bir cümle değildi bu, çünkü Domaris'in sözleri, Deoris'i gelecek daha çok şeyin olabile-

ceği konusunda uyarıyordu. Domaris, kendine ait katı bir kuralla eyleme bağlanmıştı ve Deoris'in söyleyebileceği veya yapabileceği hiçbir şey bunu değiştirmezdi; Domaris sakın ve içten konuşmayı sürdürdü.

"Şimdi senden ayrılmam gerekiyor Deoris. Ben geri dönünceye kadar burada kal –söz ver bana! Bunu benim için yaparsın değil mi küçük kız kardeşim?" Adeta yabani bir sahiplenmeyle Deoris'i kendine çekti ve ateşli bir şekilde öptü. "Artık kardeşten de öte! Huzur içinde kal." dedi ve ağırlığına rağmen hızla hareket ederek odadan çıktı.

Diz çöken Deoris, kıpırdamadan, kapalı kapıyı seyretti. Kabul edilmiş olduğu ayının ne içerdiğini Domaris'in düşlediğinden daha iyi biliyordu; bunu duymuş, gücünü tahmin etmişti –ancak kendisinin bir gün bunun bir parçası olabileceğini düşünmeye hiç cesaret edememişti!

Kendi kendine *Maleina'ya*, diye düşündü, *onu hiç kimsenin reddemeyeceği şekilde her yere giriş hakkı tanıyan bu olabilir mi? Karahama'nın –bir saji, Hiç İnsanlardan biri –Caratra Tapınağı'na hizmet etmesine izin veren neydi? Lanetlenmiş kefareten eden bir güç mü?*

Cevabı bildiğinde artık korkmuyordu Deoris. Parıltı gitmiş, ama huzur kalmıştı ve orada diz çökmüş, başı kollarının arasında uyuya kaldı.

-IV-

Domaris dışarıda, artık çok yakın olan doğum sancılarını haber veren dokunuşlara yeniden yakalanınca duvara yaslandı. Nöbet çabuk geçti ve o da doğrulup koridorda aceleci sessiz adımlarla, görünmeden yürüdü. Ancak tekrar duraklamaya zorlanıp, beline saplanan amansız ağrıyla iki büküm oldu; kısık bir sesle inleyerek sancının geçmesini bekledi. Gizli bir koridora açılan, ender kullanılan geçide ulaşması biraz zamanını aldı.

Duraklayarak, nefesini düzenlemeye çalıştı. Kadim bir mabedin kutsallığına hürmetsizlik etmek üzereydi –ölümden öte bir kirlenmeyi göze almaktı bu. Ürünü ve üyesi olduğu kalıtsal rahipliğin her öğretisi, ona geri dönmesini haykırıyordu.

Uyuyan Tanrı efsanesi, korku veren bir şeydi. Uzun zaman önce –böyleydi hikâye– Karanlık Kişi zincirlenmiş ve hapsedilmişti, uyanacağı, sonu gelmeyen karanlık ve yıkımla, zamanı ve uza-

yı harap edeceği güne dek, olan ve olabilecek her şeyin tamamen yok edilmesine dek...

Domaris daha iyi biliyordu. Orada mülhürlenmiş olan şey gücü gerçi –ve o, gücün uyandırılıp serbest bırakıldığından şüpheleniyor, ve bu onu düşleyemeyeceği kadar korkutuyordu; kendisi ve taşıdığı çocuk için, Deoris ve Karanlık Türbe’de korkuyordu... rahime düşen çocuk, insanlar ve onların temsil ettiği her şey için...

Dişlerini sıktı ve koltukaltlarından soğuk terler boşandı. “Yapmalıyım!” diye yüksek sesle fısıldadı, ve kendine düşünmek için daha fazla zaman vermeyerek kapıyı açtı ve içeri süzülüp arkasından çabucak kapattı.

Aşağıya inen sınırsız genişlikte bir merdiven boşluğunun tepesinde duruyordu... kadının altında, hiç sonu yokmuşcasına uzanan gri bir pusun içinden, gri duvarlar arasından aşağı inen gri basamaklar. Ayağını ilk basamağa attı; parmaklıklara tutunarak yolculuğuna başladı: aşağı, aşağıya...

Yavaş, soğuk bir sokuluştı. Ağırlığı sürüklüyordu onu. Duraklamalarında acıyla kıvranıyordu. Sandaletli ayaklarının gümbürtüsü, yüklü karnını burkutan çekişlerle çekiyordu. Her kısa işkencede yüksek sesle iniyor –ama devam ediyordu, basamak basamak aşağıya, gümbürtülü, hissiz, donuk tekrarlarla. Aklının, bu yer hakkında duymuş olduğu bütün o yarı unutulmuş, kor-

kunç hikâyeleri taramasını engelleme, eski malsallara inanmaktan çok, onları aslında bilip bilmediğini merak etmekten kendini alma çabasıyla, basamakları saymayı denedi. Yüz seksen birinci basamaktan sonra vazgeçti.

Artık parmaklıkları tutmuyor, sendeleyerek duvara sürtünüyordu; acı onu tekrar yakaladığında iki büklüm, dizlerinin üstüne çökertti. Onu bu hatırlanamayacak kadar eski mezarlığa hangi çetin amacın getirdiğini unutarak, sersemlemiş ve öfkeli halde doğrulurken; grilik, koyu kırmızıya bulanmıştı.

İki eliyle parmaklığı yakaladı, denge için savaırken yüzü acının etkisiyle şekilden şekile giriyordu ve onu sürükleyip aşağı çeken aklıbaşındalıktan nefret ederek, yüksek sesle hıçkırıyordu.

“Oh, Tanrılar! Hayır, hayır, onun yerine beni alın!” diye fısıldadı ve ümitsizce oraya tutundu bir an; sonra, yüzü yeniden hissiz, boyun eğmez bir edayla dimdik durarak, çaresizce mecburiyet duygusunun onu aşağıya, soluk griliğin içine taşmasına izin verdi.

Bölüm 3

Karanlık Türbe

-I-

Düşüşün kısa sarsıntısı Deoris'i keskin bir şekilde dikleştirdi, ani bir korkuyla karanlığın içine baktı. Micail tombul bir yığının içinde hâlâ uyuyordu ve şimdi şafağın soluk pembesiyle aydınlanan gölgeli bir odada, küçük çocuğun yumuşak soluğu dışında hiç ses yoktu; ama Deoris, uzaktan bir yankı gibi, bir çığlık ve hissedilir bir sessizlik duyuyor gibiydi, türbenin, Mezar'ın sessizliği.

Domaris! Domaris neredeydi? Geri dönmemişti. Deoris, aniden ürpererek Domaris'in nerede olduğunun farkına vardı. Geceliğinin üzerine bir kıyafet geçirmek için bile duraklamadı; ancak emin olmayan bir tavırla Micail'e göz attı. Eğer o uyanır ve ağlarsa Domaris'in köleleri mutlaka duyarlardı –ve kaybedecek zaman yoktu! Odadan hızla çıktı ve aşağı, ıssız bahçeye doğru koştu.

Körlemesine, gözü bir şey görmez halde, sanki sadece hareket etmekle, korkusunu defedebilecekmiş gibi. Kalbi delice atıyor, böğründen acılar

saplanıyordu –ancak büyük bir piramidin gölgesine varıncaya kadar durmadı. Ellerini ağrıyan yerlerine sertçe bastırırken, sonunda, şafağın soğuk kanatlarıyla sarsılarak aklı tamamen başına geldi.

Aşağı kademedен bir rahip, aydınlık cüppeler içinde donuk bir çehre, yavaşça ona doğru adımladı. “Kadın,” dedi şiddetle. “Burada yürümek yasaktır. Huzur içinde yoluna git.”

Deoris yüzünü korkmadan ona çevirdi. “Ben Talkannon’un kızıyım,” dedi berrak ve çınlayan bir sesle. “Muhafız Rajasta içeride mi?”

Onu tanıyınca rahibin ses tonu ve ifadesi değişti. “O burada genç kız kardeş,” dedi saygılı bir tavırla, “ancak gece ibadetini bölmek yasaktır–” Şaşkınlık içinde suskunluğa gömüldü; onlar konuşurken, güneş piramidin köşesine sokulmuş, üzerlerine düşerek, Deoris’in toplanmamış saçlarını, düzensiz ve yetersiz giyinişini açığa vurmuştu.

“Bu bir ölüm kalım meselesi,” diye yalvardı Deoris çaresizce. “Onu görmem gerek!”

“Çocuğum –benim yetkim yok ki...”

Deoris köpürdü, “Oh, seni sersem!” ve bir ke-di gibi, adamın ürkmüş kolunun altından süzülerek parlayan taş basamaklara doğru koştu. Bir an, büyük pirinç kapının alışılmamış işlemeleriyle uğraştı; koruyucu perdenin yanından seğirdi, ve parlak ışığın içine adım attı.

Onun ayak seslerinin belli belirsiz fısıltısıyla –çünkü ağırlığına rağmen kapı usulca hareket etti– Rajasta sunaktan döndü. Deoris onun uyarıcı jestine aldırmaksızın koşarak, önünde kendini dizlerinin üstüne attı.

“Rajasta, Rajasta!”

Işık Rahibi isteksizce eğilerek onu kaldırdı; kıyafetinin ve saçlarının vahşi karışıklığına göz gezdirdi. “Deoris,” dedi, “sen burada ne arıyorsun, yasayı biliyorsun –ve neden bu haldesin? Yalnızca yan giyiniksin, aklını mı kaçırdın?”

Doğrusu sormakta biraz hakkı vardı, çünkü Deoris onun bakışlarını ateşli bir yüzle karşıladı ve dinginliğinin son kırıntıları onu terk ederken sesi ancak boş laftı. “Domaris! Domaris! Mezar’a gitmiş olmalı –Karanlık Türbe’ye.”

“Sen aklını kaçırmışsın!” Rajasta içten olmaksızın onu sunaktan uzaklaştırdı. “Burada böyle dikilemeyeceğini biliyorsun!”

“Biliyorum, evet biliyorum ama dinle beni! Hissediyorum, biliyorum! Kemerini yaktı ve bana anlattırdı...” Yüzü çelişki ve suçlulukla gerildi, sustu, çünkü şu anda kendi iradesiyle, Riveda’ya olan bağlılık yeminine ihanet ettiğinin farkına varmıştı! Ama ne var ki –Domaris’e bundan daha güçlü bir yeminle bağlıydı.

Rajasta onu omuzlarından kavrayıp sordu, “Bu ne biçim konuşma!” Sonra kızın ayakta dik duramayacak kadar şiddetle titrediğini görerek, kolu-

nu ihtiyatla ona doladı ve bir yere oturmasına yardım etti. “Şimdi, eğer yapabilirsen, neden bahsettiğini bana mantıklı bir şekilde anlat,” dedi, neredeyse hem anlayışlı hem de hor gören bir sesle. “Tabii eğer birşeylerden bahsediyorsan! Sannırım Domaris, senin Riveda’nın *sajisi* olduğunu keşfetmiş.”

Deoris parladı, “Değildim! Asla olmadım!” Sonra bitkin bir halde, “Oh, bunun önemi yok, anlamıyorsun, hiçbir şekilde bana inanmazsın! Önemli olan şu: Domaris, Karanlık Türbe’ye gitmiş.”

Kızın ne söylemeye çalıştığını kestirmeye başladığında Rajasta’nın yüzü fark edilir bir şekilde değişti. “Ne –ama neden?”

“O –taktığım bir kemeri gördü, Riveda’nın bana verdiği –ve dorje izlerini.”

Daha o sözcüğü edemedi, Rajasta şimşek gibi atılıp elini onun dudaklarına bastırdı. “Onu burada söyleme!” diye emretti, bembeyaz bir yüzle. Deoris başı kollarında, ağlayarak yığıldı ve Rajasta onu omuzlarından yakalayıp kendine bakmaya zorladı. “Beni dinle kız! Domaris’in iyiliği ve –seninki– evet, hatta Riveda’nın için! Bir kemer mi? Ve –söylediğin o kelime; onunla ne ilgisi var? Bütün bunlar ne demek oluyor?”

Deoris sessiz kalmayı ve yalan söylemeyi göze alamadı –ve adamın derin sıkıntılı gözlerine bakarak kekeledi, “Üç katlı bir kaytan –düğümlü

–tahta halkalar, üzerine şeyler oyulmuş...” Jestle ifade etti.

Rajasta onun bileğini yakaladı ve kıpırdayamayacağı halde tuttu. “İğrenç Gri Cüppe işaretlerinizi Gri Tapınağa sakla! Orada bile buna izin verilmez ya! Onu bana teslim etmelisin!”

“Domaris onu yaktı.”

“Bunun için Tanrılara şükürler olsun,” dedi Rajasta soğuk bir biçimde. “Riveda, Kara Cüppelilerin arasına mı girmiş?” Fakat bu bir sorudan çok bir belirlemeydi. “Başka kim?”

“Reio–ta –yani mürit.” Deoris ağlıyor ve kekeleyordu; aklında konuşmasını bastıran güçlü bir engel vardı –ancak Rajasta’nın iradesinin yoğunluğu zorluyordu onu. Işık Rahibi bu güç kullanımının, belirsiz ahlaki haklarının olduğunu bilecek; buna gerek duyulmasına üzülüyordu, ancak Riveda’nın bütün sihirlerinin onunla kapışacağını biliyor, ve eğer Muhafız yemininin emrettiği gibi, diğerlerini koruyacaksa, kızı bağışlamayı göze alamazdı. Riveda’nın kızın iradesinin üzerine baskıyla uyguladığı sessizlik zincirine karşı, Rajasta’nın sarf ettiği hipnotik güçten dolayı Deoris bayılmak üzereydi. Yavaş yavaş, en akıcı cümleden en tereddütlüsüne kadar, hece hece, Riveda’yı on defa lanetleyecek kadarını Rajasta’ya anlattı.

Işık Rahibi merhametsizdi; öyle olmak zorundaydı. Bir çift soğuk gözden ve emreden bıkkın,

acımasız bir sestən başkası değildi. "Devam et. Ne –ve nasıl –ve kim..."

"Kapalı Mekanlara gönderildim –bir güç kanalı olarak– ve artık daha fazla hizmet edemeyince Larmin –Riveda'nın oğlu, benim yerimi aldı..."

"Bekle!" Rajasta kızı da kendiyle birlikte çekerek ayağa sıçradı. "Merkezi Güneş adına! Ya yalan söylüyorsun, ya da aklın başında değil senin! Bir oğlan çocuğu Kapalı Mekanlarda hizmet edemez, yalnızca bakire bir kız, veya ayinle hazırlanmış bir kadın, yoksa –yoksa –bir oğlan çocuğu olmaz, eğer ki o..." Adeta bilinçsizce, kendi kendine kekelerken, Rajasta'nın benzi uçmuştu. "Deoris. Larmin'e ne yapıldı?"

Deoris, Rajasta'nın korkunç gözlerinin önünde, Muhafız'ın yüzünde kabarıvermiş şiddetli, görünür bir şekilde denetlenemez hiddet ve tiksinti dalgasının karşısında titriyordu. Adam onu kaba sarstı.

"Bana cevap ver kız! Çocuğu hadım mı etti?"

Kız cevap vermek zorunda değildi. Rajasta sanki onun varlığıyla kirlenmiş gibi, ellerini aniden üzerinden çekti, ve kızın tüm ağırlığıyla yere yığılmasına aldırmadı. Öğrendikleri onu tiksindirmişti.

Ağlayıp inleyerek ona bir parça yaklaştı Deoris, ve adam tükürüp, sandaletli ayağıyla onu itti. "Tanrılar için Deoris –herkesten çok sen! Cesaretin varsa bak bana– sen ki Micon'un kız karde-

şim dediği!”

Kız korkuyla onun ayağına çömeldi, ancak Muhafız'ın sesinde merhamet yoktu: “Diz çök! Kirlettiğin türbenin önünde diz çök –kararttığın Işığın –utandırdığın ataların –unuttuğun Tanrıların önünde diz çök!”

Deoris kederli bir korkuyla ileri geri sallanırken, Rajasta'nın yüzündeki korkunç hiddetin birden şefkate dönüştüğünü göremezdi. Adam, Deoris'in Domaris'i kurtarmak uğruna bağışlanma umutlarının hepsini kendi isteğiyle tehlikeye attığı gerçeğine kör değildi –ama onun suçunu telafi etmek büyük bir kefarete gerektirecekti. Eğik başa, acıma dolu son bir bakış fırlattı, döndü ve Tapınak'tan ayrıldı. Kızılmaktan çok sarsılmıştı; hatta tiksinimişti. Olgunluğu ve deneyimleri Domaris'in bile görmemiş olduğu şeyi öngörüyordu.

Piramidin basamaklarından aşağı aceleyle indi, ve nöbetteki Rahip onu karşılamak için fırladı –sonra ağzı bir karış açık durdu.

“Efendi Muhafız!”

“Siz,” dedi Rajasta, kısa ve öz, “on kişiyle birlikte gidin, Efendi Riveda'yı benim adıma tutuklayın. Gerekirse onu zincirleyin.”

“Sağıltıcı Rahip mi Efendim? Riveda'yı mı?” Nöbetçinin gözleri faltaşı gibi açıldı. “Sihirbazların Üstadını mı –zincirlemek mi?”

“Lanet olası pis büyücü Riveda'yı –Üstat ve eski Sağıltıcı!” Bir gayretle, boğuk sesini normal bir

düzeye indirdi. "Sonra gidin on bir yaşlarındaki Larmin adındaki oğlanı bulun –Karahama'nın oğlunu."

Rahip, "Efendim, bağışlayın ama, kadın Karahama'nın hiç çocuğu yoktur," dedi sertçe.

Tapınak'ın Hiç İnsanlara yasal bir var olmayı bile çok gören töresinin hatırlatılmasına sinirlenen Rajasta kızgınca, "Gri Tapınak'ta Larmin adında bir oğlan bulacaksın –ve onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi yapmak saçmalığıyla kafanı yorma! Oğlanı korkutmayın ve zarar vermeyin, yalnızca gözönünde, güvenlikte tutun –ve delilleri yok etmek amacıyla kolayca öldürülemediği bir yerde! Sonra ..." Durakladı. "Söyleyeceğim isimleri açıklamayacağına yemin et!"

Rahip kutsal işareti yaptı. "Yemin ederim, Efendi!"

"İhtiyar Ragamon'u ve Cadamiri'yi bul, ve söyle onlara, öğle vakti burada buluşmak için Muhafızları toplansınlar. Sonra Baş Rahip Talkannon'u arayıp, ona gizlice, sonunda delil bulduğumuzu söyle. O kadar –o anlayacaktır."

Rahip –Işık Tapınağı'nı aşağı yukarı üç yüz yıldan sonra ilk defa başıboş bırakarak –aceleyle uzaklaştı. Rajasta yüzündeki vahşi ifadeyle, koşmaya başladı.

-II-

Aynı Domaris gibi, gizlenmiş merdivenlerin girişinde kararsız, duraksadı. Yalnız başına gitmenin akıllıca olup olmadığını merak etti. Yardım çağırmak yanlış mı olurdu?

Aşağısındaki uzun kuyudan bir serinlik yayıldı; sonsuzluk hissi veren boşluktan garip sesler geliyordu; bir yarasanın çılgılığı, soluğunun yankıları olabilirdi –ama Rajasta'nın tereddüdü kalmamıştı.

Uzun merdivenden aşağı, basamakları ikişer üçer atlayarak, bir sarp duvarların, bir titreyen parmaklığın önünde duralayarak, koşarcasına iniyordu. Adımları ümitsiz bir aceleyle çatırdıyor, telaşlı ve çınlayan yankılar uyandırıyor –ve aşağıdaki birilerini uzaklaşmak için uyardığını biliyordu, ama gizlilik ve sessizlik zamanı geçmişti. Boğazı kuruydu ve zorlukla nefes alıyordu, ne de olsa artık genç bir adam değildi ve parçalayan ağsı parmaklarıyla ona yapışmış yankılı sonsuzluklar boyunca onu ışıksız merdivenlerden aşağı,

gri ve eskilerden kalma kuyuya doğru iten kabus gerçeği daima arkasında, olduğundan büyük belirliyor, ve topukları uzun zamandır ayak basılmamış tozları kaldırarak, cüppesinin parlak beyazını kirletiyordu... aşağı, aşağı ve aşağı indi, uzaklık gülünç bir hale gelinceye dek.

Basamaklar sona erince sendeledi, neredeyse düşüyordu. Alışmaya çalışarak, sersemlemiş halde etrafına göz gezdirirken , müşkülâtının çaresizliğini hissetti yeniden. Burayı yalnızca haritalardan, hikâyelerden ve başkalarının yazılarından tanıyordu. En sonunda kemerli geniş mahzenin girişini bulabildi, ama korkunç lahiti, geçen zaman boyunca kararmış sunağı, taştan perdelerin içine sarmalanmış gölgeli Cisim'i görene kadar kendinden emin olamadı.

Kulağına, karanlıkta yankılanarak yükselen, nereden gelip nereye gittiği belirsiz bir inleme geldi. Rajasta dönüp çılgınca etrafına bakındı, görebileceklerinden korkarak delirmiş gibiydi. İnleme tekrar duyuldu, ve Rajasta bu kez hayal meyal, lahitin önünde çökmüş, uzun saçlarının ateşli kefeninde kıvranarak yatan bir kadın gördü...

"Domaris!" Dudaklarında bir hıçkırıktı adı. "Domaris! Ruhumun çocuğu!" Tek bir adımda, şiddetle sarsılmış, hareketsiz bedeninin yanına vardı. Başı dönüyormuş gibi, gözlerini kapadı bir an; kızın, onun korkmuş kollarında açıkça öl-

mekte olduğu şu ana kadar Domaris'e olan derin aşkını asla kesin olarak ölçmemişti.

Bütün kuvvetiyle başını kaldırıp öfke saçan gözlerle etrafına baktı. *Hayır, başarısız olmamış!* diye düşündü, bir parça övünçle. *Güç serbest bırakıldı, ama zor da olsa tekrar mühürlendi. Küfür telafi edildi –ama Deoris'e neye mal oldu? Ve yardım getirmek için bile olsa onu bırakmayı göze alamam, yardım getirmek için bile olsa. Her koşulda, çocuğunu burada doğuracaksa, ölsün daha iyi!*

Karışık düşüncelerle geçen bir andan sonra eğildi ve onu kollarına aldı. Pek de hafif sayılmazdı –ancak Rajasta erdemli öfkesiyle, ağırlığı fark etmedi. Yatıştırmaya çalışarak onunla konuştu, ve kız artık duyamayacak olmasına rağmen, onun sesini kararmış beynine işledi ve Rajasta, çaresiz bir kararlılıkla onu, uzun merdivenlere doğru yönlendirirken, hiç mücadele etmedi. Rajasta zorlukla nefes alıyordu ve o inanılmaz uzaklıktaki zirveye doğru döndüğünde gerilmiş yüzünde, hiç kimsenin asla göremeyeceği bir hal vardı. Dudakları oynadı; derin bir nefes alarak tırmanmaya başladı.

Bölüm 4

Tapınağın Yasaları

-I-

Avluda oradan oraya dolaşıp sessizce şarkı söyleyen Elara, cansız yüküyle bahçeyi arşınlayan Muhafız'ı görünce elindeki yarı dolu çiçek vazosunu düşürdü ve telaşla ona doğru koştu. Kapıyı tutarken korkulu bir endişeyle koyu gözlerini açtı, sonra bir divandan yastıkları almak için adamın etrafında koştu ve Domaris'in hareketsiz bedenini divanın üzerine yatırmakta Rajasta'ya yardım etti.

Muhafız, yüzü bitkinlikten kül rengine dönmüş bir halde doğruldu ve bir an durup nefes aldı. Durumunu hemen kavrayan Elara onu bir koltuğa doğru götürdü, ama adam sinirli bir şekilde ondan silkindi. "Hanımına bak."

"O yaşıyor," dedi köle kadın çabucak, ama Rajasta'nın emrini önceden sezerek, aceleyle Domaris'in yanına tekrar giderek, eğildi ve nabzını yokladı. Tatmin olmuş bir şekilde zıpladı ve bir anını camlı bir dolabın içini karıştırmakla geçirdi; sonra döndü ve hanımının burun deliklerine kes-

kin bir koku tuttu. Uzun, kalp sıkıştıran bir bekleyişten sonra Domaris inledi ve gözkapakları kıpırdadı.

“Domaris–” Rajasta kelimeyi soludu. İri gözleri uzun uzun bakıyordu, gerilmiş gözbebekleri ne rahibi görüyordu, ne de endişeli hizmetçiyi. Domaris yeniden inleyip, durmaksızın boşluğa pençe atan ellerini nazikçe kavrayan Elara eğilip, onları yorganının üzerine koyarken; yırtık elbiseyi, yara bere içindeki kollarla yanaklarını, şakaklarındaki mosmor izleri peşpeşe görüyor, dehşeti de giderek artıyordu. Şoke olmuş bakışı yırtık elbiseyi, yara bere içindeki kollarla yanakları, şakaklarındaki mosmor izi, gecikmiş olarak kavıyordu.

Aniden Domaris haykırdı. “Hayır, hayır! Hayır –kendim için değil, ama siz –hayır, hayır beni parçalayacaklar –bırakın beni gideyim! Ellerinizi üzerimden çekin –Arvath! Rajasta! Baba, baba...” Sesi tekrar iniltili hıçkırıklara boğuldu.

Kadının başını kollarında tutarken Elara nazikçe fısıldadı, “Sevgili Hanımım, burada benimle güvendesiniz, hiç kimse size dokunmayacak.”

“O sayıklıyor Elara,” dedi Rajasta bitkin bir şekilde.

Elara gidip ıslak bir bez getirdi ve hanımının saç diplerindeki pıhtılaşmış kanı şefkatle sildi. Kapıda gözleri korkuyla açılmış birkaç köle kadın toplandı. Sorularını yalnızca Rahibin varlığı bastırıyordu. Elara bir jest ve alçak sözlerle onla-

rı dışarı çıkardı ve sonra gözleri dehşetle açılmış halde, Rahip'e döndü.

“Efendi Rajasta, bütün Tanrılar adına, onun başına ne geldi?” Bir cevap beklemeden, belki de ummadan, yeniden Domaris'in üzerine eğilip, Lime lime olmuş cüppesinin katlarını açtı. Rajasta onun üzüntüsüyle titrediğini gördü; sonra doğrulup, kadını düzgünce örttü ve “Efendi Muhafız, bizi yalnız bırakmalısınız. Ve onun bir an önce Doğum Evi'ne taşınması gerekiyor. Kaybedecek vakit yok –ve biliyorsunuz ki tehlike var.”

Rajasta üzüntüsüyle başını salladı. “Sen iyi bir kızsın Elara, ve Domaris'i seviyorsun biliyorum. Sana anlatmak zorunda olduklarıma dayanmalısın. Domaris, Doğum Evi'ne götürülmemeli –götürülemez de–”

“Efendim, bir sedyeyle oraya kolayca taşınabilir, o kadar aceleye gerek yok.”

Rajasta sabırsızlıkla ona susmasını işaret etti. “Ne de takdis edilmiş herhangi bir rahibe tarafından bakılabilir. O, adetlere göre kirli.”

Elara bunun üzerine parladı. “Bir rahibe mi? Nasıl!”

Rajasta perişan bir halde içini çekti. “Kızım, lütfen beni sonuna kadar dinle. Zalim bir küfür işlendi, ve ondan daha da kötü cezalar gelebilir. Ve Elara –sen de bir çocuk bekliyorsun, öyle değil mi?”

Elara utana sıkıla başını eğdi. “Muhafız gör-

müş.”

“O halde kızım, sana da onu terk etmeni söylemeliyim; yoksa senin çocuğunun yaşamı da kaybedilebilir.” Rahip, küçük kadının sıkıntılı, yuvarlak yüzüne baktı ve sessizce şöyle dedi: “Uyuyan Tanrı’nın Mezarı’nda bulundu.”

İstemediği bir korkuyla Elara’nın ağzı bir karış açık kaldı, ve şimdi, hareketsiz yatan Domaris’ten bir adım geri çekildi. Sonra kendini azimle, sakince hazırladı ve ölçülü bir şekilde Muhafız’ın gözlerine bakıp, “Efendi Muhafız, onu bu cahillerin eline bırakamam. Eğer hiçbir Tapınak kadını ona yaklaşmıyorsa –ben Hanım Domaris’le birlikte büyüdüm Efendi Muhafız, ve o bana hayatım boyunca bir hizmetçi değil, bir arkadaş gibi davranmıştır! Tehlikesi ne olursa olsun, katlanacağım.”

Rajasta’nın gözleri bir anlık rahatlamayla parladı, ancak aynı hızla söndü. “Cömert bir kalbin var Elara, ama buna izin veremem,” dedi sertçe. “Eğer tehlikede olan yalnızca sen olsan belki –ancak çocuğunun hayatını tehlikeye atmaya hakkın yok. Yeterince illet, harekete geçirildi zaten; davetiye çıkarılmış cezalara herkesin katlanması gerekiyor. Hanımının başına bir başka hayat koyma! Senin çocuğunun hayatının da suçlusunu olmasın!”

Elara başını eğdi, anlamıyordu. Yalvardı, “Efendi Muhafız, Caratra Tapınağı’nda riski almaya gö-

nüllü olabilecek, ve bunu güvenli bir şekilde yapmaya hak ve gücü olan Rahibeler var! Sağılıcı kadın Karahama –o sihir sanatlarında ustadır...”

“Sorabilirsin,” diye kabul etti Rajasta pek fazla ümidi olmaksızın, ve bir çabayla, eğik omuzlarını dikleştirdi. “Ben de kalamam Elara; Yasa’nın gözetilmesi gerek.”

“Kız kardeşi –Rahibe Deoris...”

Rajasta kör bir hiddetle patladı. “Kadın! Aptal dilini tut! Dinle –herkesten az Deoris ona yaklaşılabılır!”

Elara, “Seni zalim, kalpsiz, kötü ihtiyar!” diye parlayıp, hıçkırmaya başladı; sonra korkuyla sındı.

Rajasta feveranı pek duymamıştı. Daha nazikçe, şöyle dedi; “Sus kızım, ne dediğini bilmiyorsun. Tapınak işlerindeki bilgisizliğinden dolayı şanslısın, ancak bu işlere burnunu sokmaya kalkma! Şimdi, sözlerime kulak ver Elara, yoksa daha kötü şeyler olacak.”

-II-

Rajasta kendi odasında, ibadet edercesine temizlendi ve Karanlık Türbe'de giymiş olduğu elbiseyi yakılmak üzere bir kenara koydu. O korkunç inişten ve daha da korkunç olan geri dönüşten dolayı yorgundu, ama vücudunu kontrol etmeyi çok uzun zaman önce öğrenmişti. Yeniden gösterişli bir Muhafız kıyafeti giyinerek sonunda Ragamon ve Cadamiri'nin; ve Muhafızların arkasındaki hayaletimsi bir alayda dizilmiş, ifadesiz, beyazlar içinde bir dizi rahibin onu beklediği piramide çıktı.

Deoris sunağın önünde, uyuşmuş bir bedbahtlık içinde baygın, yüzükoyun yatmaya devam ediyordu. Rajasta yanına giderek, kızı kaldırdı ve onun perişan yüzüne uzun uzun baktı.

"Domaris?" dedi kız, tereddüt ederek.

"O yaşıyor –ama yakında ölebilir." Kaşlarını çattı ve Deoris'i sarstı. "Ağlamak için çok geç! Sen, ve sen!" İki Rahip seçti. "Deoris'i Talkannon'un evine götürün, ve kadınlarını da onun ya-

nına. Giydirilsin, tedavi edilsin ve bakılsın. Sonra onunla birlikte gidip, Karahama'nın öteki evladını bulun –Gri Tapınak'tan, Demira adında bir kız. Ona zarar vermeyin, ama sıkı bir gözetim altına alın.” Duygusuz halde olan Deoris'e tekrar dönerek, “Kızım, bu Rahiplerden başka hiç kimseyle konuşmayacaksın.”

Deoris ruhsuz bir şekilde başını sallayarak muhafızlarının arasında gitti.

Rajasta diğerlerine döndü. “Riveda tutuklandı mı?”

Bir adam yanıtladı, “Onu uyurken bulduk. Uyandı ve çılgına dönüp deli gibi boğuştu ama sonunda ona boyun eğdirdik. O –o zincirlendi, söylediğiniz gibi.”

Rajasta bitkin başını salladı. “Evi ve Gri Tapınak, sihirle ilgili her şey için araştırılsın.”

O anda Baş Rahip Talkannon odaya girip, hiçbir şeyi gözden kaçırmadan, araştıran bakışlarıyla çevreye göz gezdirdi.

Dudakları sıkıca kenetlenmiş, ona doğru yöneldi Rajasta, onu resmi selamlarla karşıladı. “Nihayet somut delillerimiz var,” dedi, “ve suçluyu hapsedebiliriz –çünkü biliyoruz!”

Talkannon'un yüzü belli belirsiz soldu. “Neyi –biliyorsunuz?”

Rajasta onun sıkıntılı endişesini yanlış anladı. “Evet, suçluyu biliyoruz Talkannon. Korkarım kötülük sizin evinize kadar ulaşmış; Domaris hâ-

lâ yaşıyor, ama daha ne kadar yaşar kimse bilemez. Deoris felaketten döndü, ve bu –bu insan suretindeki şeytanları tutuklamamıza yardım edecek!”

“Deoris mi?” Talkannon hayretler içinde Işık Rahibi’ne bakakaldı. “Ne?” Düşünceli bir şekilde alnını sildi; sonra zorlu bir çabayla toparladı kendini. Konuştuğunda sesi metindi yine. “Kızlarım başlarının çaresine bakacak yaşa çoktan geldiler,” diye mırıldandı. “Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyordum Rajasta. Ama elbette, ben ve emrim altındaki herkes, bu konuda hizmetindeyiz Efendi Muhafız.”

“İyi söyledin,” Rajasta, Talkannon’dan yapmasını istediklerini tasarı halinde anlatmaya başladı...

Fakat Baş Rahip’in arkasında, Ragamon ve Cadamiri birbirlerine tedirgin bakışlar attılar.

-III-

“İyi Ana Ysouda!” -

Yaşlı Rahibe kibar bir gülümsemeyle Elara'ya baktı. Küçük esmer yüzündeki titreyen dehşeti görünce, nazik bir tenezzülle konuştu. “Korkma kızım, Ana seni koruyacak ve yanında olacaktır. Zamanın geldi mi Elara?”

“Hayır, hayır, ben iyiyim,” dedi Elara akıllı başında olmadan. “Hanımefendim, Hanım Domaris—”

Yaşlı kadın içini çekti. “Tanrı korusun!” diye fısıldadı. “Ne olmuş ona Elara?”

“Size burada anlatamam Ana,” diye fısıldadı Elara. “Size yalvarıyorum, beni Rahibe Karahama'ya götürün—”

“Yüksek Rahibe'ye mi?” Ne var ki, Elara'nın bedbaht görünüşü üzerine, Ysouda Ana sorularla daha fazla zaman harcamadı, gölgede bir sıraya ulaşana kadar Elara'yı koridor boyunca peşinden sürükledi. “Burada dinlen kızım, yoksa kendi çocuğun zarar görebilir; güneş bugün çok ha-

raretili. Ben Karahama'ya bakacağım; onu çağır-
mak için göndereceğim bir hizmetçi ya da çırak
için geleceğinden daha çabuk gelir benim için."

Elara'nın minnetkâr teşekkürlerini bekleme-
den, hızla binaya doğru gitti. Elara gösterilen sı-
rada oturuyordu, fakat Ysouda Ana'nın söylediği
gibi dinlenmek için sabırsızlanıyordu ve çok kor-
kuyordu. Ellerini kenetleyip çözerek, huzursuzca
ayağa kalktı ve patikada aşağı yukarı yürümeye
başladı.

Elara, Domaris'in ciddi bir tehlike içinde oldu-
ğunu biliyordu. Caratra'nın Tapınağı'nda az bir
süre hizmette bulunmuş, ve sadece en temel bil-
gileri almıştı –ancak şu kadarını çok iyi biliyordu:
Domaris uzun saatlerdir doğum sancıları çekiyor-
du, ve her şey yolunda gitmiş olsaydı, çocuğu,
yardıma gereksinmeden doğacaktı.

Rajasta'nın uyarısı, kulaklarında korkunç bir
yankıydı. Elara özgür bir şehir kadınıydı, annesi
Domaris'in sütanası olmuştu; birlikte büyütül-
müşlerdi, ve Elara, Domaris'e özgürce hizmet
ediyordu; görevden çok, bir ayrıcalık gibi. Sevd-
diği, adeta taptığı Rahibe için düşünmeden ölümü
göze alabilirdi –ancak Rajasta'nın sözlerini hatırla-
yınca, aklında sağır edici bir gökgürültüsü ya-
ratıyordu.

*O kirlendi... sen cömertsin, ama buna izin ve-
remem! Müstakbel çocuğunun yaşamını tehlike-
ye atmaya hakkın yok... Domaris'in başına bir*

vebal daha koyma! Senin doğmamış çocuğunun yaşamının da suçlusu olmasın!

Arkasındaki patikadan ayak sesleri duyunca aniden döndü. Orada çok genç bir rahibe duruyordu; kayıtsız bir kibirle Elara'nın soluk cüppesine göz attı, şöyle dedi: "Ana Karahama sizi kabul edecek."

Elara, telaşla, titreyerek kadının ölçülü adımlarını takip etti. Karahama'nın huzuruna varıp, diz çöktüler.

Kaba olmayan bir biçimde, Karahama ona ayağa kalkmasını işaret etti. "Talkannon'un kızları adına mı geliyorsunuz?"

"Oh, Hanım'ım," diye yalvardı Elara, "küfür işlendi ve Domaris, Doğum Evi'ne götürülemiyor –ne de Deoris'in ona bakmasına izin veriliyor! Rajasta adetlere göre onun –kirlendiğini söyledi. Mezar'da bulundu, Karanlık Türbe'nin içinde..." Sesi bir hıçkırıkla kesildi; ne Ysouda Ana'nın ızdıraplı haykırışını duydu, ne de genç çırağın bir rezalet karşısında duyduğu mahcubiyetle solumasını. "Oh Hanım'ım siz Rahibesiniz! Eğer izin verirseniz –size yalvarıyorum, size yalvarıyorum!"

"Eğer izin verirsem," diye tekrarladı Karahama, Micon'un oğlunun doğumunu hatırlayarak.

Dört yıl önce Domaris, düşünülmüş birkaç sözle, Karahama'yı öğrencilerinin önünde aşağılayıp, "adsız kadını" –tanınmamış yarı kız kardeşini –yanından kovmuştu. "Yalnızca ayarımdaki-

lerce bakılmam gerektiğini söyledin,” Karahama, sözleri sanki daha o sabah söylenmişler gibi duyuyordu. “O yüzden –git burdan.” Karahama nasıl da berrak bir şekilde hatırlıyordu!

Yavaşça gülümsedi Karahama, ve bu gülümseme Elara’nın kanını dondurdu. Karahama ahenkli bir sesle şöyle dedi: “Ben Caratra’nın Yüksek Rahibesiyim. Bakımını altındaki bu kadınların korunmaları gerekiyor. Hiçbir Rahibenin ona bakmasına izin veremem, ne de böylesi kirlenmiş birine kendim yaklaşabilirim. Kız kardeşime selamlarımı götür Elara, ve ona de ki–” Karahama’nın dudakları kıvrıldı– “söyle ona böyle hadimi aşamam; Hanım Domaris’in yalnızca ayarındaki kilerce bakılması gerektiğini söyle.”

“Oh, Hanımefendi!” Elara dehşet içinde ağlıyordu. “Zalim olmayın–”

“Sessiz ol!” dedi Karahama sertçe. “Kendini unutuyorsun. Ama seni bağışlıyorum. Yanımdan git Elara. Ve kendine dikkat et –hanımının yanında durma, yoksa bunun acısını kendi çocuğun çeker!”

“Karahama–” Ysouda Ana titriyordu. Yüzü, solmuş saçları kadar beyazdı, ve dudaklarını oynattı ama bir an hiçbir ses çıkmadı. Sonra yalvardı, “Onun yanına gitmeme izin ver Karahama! Kendi kadınlığımı çoktan kaybettim, zarar göremem. Eğer bir risk varsa, bırak benim başıma gelsin, ben memnuniyetle çekerim, o benim küçük kı-

zım –kendi kızım gibi, Karahama, küçüğüme git-meme izin ver–”

“İyi Ana, gidemezsin,” dedi Yüksek Rahibe, keskin bir sertlikle. “Tanrıçamıza böyle karşı gelinmemeli! Ne yani –O’nun Rahibeleri kirlenmiş mi tedavi edecek? Böyle bir şey Tapınağımız’ı pisletir. Elara bizi yalnız bırak! Hanımın için, gerek varsa, Sağıltıcılardan yardım iste –ama ona yardım etmesi için bir kadın arama! Ve –beni dinle Elara –ondan uzak dur! Eğer çocuğuna zarar gelirse, seni itaatsiz kabul ederim, ve çocuk aldırma suçuyla azami bir ceza çekersin!” Karahama hor görerek onu kovdu, ve kadın yüksek sesle hıçkıra hıçkıra ağlayarak huzurlarından hızla ayrılırken Ysouda Ana kızgınlıkla karşı çıkmak için ağzını açtı –ve ümitsizce kendini engelledi. Karahama, Caratra Tapınağı’nın yazılı kurallarını uygulamıştı yalnızca.

Karahama yine –belli belirsiz– gülümsedi.

Bölüm 5

Adın Verilişi

-I-

Gün batımına doğru, ciddi bir şekilde tedirgin olan Rajasta, Cadamiri'nin odasına gitti.

"Kardeşim, sen tanıdığım Gri Cüppeli olmayan tek Sağılıcı Rahipsin. *Güvenmeye cesaret edemediğim tek kişisin*, diye eklemeyi, ama aralarında anlaşıldı bu. "Kirlenmekten –korkar mısın?"

Cadamiri bunu da açıklama olmaksızın kavradı. "Domaris mi? Hayır, korkmam." Rajasta'nın bitkinlikten zayıf düşmüş yüzüne baktı ve sordu, "Peki ama riski göze alacak hiçbir rahibe bulunmuyor mu?"

"Hayır." Rajasta ayrıntılara girmedi.

Cadamiri'nin gözleri küçüldü, ve genellikle heybetli görünen haşın yüzü daha da sertleşti. "Eğer Domaris usta bir tedaviden yoksun kaldığı için ölecekse, Tapınağımız'ın utancı, Yasanın bir çatlağından doğabilecek yazgıdan dolayı uzun zaman yaşayacaktır!"

Rajasta bir an sessiz ve düşünceli Yoldaş Rahip'e dikkatle baktı, sonra şöyle dedi, "Köle ka-

dın, Riveda'nın iki Sağılıcısı'nı onun yanına götürdü –ama...” Rajasta ricayı ima etti.

Cadamiri, zaten sanatının unsurlarını içeren küçük durumun arayışıyla başını salladı. “Onun yanına gideceğim,” dedi alçakgönüllülükle; sonra yavaşça, sanki kendi isteği dışındaymış gibi ekledi, “benden çok fazla şey bekleme Rajasta! Erkekler –bu sanatlarda eğitim almazlar, biliyorsun. Ben, Rahibelerin böyle acil durumlar için korudukları sırların yalnızca en basit ışınına sahibim. Yine de elimden geleni yapacağım.” Yüzünde keder vardı, çünkü o, genç akrabasını, yeminli bir münzevinin saf güzellikte bir kadına karşı bazen hissedebileceği o tutkulu aşkla seviyordu.

Binanın koridorlarından yalnızca bir bela olasılığına karşı alt kademededen, daha güçlü üç Rahip almak için duraklayarak, hızla geçtiler. Domaris'in evine giden patika boyunca aceleyle yürürken birbirleriyle konuşmadılar ve kapıda ayrıldılar; ancak Rajasta bir randevusuna zaten geç kalmış olmasına rağmen, Cadamiri gözden kayboluncaya kadar bekleyip seyretti.

Domaris odasında ölü gibi yatıyordu, mücadele etmek içinse çok zayıftı. Kıyafetleri ve yatak çarşafı, kanla lekelenmişti. Yatağın her iki yanında iki Gri Cüppeli duruyordu; odada başka hiç kimse yoktu, köle kadının koruyucu varlığı bile. Cadamiri sonradan, Elis'in, Karahama'nın tehditlerine ve faydasız bir şekilde elinden gele-

ni yapmasına meydan okuyarak, bütün gün inatla kuzeniyle birlikte kaldığını, ancak Gri Cüppeliler'in kendilerini sundukları yetki havasının yanıltıcılığını öğrenecekti; yine de sonunda, Domaris'i onlara bırakmaya ikna edilmişti.

Muhafız içeri girdiğinde Gri Cüppelilerden biri döndü. "Ah, Cadamiri," dedi, "korkarım çok geç geldin."

Cadamiri'nin kanı dondu. Bu adamlar Sağıltıcı değillerdi ve asla olmamışlardı, Sihirbazdılar –Nadastor ve onun müridi Har–Maen. Cadamiri, öfkeyle kenetlenmiş dişlerinin arasından gelen anlaşılmaz mırıltılarıyla yatağa doğru yürüdü. Kısa bir incelemeden sonra dehşetle doğruldu, "Bece-riksiz kasaplar!" diye bağırdı. "Eğer bu kadın ölürse, sizi cinayetten boğazlattıracağım –ve eğer yaşarsa, işkenceden!

Nadastor düzgün bir biçimde başını eğdi. "Ölmeyecek –henüz," diye mırıldandı. "Ve tehditlerine gelince..."

Cadamiri kapıyı açtı ve muhafız rahipleri çağırdı. Pek onun denemeyecek bir sesle, "Şu –şu iğrenç büyücüleri alın!" diye emretti. İki Sihirbaz karşı koymadan, odadan çıkarılmalarına izin verdiler, ve Cadamiri sıktığı dişlerinin arasından, arkalarından seslendi, "Adaletten kaçabileceğinizi sanmayın! Ellerinizi bileklerinden kestireceğim ve Tapınak'tan köpekler gibi çıplak halde kırbaçlanarak çıkarılacaksınız! Cüzzamdan çürüyeceksiniz!"

Birdenbire, Har–Maen eğildi ve yere çöktü. Sonra Nadastor da döndü ve onu yakalayanın kollarına yığıldı. Beyaz Cüppeli Rahipler onlardan kaçındılar ve Cadamiri delirdiğini düşünerek sadece bakarken, çılgınca, Kutsal İşareti yaptılar.

Garip bir şekilde büzülmüş cüppeler içinde, sakın ve boş gözlerle yerden kalkan iki Gri Cüppeli şahıs –Har–Maen ve Nadastor değil, Cadamiri'nin bizzat eğitmiş olduğu iki genç Sağılıcı idi. Dilleri tutulmuş ve dehşete düşmüş halde çevrelerine bakındılar, ve olan biten her şeyden açıkça, tamamen habersizdiler.

Yanılsama! Cadamiri bir korku hücumuna karşı yumruklarını sıktı. Ulu tanrılar, hepimize yardım edin! Çaresizce, titreyen ve kafaları karışmış genç aday sağılıcıları seyrederek, hayatının en büyük çabasıyla kendine hakim oldu. Sonunda boğuk bir sesle şöyle dedi, “Bununla– ilgilenecek zamanım yok şimdi. Onları alın ve dikkatlice konıyın, ta ki ben...” Sesi yetmedi ve kesti. “Gidin! Gidin!” demeyi başardı. “Onları gözümün önünden götürün!”

Cadamiri kapıyı neredeyse çarparak kapatıp, tekrar Domaris'in yanına gitti, aciz ve perişan bir durumda üzerine eğildi. Kız kardeşi Muhafız Yanılsama şeytanlarının –gerçekten zalimce davranışlarına maruz kalmıştı! Daha yoğun çabayla, öfkeyi de üzüntüyü de bir kenara koyup, önünde yatmakta olan incitilmiş kadına verdi dikkatini.

Bebeği kurtarmak için artık kesinlikle çok geçti –ve Domaris de tükenmek üzereydi: vücuduna hücum eden sancılar karşısında o kadar zayıf düşmüştü ki, sanki artık ölümün yükünü bile reddedecek hali yoktu.

Gözleri çırpınarak açıldı. “Cadamiri?”

“Sus, kız kardeşim,” dedi adam, sert, kibar bir sesle. “Konuşmaya çalışma.”

“Konuşmalıyım –Deoris –Mezar...” Sancılar içinde kıvranarak, ellerini Muhafız’inkilerden kurtardı; ancak o kadar bitkindi ki gözleri, akan yaşların üzerine yeniden kapandı, ve Domaris bir an için uyudu. Cadamiri’nin ifadesi ısırap yüklü bir yumuşaklıktaydı; anlayabiliyordu, Rajasta’nın bile anlayamayacağı kadar. Bu, çocukluktan itibaren her Tapınak kadınının en büyük aşağılanma kâbusuydu –bir erkeğin doğum sancıları çeken bir kadına yaklaşabilmesi. Elis zorbalıkla onu terk etmek zorunda bırakıldığında akli –hasta ve eziyet altında– kimsenin ulaşamayacağı, izleyemeyeceği bir utanç ve acı derinliğine çekilmişti. Cadamiri’nin kibarlığı büyücülerin sapık vahşiliklerinden biraz daha iyiydi.

Artık yapabileceği hiçbir şeyin olmadığı kesinleştiğinde Cadamiri iç odaya gitti ve Arvath’a sessizce, yaklaşmasını işaret etti. Nazikçe, “Konuş onunla,” diyen önerdi. Vahim bir ölçüydü –eğer ona kocası ulaşamazsa, büyük olasılıkla kimse ulaşamazdı.

Arvath'ın yüzü ıstırapla zayıflamış ve solgundu. Günün büyük bir kısmında, onun etrafında göz-yaşı dökerek dolaşan Ysouda Ana'dan başkasını görmeden, korkuyla harap halde ve titreyerek beklemişti. Domaris'in kendi rızasıyla karşılaştığı tehlikeleri ilk defa ondan öğrenmişti; bu ona suçlu hissettirdi ve kafasını karıştırdı, ama karısının üzerine eğilirken hepsini unuttu.

"Domaris –sevgilim."

Tanıdık, sevgi dolu ses Domaris'i bir an geri getirdi –ama tanımaya değil. İzdırap ve utanç, mantığı üzerindeki kontrolünü çözmüştü. Gözleri açıldı, yayılan gözbebekleri kör gibi görünüyordular, dişlenmiş kanlı dudakları eski, tatlı gülümsemeyle kıvrıldı.

"Micon!" diye soludu. "Micon!" Gözkapakları çırpınarak yeniden kapandı ve kadın gülümseyerek uykuya daldı.

Arvath bir küfürle uzağa sıçradı. O an içinde aşkının son kalıntısı öldü, ve yerini zalim, korkunç bir şey aldı.

Buna dair birşeyler sezen Cadamiri zapt eder biçimde onun elbisesinin kolunu yakaladı. "Sakin ol kardeşim," diye rica etti. "Kız sayıklıyor –o kesinlikle burada değil."

"İtaatkârsın değil mi?" diye hırladı Arvath. "Lanet olsun sana, bırak beni!" Cadamiri'nin elini vahşice itti ve başka müthiş bir küfürle odadan çıktı.

Kendini gitmeye zorlayamayıp, hâlâ avluda durmakta olan Rajasta, Arvath binadan dışarı sendeleyerek çıkarken, ani bir uyanıklıkla çevresinde döndü.

“Arvath! Domaris...?”

“Domaris’e ebediyen lanet olsun,” dedi genç Rahip dişlerinin arasından, “ve sana da!” Cadami-ri’ye yaptığı gibi, Rajasta’yı da geçip yoluna devam etmek istedi ama yaşlı adam güçlü ve kararlıydı.

“Ya sinirlerin bozuk, ya da sarhoşsun oğlum!” dedi Rajasta üzgün bir sesle. “Böyle acı konuşma! Domaris cesur bir şey yaptı ve bunu çocuğunun hayatıyla ödedi –ve bu bittikten sonra onunki de istenebilir!”

“Ve memnun oldu,” dedi Arvath çok alçak bir sesle, “benim çocuğumdan kurtulduğuna!”

“Arvath!” Yüzü şokla beyazladığında Rajasta genç rahibi kavrayışını gevşetti. “Arvath! O senin karın!”

Öfkeli bir gülüşle Arvath kendini çekerek, Rajasta’dan kurtuldu. “Benim karım mı? Asla! Sadece tüm hayatım boyunca faziletim için örnek gösterilmiş olan o Atlantisli piçin bir fahişesi oldu o! İkisine de lanet olsun ve sana da! Yemin ederim –ama sen yalnızca aptal bir ihtiyarsın...” Arvath tehditkâr yumruklarını indirerek, döndü, ve kontrol edilemez bir kusma nöbetiyle, kaldırım- da şiddetle kıvrandı.

Rajasta ona doğru fırlayıp mırıldandı, "Oğlum!"

Kendine hakim olmak için savaşan Arvath, Muhafız'ı itti. "Her zaman bağışlayıcı!" diye bağırdı, "Hep şefkatli!" tökezleyerek Rajasta'ya yumruğunu salladı. "Sana tükürüyorum –Domaris'e –ve Tapınak'a!" diye haykırdı, gücünün elverdiğince –ve Rajasta'yı dirseğiyle vahşi bir biçimde yana iterek, çökmekte olan karanlığın içinde hızla uzaklaştı.

-II-

Cadamiri döndüğünde Domaris'in biraz ötesinde duran, örtüye benzer bir kıyafetin içinde, uzun boylu ve zayıf bir suret gördü. Kapı, Arvat-h'ın gidişinden beri titriyordu; hiçbir şey kımıldamamıştı.

Cadamiri'nin dinginliği o gün ikinci kez onu terk etti. "Ne –buraya nasıl girdin?" diye sordu.

Gri suret ince bir el kaldırıp peçeyi yana çekerek, kadın Üstat Maleina'nın yabani görünüşlü yüzünü ve alev gibi yanan gözlerini açığa çıkardı. Derin, titreyen sesiyle mırıldandı, "Sana yardım etmeye geldim."

"Siz Gri Cüppe kasapları, zaten yeterince iş becerdiniz!" diye bağırdı Cadamiri. "Şimdi bırakın da bu zavallı kız huzur içinde ölsün!"

O anda Maleina'nın gözleri küçülmüş ve üzgün göründü. "Buna içermeye hakkım yok," dedi. "Ama sen Muhafızsın, Cadamiri. İyi ve kötü hakkında bildiklerinle hükmet. Ben büyücü değilim; ben Sihirbaz ve Üstat'ım!" Boş, sıska elini ona

doğru uzattı, avcu yukarıya dönüktü –ve Cadamiri bakarken sözleri boğazında düğümlendi; kadının avucunun içinde yanlış anlayamayacağı işaret parlıyordu, ve Cadamiri hürmetle eğildi.

Maleina küçümser bir tavırla ona kalkmasını işaret etti. “Deoris’in hiçbir rahibenin dokunmaya cesaret edemediği birine yardım ettiği için cezalandırıldığını unutmadım! Ben –artık pek kadın sayılmam; ama Caratra’ya hizmet ettim ve yeteneğim az değildir. Dahası, Riveda’dan nefret ederim! Ondan ve daha da kötüsü, yaptıklarından! Şimdi, yana çekil.”

Domaris sanki yaşam onu çoktan terk etmiş gibi yatıyordu –ancak Maleina’nın sıska, kemikli elleri vücudunda gezinirken, bitkin dudaklarında küçük, sessiz bir çığlık koptu. Kadın Üstat artık Cadamiri’yle ilgilenmiyor, düşünceli bir şekilde mırıldanıyordu, “Yapmam gereken şeyden hoşlanmıyorum.” Omuzları dikleşti, ve iki elini de havaya kaldırdı; alçak, tınılı sesi odayı titretti.

“Isarma!”

Gerçek isimler sebepsiz yere kutsal ve gizli tutulmazlardı; Tapınak adının vurgulanışı ve titreşimi Domaris’in çekilmiş duyularına bile işledi ve istemeden de olsa duydu.

“Kimsin?” diye fısıldadı.

Maleina, nazik bir otoriteyle, “Ben bir kadını ve senin kız kardeşin,” deyip, alın *chakras*ının duyarlı merkezine dokunup onu sakinleştirdi.

Birden Cadamiri'ye döndü.

"Ruh onun içinde yeniden yaşıyor," dedi. "İnan bana, yapmam gerekenden fazlasını yapmıyorum, ama şimdi benimle savaştacak –sana korkunç geliyor olsa da, bana yardım etmen gerek."

Maleina ona dokunduğunda, yaşamak için var olan saf yabani içgüdüleriyle Domaris, tüm sınırlamaları kaybolmuş halde çılgınlık atarak canlandı; Maleina işaret etti, ve Cadamiri debelenen kadını tutmak için tüm ağırlığını verdi. Sonra Domaris'ten sarsıcı bir çılgılık koptu; Cadamiri onun gevşediğini ve ellerinin altında acı çekmeden bayıldığını hissetti.

Maleina dehşetle, yerden bir bez parçası aldı ve tutmakta olduğu, korkunç bir şekilde parçalanmış şeyi ona sardı. Cadamiri'nin tüyleri ürperdi ve Maleina sıkıntılı bir bakışla ona döndü.

"İnan bana ben öldürmedim," dedi. "Ben yalnızca onu kurtardım..."

"Kesin ölümden," dedi Cadamiri güçsüzce. "Biliyorum. Ben –cesaret edemeyecektim."

"Ben bunu daha az değerli bir amaç için öğrendim," dedi Maleina, ve Domaris'in baygın haline bakarken yaşlı kadının gözleri yaşardı.

Nazıkçe eğildi ve genç kadının bacaklarını, kollarını düzeltti, üzerine temiz bir örtü örttü.

"Yaşayacak," dedi Maleina. "Bu–" Ölü çocuğun bedenini örttü. "Bunu kimin yaptığına dair tek kelime etme."

Cadamiri titriyordu, "Öyle olsun," dedi.

Hareket etmeden gitmişti Maleina; ve bir saniye önce Üstat'ın durduğu yerde şimdi yalnızca bir güneş ışını dolaşıyordu. Cadamiri yatağın ayakucuna yapıştı, bütün eğitimine rağmen düşüp bayılacağından korkuyordu. Az sonra kendini toparladı ve haberi Rajasta'ya bildirmeye hazırlandı; Domaris'in hayatta, Arvath'ın çocuğunun ise ölmüş olduğunu...

Bölüm 6

Bedel

-I-

Deoris'in, ondan kısmen hipnoz altında, kısmen de yeminli sözünün, yüzyıllara yayılacak yazgısal etkisi olmaksızın bozulamayacağını bile-
rek; zorla alınan ifadesini dinlemesi için Demi-
ra'ya izin vermişlerdi. Riveda da tüm soruları
açıkyüreklilikle –ve kibirle yanıtlamıştı. Diğerleri
boş yere yalanlara sığınmışlardı.

Bütün bunlara Demira yeterince sakın bir bi-
çimde katlandı –ancak çocuğunun babasının kim
olduğunu duyunca, kendini tutamayarak haykır-
dı, “Hayır! Hayır, hayır, hayır...”

“Sessizlik!” diye emretti Ragamon, ciddiyet ve
vakarla rica ederken feryat eden çocuğu bakışla-
rıyla yakaladı. “Bu ifadenin bir ağırlığı olmaya-
caktır. Bu çocuğun ebeveynine ait kayıt bulamı-
yorum, ve de onun, bir adamın kızı olduğuna
inandığını söylemesi dışında herhangi bir delil
yoktur. Ensest suçlamalarına ihtiyacımız yok!”

Maleina, Demira'yı kollarına alıp, altın başını
omzuna bastırdı, keder veren, korumacı bir sev-

giyle kıza sımsıkı sarıldı. Kadının yüzündeki görünüş yas tutan bir meleğe ait olabilirdi –ya da öç alan bir şeytana.

Esmer, sıska yüzünde alev alev yanan gözleri Riveda'ya dikildi ve sesi bir gömütten geliyormuş gibi konuştu, "Riveda, eğer Tanrılar adaleti ölçüp verseydi, bu çocuğun yerinde sen olurdun!"

Ne var ki Demira, kadının zapt eden kollarından kendini çılgınca kurtardı ve Yargı Salonu'ndan haykırışlar içinde koşarak çıktı.

Gün boyunca onu aradılar. Gecenin çökmesine yakın, kızı Ana'nın Tapınağı'nın en içteki mabedinde bulan Karahama oldu. Demira kendini kirislerden birine asmıştı, boynunda düğümlü, mavi bir bekâret kemeri, zayıf, çarpılmış bedeni, onu reddetmiş olan Tanrıça'ya, yeminle inkâr etmiş olan anneye, ona yaşamı tanımak için asla izin vermemiş olan Tapınağa sitem edermiş gibi, korkunç bir biçimde sallanıyordu...

Bölüm 7

Ölüm Kadehi

-I-

Sessizlik... ve kalp atışları... ve taştan çıkarak azar azar, yavaş yavaş nemli kaya zeminin üzerine akan suyun damlayışı. Deoris karanlığın içine süzülüp, neredeyse fısıltıyla seslendi, "Riveda!" Tonozlu çatı, adı geri yansıttı, derin ve oluk gibi akan yankılar: "Riveda... veda... veda... eda... da..."

Deoris'in tüyleri ürperdi, büyümüş gözleri korkuyla karanlığı yokladı. Onu nereye götürmüşler?

Gözleri karanlığa yavaş yavaş alışınca, bir çatlaktan sızan soluk ve renksiz bir ışık seçti, ve neredeyse ayaklarının dibinde, bir erkeğin sereserpe uzanmış iri bedenini.

Riveda! Deoris dizlerinin üstüne çöktü. Hâlâ çaresiz bir şekilde yatıyor, sanki ilaç verilmiş gibi nefes alıyordu. Vücuduna dolanmış ağır zincirler onu geriye doğru çekiyor, geriyor ve ona garip bir şekilde engel oluyordu... Riveda birdenbire uyandı, elleri körükörüne karanlıkta gezindi.

"Deoris," dedi adeta hayret içinde, ve zincirle-

rin metalik hışırtısıyla kımıldadı. Kız onun aranan ellerini kendininkilerin içine alıp, dudaklarını, soğuk demirle aşınıp sıyrılmış bileklerine bastır-
dı. Riveda onun yüzüne dokunmak için el yorda-
mıyla arandı. “Seni –seni de hapsetmediler değil
mi çocuk?”

“Hayır,” diye fısıldadı kız.

Riveda doğrulmaya çabaladı, sonra içini çekti
ve vazgeçti. “Yapamıyorum,” dedi bitkinlikle. “Şu
zincirler ağır –ve soğuklar!”

Deoris onun, vücuduna dolaşmış zincirlerle,
kelimenin tam anlamıyla aşağı çekildiğini fark et-
ti dehşet içinde, elleri ve ayakları yere o kadar
yakın bağlanmıştı ki, dik bile oturamıyordu –de-
vasa gücü bu kadar kolay baskı altına alınmıştı!
Ondan nasıl da korkuyor olmalılar!

Karanlıkta sıska, gözleri çukura kaçmış, ekşi
bir yüzle gülümsedi adam. “Kendimi kurtaracak
bir sihir sallamayayım diye ellerimi bile bağladılar!
Yarım akıllı, batıl inançlı korkaklar,” diye
söylendi, “sihir hakkında hiçbir şey bilmiyorlar
–yaşayan hiçbir insanın beceremeyeceği bir şey-
den korkuyorlar!” Kendi kendine güldü. “Sanı-
rım, prangaları bileklerimden çıkarabilirdim
–eğer zindanı tepeme yıkmak isteseydim!”

Zincirlerin ağırlığından ve şişmekte olan vücu-
dunun hantallığından dolayı Deoris beceriksizce,
kollarını ona yarım yamalak doladı ve sarılabile-
ceği kadar sıkı sarıldı, adamın başı tatlı bir şekil-

de onun uyluklarına gömüldü.

"Ne zamandır buradayım Deoris?"

"Yedi gündür," diye fısıldadı.

Onun yavaş yavaş ağladığını fark edince adam sinirlenerek kımıldadı. "Oh, kes şunu!" diye emretti. "Sanırım öleceğim –ve buna dayanabilirim– ama seni arkamdan burnunu çekerek ağlatmayacağım!" Ancak kızın üzerindeki sevecen elleri, sesindeki öfkeyi yalanlıyordu.

"Her nasılsa," aradan bir zaman geçtikten sonra düşünceli bir şekilde konuştu, "her zaman, evimin orada, karanlıkta bir yerlerde olduğunu düşünmüşümdür." Kelimeler, yeraltı sularının aralıklarla gelen damllarına eşlik eder gibi, sakin ve duru, döküldüler. "Uzun yıllar önce, henüz gençken, bir ateş gördüm, ve ölüme benzeyen bir şey –ve onun arkasında, karanlık yerlerde beni tanıyan birşeyler... veya birileri. Gece'nin o harikalar dünyasına sonunda tekrar kavuşacak mıyım?" Kızın kollarında uzun dakikalar boyunca gülümseyerek, sessizce yattı. "Garip," dedi en sonunda, "bütün yaptıklarımın sonra, merhametle işlediğim tek suç beni ölüme mahkum ediyor –Larmin'in, zehirlenmiş kanıyla, erkek olarak yaşamasını engelleyemem."

Deoris birden sinirlendi. "Sen kimsin ki yargıladın?"

"Yargıladım, çünkü karar vermeye gücüm vardı."

Deoris acı acı sordu, "Gücün ötesinde bir doğru yok mu?"

Riveda'nın gülümsemesi buruktu şimdi. "Yoktur, Deoris. Yoktur."

Deoris'in içinden sıcak bir isyan taşı, ve kendi doğmamış çocuğunun hakkı canlandı içinde. "Larmin'in babası sendin, bizzat babalık ettin ve onu bu lekeden kurtardın. Peki ya Demira? Senin, kendi isteğinle benim içimde sebep olduğun çocuğa ne demeli? O çocuğa da aynı merhameti mi gösterirdin?"

"Larmin'i –bilmediğim şeyler vardı." Deoris karanlıkta, Riveda'nın sözlerinin arkasında gizli gizli dolaşan gülümsemenin tam gaddarlığını göremedi. "Korkarım senin çocuğuna, onu babasız bırakma merhametini gösteriyorum sadece!" Ve birdenbire deliren, kabul olunmuş doktrinlere aykırı yeni bir küfür nöbetiyle ayağa kalktı, çılgın bir köpek gibi zincirlerini zorluyordu; sert bir darbeye Deoris'i kendinden uzaklaştırarak, sesi tükeninceye kadar vahşice bağırdı, ve boğuk bir şekilde soluyarak, zincirlerin metalik gürültüsüyle düştü.

Deoris bitkin düşen adamı kollarına aldı, adam hareket etmedi. Işık sızıntısı kızın yüzünde yavaşça sürünür ve parıltısını en sonunda Riveda'nın kabaca yontulmuş uyuyan yüzüne varırken, sessizlik, donuk ayaklarıyla gizlice yaklaştı. Ağır, hayasız bir uyku kucakladı onu, sanki par-

maklarını ölüme kenetleyen bir uyku. Zaman durmuştu; karanlıkta diz çökerken Deoris, kalbinde derin bir kanal kemirerek serin serin, kasvetle damlayan, düşüncelere dalmış bir sessizlikle akan suda, karanlığın nabzının ağır ağır atışını hissedebiliyordu...

Riveda sonunda kıpırdadı, sanki acıyla. Tek ışık hüzmesi kızın hasretli gözlerinin önünde, adamın sert, amansız yüzünü çiziyordu. "Deoris," diye fısıldadı ve kelepçeli el kızın belini araştırdı... sonra içini çekti. "Tabii ya. Onu yakmışlar!" Sustu, sesi hâlâ boğuk ve çatlaktı. "Bağışla beni," dedi. "En iyisi –bunu hiç anlamadın– bizim çocuğumuzdu!" Hıçkırığa benzer garip, bulanık bir ses çıkardı, sonra yüzünü kızın elinin içine gömdü, ve beklenmedik olduğu kadar büyük bir saygıyla dudaklarını onun avucuna bastırdı. Kelepçeli eli, zincirlerin şangirtisiyle düştü.

Uzun ve kişiselliği öne çıkartmadığı hayatında ilk defa, derin ve kişisel bir keder hissediyordu Riveda. Ölümden kendi için korkmuyordu; zarları atmıştı ve onlar kendine karşı dönmüşlerdi. *Ama Deoris için hangi zarı attım? Onun yaşaması gerek –ve benden sonra onun çocuğu yaşayacak– o çocuk!* Riveda eylemlerinin tam etkisini aniden anladı, sorumlulukla yüzleşti ve bunun acı, kendinden zehirli bir maya olduğunu düşündü. Karanlıkta, Deoris'i şartların izin verdiği kadar sıkı ve sevecen tutuyordu, sanki çok uzun

zaman ihmal etmiş olduğu korumayı sağlamak için zorlar gibi... ve düşünceleri kara bir sel gibi akıyordu.

Ancak Deoris için grilik kaybolmuştu. Dünyaya karşı takındığı ürkütücü dış maskenin arkasında her zaman görmüş, tanımış ve sevmiş olduğu erkeği üzüntü ve acı içinde, sonunda bulmuştu. O saat içinde artık ürkek bir çocuk değildi, bir kadındı, nefret etmeyi asla başaramadığı bu adam için hissettiği aşkın tatlı şiddetinde, yaşamdan veya ölümden daha güçlü. Gücü sürmeyecekti –ama onun yanında diz çökerken, Riveda'ya duyduğu aşk dışında her şeyi unuttu. Onun zincirlenmiş bedenini kolları arasında tuttu ve zaman ikisi için de durdu.

Rahipler adamı almaya geldiklerinde onu hâlâ öyle tutuyordu.

-II-

Büyük salon, rahiplerin cüppeleriyle doluydu: Tapınak bölgesinin beyaz, mavi, sarı ve gri cüppeli kadın ve erkekleri, yükseltilmiş yargı kürsüsünün önünde birbirlerine karışmıştı. Alabildiğine sade kıyafetiyle tek tezat oluşturan alev rengi saçlarıydı. Yüzü kaftanının soluk parıltısından daha beyaz olan Domaris yavaşça öne doğru yürürken, anlaşılmaz mırıltılarla ayrıldılar. İki yanında düşmemesi için tetikte, onun bir adım önünde sessiz bir ciddiyetle yürüyen iki Beyaz Cüppeli Rahip vardı –ama o yavaş olmakla birlikte, metanetle yürüyordu ve ifadesiz gözleri, düşüncelerinden hiçbirini belli etmiyordu.

Karşı konulmadan kürsüye geldiler; burada rahipler durdu, ama Domaris devam etti –kader kadar yavaş adımlarla– ve basamakları tırmandı. Ne kürsünün ayağına kelepçelenmiş sıska hırpaniye, ne de saçları koyu bir lüleyle her ikisinin de çevresine yayılmış, yüzü Riveda'nın kucağına gizlenmiş halde çömelen kıza baktı. Domaris kendini

kraliçe gibi yukarı çıkmaya zorladı, ve Rajasta ile Ragamon arasındaki yerini aldı. Onların arkasında Cadamiri ve diğer Muhafızlar, altın rengi kapşonlarının içine gizlenmiş gölgeli yüzlerdi.

Rajasta öne doğru adımlayıp bir araya gelmiş Rahip ve Rahibelere göz gezdirdi; bakışları sanki odadaki her bir yüzü araştırıyordu. Sonunda içini çekti ve ayinsel bir resmiyetle konuştu: "Suçlamaları duyduunuz. İnanıyor musunuz? Kanıtlandılar mı?"

Derin, tehditkâr, düzensiz bir gökgürültüsü yuvarladı cevabı: *"İnanıyoruz! Kanıtlanmıştır!"*

"Bu adamın suçunu kabul ediyor musunuz?"

"Ediyoruz!"

"Peki isteğiniz nedir?" diye sordu Rajasta vakur bir şekilde. "Bağışlıyor musunuz?"

Yine kitle halindeki seslerin, deniz kıyısındaki köpüklerin uzun yuvarlanışına benzeyen gökgürültüsü: *"Bağışlamıyoruz!"*

Deoris çekindi ama Riveda'nın yüzü duygusuzdu.

Rajasta onları açıklamaya davet etti, "İsteğiniz nedir?" dedi, "O halde malikum ediyor musunuz?"

"Mahkum ediyoruz!"

"İsteğiniz nedir?" dedi Rajasta yine –ama sesi çatlıyordu. Cevabın ne olacağını biliyordu.

Sol taraftan Cadamiri'nin sesi geldi, katı ve güçlü: *"Gücünü kötüye kullanmış olana ölüm!"*

"Ölüm!" Sözcük odanın çevresinde döndü ve tekrarlanarak, zayıf, fısıltılı yankılara dönüştü.

Rajasta döndü ve yargı kürsüsüyle yüzleşti. "Aynı fikirde misiniz?"

"*Aynı fikirdeyiz!*" Cadamiri'nin güçlü sesi öteki sesleri boğuyordu: Ragamon'un ki kaba bir tremoloydu, diğerleri yalnızca onları izleyen mırıltılar. Domaris o kadar belirsiz konuşuyordu ki, Rajasta duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı, "Aynı fikirdeyiz."

"İsteğiniz bu. Aynı fikirdeyim." Rajasta tekrar dönüp, zincirlenmiş olan Riveda'yla yüzleşti. "Cezanı duydun," dedi, ağırbaşlılıkla. "Bir diyeceğin var mı?"

Donuk mavi gözler Rajasta'nın kilerle buluştu, öyle uzun bir bakışla ki, sanki Üstat, her biri Rajasta'nın altından yeri sarsabilecek olan bir dolu cevabı zihninde tartıyormuş gibi –ancak artık kıvılcımsı altın bir sakalla örtülmüş olan kaba hatlı çene, ne bir gülümseyiş, ne de yüz ekşitmesi olan bir şeyle, bir parça kıvrıldı yalnızca. "Hiç, hiçbir şey," dedi alçak, ve garip biçimde nazik bir sesle.

Rajasta adet gereği olan bir jestte bulundu. "Hüküm geçerlidir! Ateş temizler –ve ateşe yolluyoruz seni!" durakladı ve sert bir sesle ekledi, "Arınasın!"

Salonun arkasından birisi, "Peki ya *saji*?" diye bağırdı.

"Onu Tapınak'tan gönderin!" diye haykırdı bir başkası, keskin bir sesle.

"Yakın onu! Taşlayın! Onu da yakın! Büyücü! Fahişe!" Yılan gibi ısıklık seslerinden oluşmuş bir fırtınaydı, ve Rajasta'nın yukarı kalkmış eli birkaç dakika için sessizliği sağlayamadı. Riveda'nın eli Deoris'in omzunda gerilmiş, çenesi kasılmıştı ve dişleri dudağını sıkıyordu. Deoris hareketsizdi. Adamın dizlerinde çoktan ölmüş gibi yatıyordu.

"O cezalandırılacaktır," dedi Rajasta haşın bir şekilde, "ama o bir kadın –ve hamile!"

Meçhul bir ses, "Bir büyücünün tohumu yaşayacak mı?" diye sordu; ve seslerin fırtınası tekrar yükselip, Rajasta'nın ihtarlarını gürültü ve karmaşayla boğdu.

Domaris ayağa kalktı ve biraz sallanarak durdu, sonra bir adım ilerledi. Saçları gölgeli boşluklarda bir yangındı: Muhafız hareketsiz dururken isyan yavaş yavaş dindi. Sesi tarafsız ve alçaktı: "Efendilerim, bu olamaz. Ben onun için kendi yaşamımı rehin veriyorum."

Ragamon sertçe sordu: "Neye dayanarak?"

"O Ana'ya bağlanmıştır," dedi Domaris; ve devam ederken iri gözleri tekin görünmüyordu, "O bir Erginlenmiştir, ve bir erkeğin öcünün ötesindedir. Rahibelere sorun –o kanun altında dokunulmazdır. Onun suçu benimdir– bir Muhafız ve kız kardeş olarak başarısızlığa uğradım. Benim suçum daha büyük: Muhafız'ların bana verdiği

kadim gücüyle, burada sizin önünüzde mahkum edilmiş adama lanet ettim.” Domaris’in gözleri, neredeyse şefkatle, Riveda’nın mağrur başına dikildi. “Yazgı’nın devinimi boyunca, yaşamdan yaşama lanetledim onu... Gelenek ve Güç adına lanetledim. Suçum cezalandırılsın.” Ellerini düştürdü ve kendini mahkum etmiş, bekleyerek Rajasta’ya baktı.

Rajasta da şaşkınlık içinde ona bakakaldı. Gelecek, gözlerinin önünde birdenbire karardı. “Domaris ihtiyatı asla öğrenemeyecek mi? Bana hiçbir seçenek bırakmıyor...” Bitkince, şöyle dedi Rajasta: “Muhafız sorumluluk iddia etmiştir! Deoris’i doğurabilmesi için ablasına bırakıyorum, onun kaderi sonra belirlenecektir –ama onu şereften mahrum ediyorum. Artık Rahibe veya yazıcı olarak çağrılmayacaktır.” Durakladı ve tekrar meclise dönerek, “Muhafız, kadim Gelenek ve Güç adına –lanetlediğini iddia ediyor. Bu suistimal midir?”

Salon, belirsiz cevapların ısığa benzer hışırtısıyla çınladı; oy birliği kaybolmuştu, sesler birkaç tane ve şüpheliydi, tonozlu boşluklarda yarı yarıya kayıp. Riveda’nın suçu, açık bir duruşmayla kanıtlanmıştı, ve görülebilir bir suçtu; bu ise rahiplerce bilinen bir sırdı, ve yalnızca birkaç tane-since, ve bu şekilde açığa vurulunca, rahiplik halkı kızmaktan çok şaşırdı, çünkü ne anlama geldiği hakkında pek fikirleri yoktu.

Ötekilerden daha cesur bir ses, tedirgin bakışların ve belirsiz yer değiştirmelerin ve fısıltıların arasından seslendi: "Akoliti'yle Rajasta ilgilensin!" Seslerin fırtınası haykırışa katıldı: "Rajasta'nın başına! Akoliti'yle Rajasta ilgilensin!"

"Artık Akolit değildir!" Rajasta'nın sesi bir kamçı ucuydu ve Domaris acıyla ürküp geri çekildi. "Yine de sorumluluğu kabul ediyorum. Öyle olsun!"

"Öyle olsun!" diye kükredi toplanmış Rahipler, yine tek bir sesle.

Rajasta resmiyetle eğildi. "Hükümler geçerlidir," diye duyurdu ve yerine oturup kendinden emin olmayarak ayakta duran Domaris'i seyretti. Kızgınlık ve üzüntü içinde, Domaris'in itirafının nelere yol açabileceği hakkında en ufak bir fikrinin olup olmadığını merak ediyordu. Onun –Erginlenmiş ve Üstat– harekete geçirmiş olduğu olaylar zinciri karşısında dehşete düştü. Ona verilmiş olan güç tamamıyla gerçek bir şeydi, ve yaptığı gibi, Riveda'yı lanetlemekle bunu sonuna kadar kullanmıştı. Rajasta onun ödeyeceğini biliyordu –ve bunu bilmek kendi cesaretini çok kötü etkiledi. Domaris, kendinin ve kim bilir daha kaç kişinin bedelini ödemesi gerektiği, sonsuz bir yazgı doğurmuştu... Domaris'in buna izin vermesi onun da bir yanlışydı, ve Rajasta sorumluluğu inkâr etmedi, kendi içinde bile.

Ve Deoris...

Domaris, hiçbir erkeğin içine giremeyeceği, Caratra'nın Sırrı'ndan bahsetmişti; bu tek kelimeyle kendini Rajasta'dan fiilen ayırmıştı. Kaderi artık Tanrıça'nın ellerindeydi; Rajasta, merhamet göstermek için bile karışamazdı. Deoris de Tapınak'ın dokunabileceğinin ötesindeydi. Tapınak'ın kız kardeşleri barındırmaya devam edip edemeyeceğine karar verilebilirdi ancak...

Domaris sanki iradesi bedeninin kırılğanlığını yenebilecekmiş gibi, yoğun bir çabayla ve yavaşça merdivenleri indi. Deoris'in yanına gitti ve eğilerek onu götürmeye çalıştı. Genç kız kendini kaybetmişcesine karşı koydu, ve sonunda Domaris üzüntüsüyle, uşağı Rahiplerden birine onu taşıyıp götürmesini işaret etti –ancak Rahip ellerini Deoris'in üzerine koyar koymaz kız çığlık attı ve kudurmuş gibi Riveda'ya yapıştı.

"Hayır! Asla, asla! Ben de öleyim! Gitmeyeceğim!"

Üstat bir kez daha başını kaldırdı ve Deoris'in gözlerinin içine baktı. "Git, çocuk," dedi tatlı bir sesle. "Bu sana vereceğim son emirdir." Kelepçeli elleriyle onun koyu lülelerine dokundu. "Bana sonuna kadar itaat etmeye yemin ettin," diye mırıldandı. "Şimdi son geldi. Git Deoris."

Kız korkunç hıçkırıklarla yıkıldı, ama götürülmesine izin verdi. Riveda'nın gözleri onu izledi, orada çıplak bir duygu okunuyordu, ve dudakları oynarken, ilk ve son defa fısıldadı, "Oh, aş-

kım!"

Uzun bir aradan sonra tekrar yukarı baktı ve yeniden sert ve kontrollü olan gözleri, önünde durmakta olan beyaz cüppeli kadıninkilerle buluştu.

"Zafer senin Domaris," dedi acı bir sesle.

Domaris garip bir itkiyle bağırdı, "Bizim yenilgimiz!"

Riveda'nın donuk mavi gözleri birden, tuhaf bir biçimde parladı, ve yüksek sesle güldü. "Sen –saygıdeğer bir muhalifsin," dedi.

Domaris'in yüzünden çabuk bir gülümseme geçti; Riveda daha önce asla, onu bir eşiti olarak kabul etmemişti.

Rajasta, Rahipleri son açıklamaya davet etmek üzere ayağa kalkmıştı. "Kim merhamet istiyor?"

Sessizlik.

Riveda başını çevirdi ve onu suçlayanlara baktı dikkatle, yakarmadan, dürüstçe yüzleştirdi onlarla.

Ve Domaris sessizce şöyle dedi: "Ben merhamet istiyorum, Efendiler. Kızın ölmesine izin verebilirdi! Deoris'i kurtardı, ve kendi hayatını tehlikeye attı –onu ölüme terk edebilecekken! Kendini sonsuza dek suçlayacak olan izleri taşıyacağını bile bile yaşattı onu. Bu, günahının ağırlığı karşısında bir tüy kadar hafif kalır –ama Tanrıların terazisinde bir tüy, tüm bir insan ruhuna karşı dengeyi sağlayabilir. Ben merhamet istiyorum!"

Rajasta boğuk bir sesle, "Bu senin ayrıcalığındır," diye ikrar etti.

Domaris cüppesinden, görevini temsil eden, dövülmüş altın kamayı çıkardı. "Bu sana yardımcı olacaktır," dedi ve kamayı Riveda'nın ellerine verdi. "Benim de merhamete ihtiyacım var," diye ekledi, beyaz ve altın rengi cüppeli Rahipler dizisinin önünden yavaşça çekilerek gitti.

Riveda silahı uzun bir an elinde inceledi. Garip bir kader sonucu, Domaris'in ona verdiği tek hediye ölüm olmuştu, ve bu ilahi bir hediyeydi. Çabucak geçen tek bir anda, Micon'un haklı olup olmadığını düşündü; o, Domaris, Deoris, onları bu ayrılığın ötesinde, yaşamdan yaşama tekrar bir araya getirecek olayların tohumlarını mı ekmişlerdi...?

Gülümsedi –bezgin, bilge bir gülümsemeydi. İçtenlikle, bunun böyle olmamasını diledi.

Ayağa kalkarak, merhamet sembolünü Rajasta'ya teslim etti –merhamet kaması asıl amacı için kullanılmayalı uzun yüzyıllar geçmişti– ve karşılığında mücevher kadehi kabul etti. Üstat onu, kamayı tuttuğu gibi, uzun, tartan bir an boyunca tutup, ötesindeki karanlığı –neredeyse duyumsal bir hoşnutluk, bir münzevinin tuhaf duyarlılığıyla– düşündü; o karanlık ki, bütün hayatı boyunca sevmiş ve aramıştı. Tüm hayatı onu bu ana sürüklemişti, ve hızlı, yarı bilinçli bir düşünceyle arzulanlığının kesinlikle bu olduğunu kavradı –ve

buna çok daha kolayca ulaşmış olabileceğini.

Tekrar gülümsedi. “Gece’nin harikalar dünyası,” dedi yüksek sesle, ve ölüm kadehini bir dişişte boşalttı; sonra, son gücüyle onu kaldırdı –ve bir kahkahayla dümdüz ve hatasız bir biçimde kürsüye doğru savurdu. Kadeh Rajasta’nın şakağına çarptı, ve yaşlı adam bayıldı, Riveda’nın pirinçten zincirlerin gürültüsüyle cansız bir halde taş zemine düşmesiyle aynı anda, bilincini kaybederek yere yıkıldı.

Bölüm 8

Vasiyet

-I-

Küçük, gündelik işler öylesine tekdüze devam etti ki, Deoris'in kafası karışmıştı. Adeta camdan bir fanusun içinde yaşıyordu; sanki akli her nasılsa, o ve Domaris'in birlikte çocuk oldukları o eski günlere kaymıştı. Kasıtlı olarak bu gündüz düşlerine ve hayallere tutunuyor, onları teşvik ediyordu, ve eğer bugüne dair bir düşünce araya süzülürse, bir anda kovuyordu.

O garip, güçlü öteki hayatla zindeleşmiş vücudu ağırlaşmasına rağmen, doğmamış çocuğu hakkında düşünmeyi reddediyordu. Akli, Mezar'daki o geceye sımsıkı kapanmıştı –onu çılgılık çılgılığa uyandıran kabuslar dışında. *Doğmak için bekleyen, ne tür bir canavar taşıyordu...?*

Düşüncelerinin berrak olmadığı daha derin bir düzeyde büyülenmiş, korkmuş, öfkeliydi. Bedeni –tüm varlığının yıkılmaz kalesi– artık kendine ait değildi, işgal edilmiş, kirletilmişti. Riveda'nın içinde barınan ne tür bir karanlık yaratık onu döllemişti –ve hangi cehennem yaratığı için?

Tecavüze uğramış, saklanması ve aşağılanması gereken bir çirkinlik gibi, asi vücudundan nefret etmeye başlamıştı. Son zamanlarda, fazla belli olmaması ve bunu Domaris'ten gizlemek amacıyla kıyafetini düzenlemeye dikkat etmekle birlikte, başkaldıran vücut hatlarını eski narinliğine az da olsa benzetebilmek için, kendini geniş bir kemerle bağlamaya başlamıştı.

Domaris, Deoris'in duygularından habersiz değildi –belli belirsiz bir dereceye kadar onları anlayabiliyordu hatta: o korku, geleceği, o üzücü dehşeti hatırlamak ve onunla yüzleşmek için duyulan isteksizlik. Deoris'in bunu kendi kendine atlatabileceğini umarak, genç kıza hayaller ve sessizlik için birkaç gün verdi... ama sonunda istemeyerek, ancak gerçek bir ihtiyaçla sürüklenmiş olarak konuyu zorladı. Bu son gelişme bir gündüz düşü değil, acı veren bir gerçektir.

“Deoris, eğer onun hayatını böyle yok saymaya devam edersen, çocuğun belki değil; kesinlikle sakat doğacak,” dedi. Bir çocukla konuşur gibi, şefkatle, acıyarak konuştu. “Sen bunu daha iyisini bilirsin!”

Deoris asice onun elinden sıyrıldı. “Tapınak'taki her sürtük parmağıyla beni gösterip ne zaman doğuracağımı hesap edebilsin diye ortalıkta utanarak dolaşmayacağım!”

Domaris bir an yüzünü elleriyle kapadı, acımayla hasta olmuştu. Deoris, Riveda'nın ölümü-

nü izleyen günlerde gerçekten de alay edilmiş ve eziyete uğramıştı. Ama bu –doğaya karşı şiddet! Ve bir zamanlar Caratra Rahibesi olan Deoris!

Felaket günlerinden beri konuştuğundan daha içten bir şekilde, “Dinle Deoris,” dedi, “eğer bu kadar hassassan, kendi avlunda kal; seni kimse- nin göremeyeceği bir yerde. Ama kendini ve çocuğunu böyle sakatlayamazsın!” Sıkı kemeri eline alıp düğümlerini çözdü; alttaki kızarmış deride sargıların derinden kestiği yerlerde, yana doğru beyaz izler vardı. “Çocuğum, benim zavallı küçük kızım! Seni buna ne sürükledi? Nasıl yapabildin?”

Deoris acı bir sessizlikle yüzünü başka yöne çevirdi, ve Domaris içini çekti. Kızın bundan vazgeçmesi gerek –basit gerçekleri böyle ahmakça inkâr etmekten!

“Doğru bir şekilde bakılman gerekir,” dedi Domaris. “Benim tarafımdan olmasa bile, bir başkasınca.”

Deoris korkarak, hızla, “Hayır! Hayır, Domaris, sen –sen beni bırakmamalısın!” dedi.

“İstesem de bırakamam,” diye yanıtladı Domaris; sonra ender espri girişimlerinden biriyle ona sataştı, “elbiselerin artık sana olmayacak! Peki elbiselerine bu kadar düşkün müsün ki bunu yapmaya karar verdin?”

Deoris her zamanki kayıtsız, duygusuz gülümsemesini takındı.

Domaris gülümseyerek kız kardeşinin eşyalarını karıştırmaya koyuldu. Birkaç dakika sonra şaşkınlık içinde doğruldu. “Ama sana uyan başka hiçbir şey yok! Kendin için ayarlamış olmalıydın...”

Deoris düşmanca bir sessizlik içinde arkasını döndü; ve afallamış olan Domaris için, bu kusunun kasten işlendiği apaçıktı. Daha fazla konuşmadan, ama sanki karanlık yerlerden fırlamış bir hayvanın saldırısına uğramış gibi hissederek gitti ve kendi eşyalarının içinde birşeyler arandı, sonunda çeşitli uzunluklarda kumaş parçaları, adetlere uygun bol cüppelerin kaplanabileceği parlak renklerde zarif tüller buldu. *Micail'in doğumundan önce bunları giyerdim*, diye hatırlayarak düşüncelere daldı. O zamanlar daha inceydi –bunlar Deoris'in daha küçük, daha narin vücuduna uygun hale getirilebilirlerdi...

Bu elbiseyi kendisinin giydiği zamanlara dair düşüncelerden sıyrılarak, kahkahayla, “Gel o halde,” dedi. “Sana, senden iyi bildiğim en az bir şey göstereceğim!” Bir bebeği giydiriyormuş gibi, Deoris'i ayağa kaldırdı ve yapmacık bir neşe pandomimasıyla kız kardeşine, geleneksel cüppeyi nasıl düzenleyeceğini göstermeye kalktı.

Kız kardeşinin tepkisine hazır değildi. Deoris adeta bir anda, kumaş parçalarını ablasının elinden kaptı ve çılgınca, hidetli bir hareketle onları boylu boyunca yırtarak yere fırlattı. Sonra tüyleri

ürpererek kendini de soğuk taşların üzerine attı ve vahşice ağlamaya başladı.

“Yapmayacağım, yapmayacağım, yapmayacağım!” diye hıçkırdı Deoris, tekrar tekrar. “Beni yalnız bırak! İstemiyorum. Bunu istemedim! Git, git dedim! Beni yalnız bırak!”

-II-

Akşamın geç saatleriydi. Oda, dolanan gölgelerle doluydu ve zayıf ışık Domaris'in saçlarının belirsiz alevlerini derinleştiriyor, saçının tüm uzunluğu boyunca bulunan tek beyaz çizgiyi belirginleştiriyordu. Yüzü zayıf ve gergindi, vücudu, yeni olan tuhaf, kuru bir gevşeklikle darlaşmıştı. Deoris'in yüzü beyaz bir sefalet ovaliydi. Kısılmış bir korku içinde, birlikte bekliyorlardı.

Domaris bir Caratra Erginlenmiş'i'nin mavi cüppesini giymiş, altın renkli kurdelesini takmıştı ve Deoris'e de aynı şekilde giyinmesini öğütlemişti. Bu onların tek ümitleriydi.

"Domaris," dedi Deoris hafifçe. "Neler olacak?"

"Bilmiyorum, tatlım." Domaris, kız kardeşinin elini kendi mavi damarlı ellerinin arasında sıkıca tuttu. "Ama sana zarar veremezler Deoris. Sen –biz neyseki oyuz! Bunu değiştiremez ve yok sayamazlar."

Fakat içini çekti Domaris, çünkü görüldüğü kadar kendinden emin değildi. Deoris'i korumak

için o yöne gitmişti ve şüphesiz bu onların işine yaramıştı –yoksa Deoris, Riveda'nın kaderini paylaşmış olurdu! Ama dinin kalbine derinden girmiş bir küfür vardı ortada, çünkü Deoris'in çocuğu kerih bir ayinde peydah olunmuştu. Böyle peydah olunan bir çocuk Rahip Kastı'na kabul edilebilir miydi hiç?

Çıkmış olduğu basamaklardan, şimdi bile, pişmanlık duymasına rağmen, Domaris fazla gözüpek davrandığını biliyor; ve sonuçları onu yıldırıyordu. Kendi öz çocuğu ölmüştü, ve ruhunu saran derin hüznün dalgası boyunca tek beklentisinin de bu olduğunu biliyordu. Kendi suçunu kabullenmişti ve öfkeli ama sakince, Deoris'in çocuğunun güvende olması gerektiğine karar verdi. Deoris ve doğmamış çocuğunun sorumluluğunu üstlenmişti ve böylesi bir kırılma anında savsaklayamazdı.

Ancak "Nasıl bir canavar, geceleri Riveda'nın ruhuna sahip olarak, Deoris'i hamile bırakmıştı? Ne feci bir canavarın tohumu doğmayı bekliyordu?"

Odaya giren yargıçların –görevli kıyafetleri içinde Yetkili Beşli, Karahama ve refakatçi rahibeler, loş odaya kutsal bir ışıltı saçan altın renkli cüppeleriyle Rajasta, Cadamiri ve arkalarından gri cüppesiyle, uzun dar elleri göğsünde kenetli, hareketsiz, ölü gibi duran Karahama– karşısında Domaris, Deoris'in elinden tutarak ayağa kalktı-

lar. Gri kıvrımlar altında yanan soluk mavi ışık, ve alev gibi parlayan saçların ortasında ışıldayan safir fileler, Caratra'nın, Maleina'nın cesedimsi varlığı, Atlantis ayinlerini önceden haberdar ediyordu- ve Yetkili Beşli dahi yaşlı Rahibe'yi ve Üstat'ı kabullendiler.

Rajasta'nın gözlerinde keder vardı ve Domaris, Kadın Üstat'ın kayıtsız yüzünde bir sempati kıvılcımı yakaladı ancak diğerlerinin yüzleri katı ve donuktu; Karahama'nın yüzündeysen belli belirsiz seçilebilen zafer ifadesi vardı. Geçen uzun yıllar boyunca Domaris, onun bu küskünlüğüne acımıştı; ama korkulacak bir düşman edinmişti. "Micon'un karma adını vereceği şey bu olmalı... Micon!" Adını ve tılsımlı imgesini zihninde canlı tutmaya çabaladıysa da başaramadı. Davranışlarından suçlu mu bulmuştu kendisini? İşkence görürken de Reio-ta'yı korumaya çalışmamıştı.

Cadamiri'nin bakışları amansızdı ve Domaris'i ürkütmüşlerdi; Cadamiri'den merhamet değil, sadece adalet umabilirlerdi. İnancın amansız ışığı - Domaris'in, Riveda'da görüp korktuğu şiddetli arzusunun aynısı- gözlerinde belirdi.

Yaşlı Ragamon durumu kısaca özetledi; Bir zamanlar Caratra'nın acemi Rahibesi, ayıplı ve lanetli Riveda'nın *sajisi* Adsartha, Kutsal olana korkunç bir hürmetsizlik yapıldığını gösteren bir bebek doğurmuştu. Muhafız Isarma, her ikisini de sonsuza dek insan adaletinin uzağına koyan ka-

dim ve kutsal Kara Ana'nın Gizemi'nden Korumak adına, bilinçli olarak mürtet Rahibi Adsart-ha'yı ve bebeğini himayesine almıştır..."

"Bu doğru mu?" diye sordu.

"Aslında," dedi Domaris halsizce, "bazı ufak farklar da var - ama bunların dikkate alınacağını sanmıyorum."

Rajasta kadının bakışlarını yakaladı, "Arzu edersen, olayı kendi bildiğin gibi açıklayabilirsin."

"Teşekkürler," dedi Domaris, ellerini kavuşturup, gevşetirken "Deoris bir *sa'ji* değildir. Karahama'nın da tanıklık edeceğine inanıyorum. Doğru değil mi Kardeşim ve kardeşimden de yakınım..." Sıradan bir umudun da ötesinde, çılgın bir varsayımdan esinlenerek söylemiş olduğu ritüel cümlesi kasıtlıydı. "Hiçbir bakirenin, vücudu olgunluğa eriştikten sonra *sa'ji* yapılamayacağı doğru değil mi?"

Domaris'e her konuda destek vereceğine dair içmiş olduğu kutsal ant nedeniyle kendini bağladığı pozisyonundan Karahama'nın yüzü bembeyaz kesilmişti, gözlerini gizli bir öfke bürümüştü. "Doğru" diye onayladı Karahama, gergince "Deoris, *sa'ji* değildir, ama Sâkti sidhâna'dır, Işık Rahibi'nden de kutsaldır. Domaris sakince devam etti, "Onu sadece cezadan veya şiddete maruz kalmaktan koruması için değil, aynı zamanda Işık'ın yoluna yöneltmesi için Caratra'nın hima-

yesine bağışladım." Rajasta'nın gözlerini kuşkulu bir ifadeyle üzerine diktiğini gördükten sonra, Domaris ani bir dürtüyle devam etti, "Deoris, en az benim kadar ışık doğumludur; ve çocuğunun da en az kendisi kadar himaye edilmeye hakkı olduğunu düşünüyorum."

"Doğru söylüyorsun" diye mırıldandı Yaşlı Ragamon, "ama böyle lanet bir günden doğacak çocuk, annesi tarafından olduğu gibi kabul edilebilir mi?"

Domaris ona gururla baktı "Caratra Ayinleri" dedi ciddi bir vurguyla, "her türlü farklılıktan kendini uzak tutar. Rahibeler soylu bir kandan olabilirler -Köle soyundan gelebilirler- hatta hiç insanlardan bile," Gözlerini bir anlığına Karahama'nın yüzüne dikti. "Öyle değil mi, kardeşim?"

"Doğru kardeşim" diye onayladı Karahama, nefesi kesilirmişcesine "Deoris, *safi* olsaydı bile." Malenia da yıllar önce onun için insafa geldiğinden - Demira'nın, Malenia'nın öğretmenliğini üstlenmesiyle tam anlamıyla ilgili değildi. Malenia'nın gözleri üzerindeyken sessiz kalmaya cesaret edemedi. Talkanon'un üç kızı birbirlerine baktılar ve gözlerini kaçırarak tek Deoris oldu; Domaris ve Karahama bir dakika öylece kaldılar; gri gözler, kehribar gözlere karşı. Bu bakışta sevgiden eser yoktu - fakat Domaris'i, Deoris'e bağlayan bağ kadar yakındılar birbirlerine.

Cadamiri pervasız sözleriyle gergin sessizliği

kırdı; "Bu kadarı yeter! Isarma suçsuz değil, ama önemli olan o da değil şimdi, önemli olan Deoris'in kaderinin belirlenmesi. Yine de Karanlık Türbe'nin çocuğu asla doğmamalı!"

"Ne demek istiyorsun sen?" diye sertçe sordu Maleina.

"Riveda bu çocuğu kutsal ve günah olana saygısızlıkla yaratta. Bu çocuk ne kabul görecektir, ne de bakım verilecektir."

Cadamiri'nin sesi yükseldi ve duruşu kadar katıydı.

Deoris şiddetle kız kardeşinin elini yakaladı ve Domaris de dili dolaşarak "...bunu yapamazsın," dedi.

"Biraz gerçekçi olalım istersen, kardeşim" dedi Cadamiri, "Ne demek istediğimi sen pek iyi biliyorsun. Karahama..."

Şaşkınlık içindeki Ysouda Ana, patlayıverdi, "Bu bizim en katı kanunumuza aykırıdır!"

Fakat bunun ardından Karahama'nın tatlı, melodik, hatta okşayan sesi geldi. "Cadamiri haklı kardeşlerim. Kürtaj karşıtı kanun ancak hukuk önünde kabul ve onay görmüş, Işık doğumlu olanlara uygulanabilir. Kara büyü'nün tohumundan bir çocuğun doğmasına hiçbir engelleme getirilmemiştir. Deoris'in kendisinin de bu boyunburuktan kurtulması doğru olacaktır." Tatlı bir sesle konuşmuş olmasına karşın, hizalı kalın kaşlarının altından Deoris'e öyle katışıksız bir nefret-

le baktı ki, kız istemsizce yüzünü çevirdi. Karahama yoldaşı -kılavuzuydu- ya şimdi? Geçen haftalarda Elis ona tereddütlü bir utançla bakıyor ve Lissa'yı onun yanından çağırtmak için türlü mazeretler uyduruyordu, ve bu arada Karahama'nın gözlerindeki kudurmuş nefret bir kez daha Demoris'i hedef alıyorsa da, Deoris soğuk bakışlara ve başka yöne çevrilen yüzlere, hurafe gibi sakinmalara ve fısıltı dolu sessizliklere alışmıştı.

Bir bakıma haklı sayılır, diye düşündü Domaris, çaresizlik içinde. *Nasıl olur da bir Rahibe -ya da Rahip- gelir de böyle tüyler ürperten biçimde bir çocuğun dünyaya gelmesi düşüncesini öne sürebilir?*

"Bu herşey için çok iyi olacak" diye tekrarladı Karahama, "eğer çocuk bir kez bile nefes alamayacaksa."

Maleina ileriye doğru yönelip, Karahama'yı sükunete davet ederek "Adsartha" dedi Kadın Usta acımasızca -kutsal ünvandan faydalanması, korkudan felç olmuş Deoris'inkiler dahil tüm tepkileri yumuşatmıştı. "Çocuğun gerçekten Karanlık Türbe'den mi sayılıyor?" Domaris dudaklarını araladı, ama Maleina sertçe devam etti. "Sana yalvarıyorum Isarma, bırak kendi adına konuşsun. 'Nadir Gecesi' oldu demiştin, değil mi?"

Deoris korkarak onayladı.

"Ysouda Ana'nın da kanıt gösterebileceği, Cararta Tapınağı kayıtları" dedi Maleina. İçleri buz

kestiren bir sakinlikle "Her ayın mehtapsız gecelerinde, Deoris görevinde izinlidir -arzu eden bu 'mükemmel' düzenliliği inceleyebilir- çünkü o zamanlarda Deoris kutsal ayın kabilinden saflığını yitirmiş durumdadır. Bunu Gri Tapınak'ta dile getirdim," Deoris'in zamanının çoğunu Gri Tapınak'ta geçirirken ona kimin eşlik ettiğini hatırlayan Maleina çenesini sıkıştırdı, "Nadir Gecesi mehtapsız bir geceye denk geliyor..." duraksadı, ama Domaris ve yandaşları, Karahama'nın kısık gözlerinin ardından parlayan kavrayışa rağmen, yalnızca ağızları açık bakakaldılar. "Şimdi iyi dinleyin" dedi Maleina, biraz da sabırsızca, "Riveda büyücü olmadan çok önceleri bir Gri Cüppeli'ydi. Büyücülerin alışkanlıkları kısıtlayıcı ve katıdır. Saflığını kaybetmiş bir kadının huzuruna alınmasına bile olanak vermesi imkansızdır! Böyle bir ritüele bu kadını katmasıysa tüm hedeflerini geçersiz kılacaktır. Doğanın temel kanunlarını açıklamama gerek duyuyor musunuz kardeşlerim? Kabul, Riveda bir şeytan olabilir -ama bu kadar da ahmak olabileceğini düşünmeyin!"

"Eee Deoris?" diye kayıtsızca sordu Rajasta, ama yüzüne bir umut hissi de yayılmaya başlamıştı.

"Nadir Gecesi'nde mi?" diye bastırdı Maleina.

Deoris donduğunu hissetti, ama sebebini düşünmemeye çalışıyordu. "Hayır" diye fısıldadı, sendeleyerek "Hayır, değil!"

"Riveda bir şarlatan" diye öfkeyle gürledi Cadamiri. "Öyleyse kendi ritüeline karşı gelmiş –ne fark eder? Bu da başka bir günah değil mi? Mantığını kavramış değilim."

Maleina dimdik durarak, yüzünü adama dikti "Bu, şu demek oluyor" dedi ince, alaycı bir gülümsemeyle. "Deoris çoktan hamileydi ve Riveda'nın ayini, kendinin de karşı durduğu anlamsız bir pandomime dönüşmüştü." Kadın Usta düşüncesinin tadına varmak için durdu. "Nasıl da oyna gelmiş!"

Bunun üzerine Deoris, dizlerinin bağı çözülerek külçe gibi yere yığıldı.

Bölüm 9

Tannıların Yargısı

-I-

Uzun bir yargılanmanın ardından Domaris'e cezası ilan edildi: Sonsuza dek Işık Tapınağı'ndan sürgün. Bir Rahibe ve Aydınlanmış olarak onurlu bir biçimde karşıladı cezayı; elde ettiği becerilerse ondan geri alınamazdı. Fakat yalnız gidecekti. Babası tarafından Rajasta'nın himayesine verildiğinden, Micail bile ona eşlik edemeyecekti. Yine de tuhaf bir içgüdüyle, sürgün yeri Ahtarrath yakınlarındaki Atlantis'in Yeni Tapınağı olarak belirlenmişti.

Deoris cezalandırılmamıştı; kefareti çocuğunun doğumuna dek kararlaştırılmayacaktı. Domaris, bağlılık yemininden ötürü, çocuğunu dünyaya getirene dek küçük kız kardeşinin yanında kalabilirdi. Bunun ötesinde kendisine bir başka ayrıcalık tanınamazdı.

Birkaç gün sonra bir öğlen vakti, Rajasta, önünde doğum çizelgesi açık, bir başına kütüphanede oturuyordu -ancak Deoris'in baygın vaziyette götürülmesiyle darmadağın olan düşünce-

leri acı veren bir çekişme içindeydi.

"Gizemlerin ardına saklanmazlar, Cadamiri" demişti Maleina, sessiz ve ağır ağır. "Ben, Ni-terat –burada Caratra da diyebilirsin– Aydınlanmış biri olarak taklit edilmesi imkansız İşaret'i görmüş bulunmaktayım."

Cadamiri'nin öfkesi zincirlerinden kurtulmuş gibiydi. "Öyleyse suçları cezasız kalacak, yanılıyor muyum? Biri büyücülükten -çocuğu Karanlık Türbe'nin çocuğu olmamasına karşın, bu duruma meydan vererek ritüelin yapılmasına razı olması-diğeriye kutsal ayinlerin suistimalinden? Öyleyse bırakalım, tüm suçlarımızın, mürtetlerimizin, Kutsal Emirler'e küfür işleyen Aydınlanmışlarımız'ın yaptıkları yanlarına kâr kalsın!

"Bu bir suistimal değil" diye üsteledi Maleina, yüzü dermansızlıktan griye dönmüştü." "Her kadın Karanlık Ana'nın himayesini dileyebilir, ve duaları kabul oluyorsa, kimse bunu inkâr edemez. Ve *cezasız kaldılar*, deme Rahip! Onlar ki kendilerini Tanrılar'ın takdirine teslim ettiler ve inandıkları üzerine başka bir şey daha ekleyemeyiz! Bilmiyor musun ki" yaşlı sesi içinde kötülük barınan bir korkuyla titriyordu "onlar kendilerini ve doğmamış çocuğu Zaman'ın sonuna dek bağladılar. Tüm yaşamları boyunca 'tüm' yaşanlıları, yalnızca şu anda yaşadıkları değil, bir yaşamdan diğerine! Barınacak bir eve, sevgiye ve çocuğa hiç sahip olamayacaklar, ama birinin acısı yok-

sunluğu, diğerinin ruhunu paramparça edecek! Hiçbiri, diğerinin ruhunu köreltmeden sevgiye sahip olamayacak; birinin yaşamı diğer ikisinin de kalbinde yer edecek. Evet onları cezalandırabiliriz -ama yalnızca bu yaşamda. Fakat onlar kendi arzularıyla, ta ki Domaris'in laneti kendi karma döngülerinde gösterene ve Riveda serbest kalana dek Karanlık Ana'nın hükmünü kabul ettiler." Maleina'nın sözleri; yavaşça kaybolan yankılar gibi sessizliğe karıştılar. En sonunda, Kadın Usta mırıldandı. "İnsanların laneti, bunun yanında hiç kalır."

Ve bu son sözlere Cadamiri cevap bile bulamamıştı, tek yapabildiğiyse diğerleri salonu terk edene dek elleri kenetli, öylece oturup kalmak olmuştu; bu görüntünün duaya mı, sinire mi yoksa yaşadığı sarsıntıya mı alamet olduğunu kimse bilemedi.

-II-

Deoris'in doğmamış çocuğu için yıldızları okuyan Rajasta, en sonunda Domaris'i yanına çağırtmış ve parşomen tomarını önüne sererek, "Maleina haklıydı" demişti. "Deoris yalan söyledi -Çocuğunun Nadir Gecesi'yle ilişkilendirilmesi imkansız. Kesinlikle."

"Deoris bu yeminin altındayken yalan söyleyemez, Rajasta."

Epeyce iyi tanıdığı kıza kurnazca baktı, "Ona hala güveniyor musun?" Durakladı ancak kabul etti. "Riveda pek çok yaşamın kurtulabileceğini anlamalıydı." Böylesine bir ayine zaten hamile kızı katmak kadar yanlış başka bir şey aklına gelmiyor." Sesinde kendisi için yeni sayılabilecek soğuk bir alaycılık vardı.

Domaris buna aldırmadan, ellerini boğazına kenetleyip, zayıfça fısıldadı. "Öyleyse -çocuğu-ürktüğü korkunç şey değil!, "Hayır." Rajasta'nın yüzü yumuşadı. "Riveda bunu farketmeliydi" diye tekrarladı, "Fakat bir büyüden çocuk dünyaya

getireceğini düşünerek kendini az daha ölüme götürüyordu!"

"Onun amacı da buydu zaten." Domaris'in gözleri donuk ve acımasızdı. "Erkekler yaptıklarından değil, emellerinden dolayı zarar görürler."

"Ve bunların da cezalarını çekerler" diye sitemle cevapladı Rajasta. "Senin lanetlerinin onun kaderinin ötesinde bir etkisi olmayacak!"

"Ne de benim merhametim bu kadere aydınlatmaya yetecek" diye tavizsizce cevapladı Domaris, ama gözyaşlarının yanaklarına süzülmesine engel olamadı. "Tabii, bu bilgi onu ölümden kurtarabilecekse..."

Rajasta kibarca parşomen yığınının kıza verdi. "Deoris yaşıyor" diye anımsattı. "Şu anda Riveda nerdeyse, cehennemin dibine girsin, Domaris yaşam güçlerine içindeki tüm iyilikle tapınarak önünde reverans bile yapsa, bu onun için en büyük kötülük olur; Deoris, onun oğlundan nefret eder, Caratra Rahibeliği görevinde bulunduğundan, çocuk paramparça edilene ya da doğranana dek vücuduna işkence yapar ya da bundan da beterini!

Domaris sessizce adama bakakaldı.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye mırıldandı Rajasta. "Şimdi git. Bunu Deoris'e götür - artık çocuğundan nefret etmemin bir sebebinin olmadığına bir göstergesi olarak.

-III-

Rajasta, beyaz cübbesini hışırdatarak, hızla bir hücre gibi sade odadaki alçak, sert bir şiltede yatan adamın yanına geldi. "Selam, Küçük Kardeşim" dedi - ve hızla onu durdurarak "Hayır, kalkmaya çabalama," dedi.

"Bugün daha kuvvetli," dedi Cadamiri, pence-
renin yanındaki yerinden, "ve öyle ki sadece sana aktarabileceği şeyler var."

Rajasta başıyla onayladı ve Cadamiri odayı terk etti. Boşalan yere geçen Rajasta, bir zamanlar Riveda'nın müridi olan adama baktı. Uzun süren hastalığı Atlantisli'yi bir deri bir kemik bırakmıştı, fakat Rajasta, Ahtarrath'lı Reio-ta'nın bilincinin en az kendisi kadar yerinde olduğunu anlamak için Cadamiri'nin onayına da gereksiniyordu.

O anda çılgınlık ve anlamsızlık yüzünden kaybolmuş bakışları ciddi ve kendinden emindi; kehribar gözlerindeki zekâ pırıltıları fark edilebiliyordu. Hastalığı sırasında saçları usturayla kazınmıştı ve şu anda parlak, koyu renkli bir fırça

gibi duruyorlardı, üzerinde ikinci kademedan bir Rahibin kıyafeti vardı. Her ne kadar Rajasta adamın yirmi dört yaşında olduğunu bilse de, oldukça yaşlı gösteriyordu.

Birden bire kibarlaşan Rajasta, incelikle şöyle dedi, "Genç Kardeşim, ruh bedenden ayrılınca, kimseden yaptıklarının hesabını vermesi istenmez."

"Çok kibarsınız," dedi Reio-ta duraksayarak. Yıllarca kullanılmamaktan sesi ahengini yitirmişti ve bir daha kekelemeden konuşmayı asla başaramayacaktı.

"Fakat ön-önceleri suçluydum." Kekeleyerek devam etti "Sanki bir oyuncakmış gibi, ruhunu kaybeden bir adam!"

Rajasta adamın gözlerinde canlanan heyecanı görerek, nazik bir vurguyla şöyle dedi "Yavaş ol evladım, yeniden kendini hasta edeceksin. Cadamiri bana söylemekte ısrarlı olduğun bir şeyden bahsetti; tabii kendini heyecanlandırmayacağına söz verirsen..."

"O su-surat bir an iç-için anılarımdan silinmedi." Dedi Rei-ta boğukça. Sesi tekdüzeleşip, kısıldı. "Kocaman bir adam değildi -daha çok uzun elleri, geniş çenesinin üzerindeki yassı burun ve iri dişleriyle yüzünü ateş basmış, iri kıyım bir adamdı, saçları şakaklarında kırışmış ve o gözleri! Sırıtkan ve kötülük saçan ağzındaki gülüşü iri bir kaplanınki gibiydi. Kum rengine çalan ka-

lın kaşları ve kaba, tersleyen bir konuşması vardı..."

Rajasta neredeyse nefesinin tıkanıldığını hissetti. Ancak şu sözler ağzından çıkabildi, "Devam et!"

"İki belirleyici özelliği vardı -ön dişlerindeki geniş ayrıklar ve- o gözler! Ra-Rahip Karahama'yı hiç gördünüz mü? Kedi gözleri, kaplan gözleri - adamın gözleri, Karahama'nın gözlerinin eşiydi sanki..."

Rajasta eliyle yüzünü örttü. Yüzlerce anı zihnine hücum ediyordu. "Micon'dan daha da körmüşüm! Aptalım -öyle ki Micon'u, Talkannon'un evine getiren adamları sorgulamayı akıl edemedim. Körü körüne güvenecek kadar aptal..." Rajasta dişlerini gıcırdattı, gözlerini araladı ve aynı boğuk sesle sordu, "Kimi tarif ettiğinin farkındasın değil mi evladım?"

"Evet," Reio-ta gözleri kapalı, yüzünde harap ve bitap düşmüşlüğü verdiği ifadeyle, yastığının üzerine düştü. "Evet, farkındayım, Talkannon!"

Ve Rajasta, sersemlemiş, kesin bir inançla 'Talkannon' diye tekrarladı.

Bölüm 10

Kara Gölgeler

-I-

Domaris parşömenleri kız kardeşinin dizinin üzerine koydu. "Bir doğum haritası, okuyabilir misin, Deoris?" diye koydu kibarca. "Sana okumayı isterdim, ama ne yazık ki şimdiye dek öğrenemedim." Deoris, kayıtsızca, "Karahama bana yıllar önce öğretmişti. Neden sordun?" dedi.

"Rajasta, bana bunu senin için verdi", "Hayır," kardeşinin itirazını gözledi, "bu şeyle yüzleşmeyi, seni harekete geçmeye zorlayacak zaman geçene dek reddetmiştin. Şimdiyse bazı ayarlamalar yapmak gerekiyor. Çocuğun kabul edilmeli. Eğer konumun sana bir şey ifade etmiyorsa, çocuğunu Hiç İnsanlardan biri olarak düşün bari."

"Ne fark eder?" diye sordu, Deoris, kayıtsızca.

"Belki şimdilik senin için önemsiz," diye cevapladı Domaris, "ama *-yaşamaya mecbur-* çocuğunun bir insan gibi, ya da kast dışı biri gibi yaşamasını seçmek için fark eder." Gözleri, Deoris'in isyankar yüzünde gezindi. "Rajasta, bana bir kızının olacağını söyledi. Onun da Demira gibi yaşa-

masına izin verecek misin?"

"Sakın!" diye bağırdı, Deoris sarsılarak. Durgunlaştı ve yüzüne bir yenilgi ifadesi yerleşti. "Peki, şu anda beni kim kabul edebilir?"

"Biri teklif etti bile."

Deoris gençti ve istemdişi bir endişe parıltısı, kayıtsız suratında parladı. "Kim?"

"Riveda'nın müridi." Domaris kızın yüzünü yumuşatmak için hiçbir gayret göstermedi; Deoris pek çok gerçeği reddetmişti. Şimdi de bununla mı uğraşacaktı!

"İıy!" diye irkildi Deoris, küstahça "Hayır! Asla! O bir deli!"

"Artık değil," dedi Domaris, yavaşça "ve bunu kısmi bir tazminat olarak öneriyor."

"Tazminat mı?" diye bağırdı Deoris, öfkeyle "Ne hakla?" Domaris'in sabit bakışlarıyla karşılaşınca, birdenbire durdu. "Sahiden ona fırsat vermemi mi düşünüyorsun?"

"Bunu öneriyorum" dedi Domaris taviz vermeden.

"Oh, Domaris! Ondan nefret ediyorum! Lütfen beni mecbur etme..." Deoris artık keder içinde ağlıyordu, ama Domaris kımıldamadan, olduğu yerde duruyordu. "Senden talep edilen tek şey Deoris, kabul sırasında hazır bulunman" dedi, terslercesine. "O soracak..." Kız kardeşinin gözlerine baktı. "Artık başka kötülük yaşamana engel olacak!"

Deoris doğruldu, ve oturduğu yerde bembeyaz ve acınası bir halde sendeledi. "Acımasızsın Domaris... dediğin gibi olsun, o zaman." Bir iç geçirdi. "Umarım ölürüm."

"Ölmek o kadar da kolay değildir, Deoris"

"Neden Domaris?" diye yalvardı, Deoris, "Neden beni buna zorluyorsun?"

"Bunu sana açıklayamam" bir an insafa gelen Domaris, çömelerek kardeşini kucakladı, "Biliyorsun ki seni seviyorum, Deoris! Bana güvenmiyor musun?"

"Şey, tabii ki evet, fakat..."

"O zaman bana güvendiğin için bunu yap sevgilim."

Deoris bitkin halde kendini Domaris'in kollarına bıraktı. "Sana karşı koyamam," diye mırıldandı. "Dediğin gibi yapacağım. Başka kimse olmayacak."

"Yavrum -yavrum, sen ve Micaıl, sevdiğim yegane varlıklarsınız. Bebeğini de, en az sizler kadar seveceğim, Deoris!"

"Yapamam." Bu azap ve utanç dolu bir çığlıktı.

Domaris'in boğazı düğümlendi ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti; ama yapabildiği tek şey, başını kayıtsızca okşayıp, "Gördüğün zaman onu sen de seveceksin" diye söz vermek oldu.

Deoris'in yaptığı tek şey inleyip, sarsılmaktı, Domaris ise sarılışını gevşeterek -hâlâ acısını

üzerinden atamadığından- çekine çekine parşömeni almak için eğildi. "Bunu oku, Deoris." Uysalca ama bir o kadar da kayıtsızca, sıralı figürlerle göz attı ve ardından, Domaris'te ağlayacağı hissini uyandırırçasına, dudaklarını oynatarak, küçük parmaklarını parşömene sıkıca bastırarak, gözü dönmüşcesine kağıda odaklanıverdi. Ama sonrasında kendini bırakarak, çılgınca bir ağlama arzusuyla yüzünü parşömene gömdü.

Domaris, kızdaki dehşet veren korkuyu ve bunun ani dışavurumunu tam olarak kavrayamadığından -Deoris'in bir hazine gibi koruduğu, Riveda'nın bir usta, ya da eğitmen değil de bir sevgili olduğu o gece hakkında daha da az şey bildiğinden- kızı dağınık bir yoğunlaşmayla takip etti. Deoris gözyaşlarının son damlasına kadar hıçkırıklarla ağlarken, Domaris sezgilerinin yardımıyla Deoris'i kollarına alarak -tek bir söz etmekten kaçınarak- kucakladı.

Domaris anlatılamayacak kadar ferahlamıştı; kederi anlayabiliyordu ama Deoris'in çocuksu, şaşkınlık veren atalet, kayıtsızlık ve öfkenin arasında gidip gelişi, kadını tarifsiz ölçüde korkutmuştu. Şimdi Deoris kollarında kendinden geçmiş bir halde gözleri kapalı, kolları boynuna dolanmış yatarken Domaris'e bir ömür gibi gelen bir anda, sanki Micon'un gelişinden önceki hallerine dönmüşlerdi...

İçten gelen, sezgisel bir ışığın parlamasıyla Do-

maris, sevginin nasıl perçinlenmiş olduğunu fark etti; ve kendi kaybının bir bir dokunuşuyla, kederi geri döndü ve şekil değiştirdi. "Micon, Riveda ne fark eder? Sevgi ve mahrumiyet birbiriyle eştir." Ve varlığının derinliklerinde, Domaris mutluydu, öyle ki uzun bir süre geçmesine karşın Deoris, Riveda için ağlayabilmişti.

-II-

Fakat Deoris, Yetkili Beşli'nin huzuruna çıkacakları salonun dışında Deio-ta'yla karşılaştığında, asık yüzlü, katı bir nezaketle, tekrar o gözyaşı dökemez haline döndü. Zihninde ona dair anılarda hâlâ Karanlık Usta'nın ardından kedi adımlarıyla hayalet gibi peşi sıra giden deli müriddi ama bu yakışıklı, kendinden emin genç rahip şaşırtmıştı onu. Bir an için onun gerçekte kim olabileceğini tahmin edemedi. Resmiyetle, "Ahtarath'lı Prens Reio-ta, bu kibarlığınızdans dolayı size minnettarım" derken dili sürçtü.

Reio-ta gözlerini kıza dikmeden, gülümseyerek, "Bi-bir şey değil efendim, her an em-emrinizdeyim."

Gözlerini gevşek, kaba giysisinin mavi kenarından ayırmıyordu, fakat kendine uzatılan eli korkulu bir tereddütle sıktı. Gözleriyle biçimsiz vücudunu süzdüğünü hissedince, yüzü utanç ve çaresizlikten kızardı; gözlerini kaldırıp da, Reio-ta'nın bakışlarındaki hüznün ve sevecenliği fark

edemedi. Çok kısa da olsa, tanışma merasimi Deoris'e hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Hafif bir fısıltıyla cevap verebilmesini, Reio-ta'nın elini sıkıca kavrayan kuvvetli eline borçluydu; ve öylesine şiddetli titriyordu ki, takdis için çömeldiklerinde, Reio-ta, kızı dimdik tutmak için sarılmak zorunda kalmıştı.

En sonunda, Ragamon soruyu sordu: "Çocuğun ismi?" Deoris yüksek sesle hıçkırdı ve ilk kez gözlerini Reio-ta'nınkilerle buluşturup, yalvarırcasına baktı.

Reio-ta kızı gülümsedi, ve ardından Yetkili Beşli'ye dönerek, kısık bir sesle; "Yıldızlar okundu, kızımın ismi Eliantha'dır."

"Eliantha!" Deoris ismi yorumlamak için rahip kürsüsüne tırmandı. "Eliantha, ekilen bir tohumun ürünü, suya düşen bir çakılın yaydığı dalgalar, Karmanın gücü; Eliantha, gelecekteki yaşamın kabul edilmiştir ve memnuniyetle karşılanmıştır," diye karşılık verdi Rahip, ve ondan sonra Deoris'in çocuğu, sanki Reio-ta'nınmışçasına vasiyeti altına girdi. Sallanan başlardan hayır duaları yükseliyordu; ardından Reio-ta kadının yeniden ayağa kalkmasına destek oldu, ve uzakta durmasına karşın resmiyetle salonun kapısına kadar eşlik etti ve parmaklarını bir anlığına serbest bıraktı. Ağırbaşlılıkla, "Deoris" dedi, "seni ilgimle bo-boğmayacağım. İyi bir durumda olmadığını biliyorum. Ama aramızda bazı şeyleri konuşmayı

gerekli görüyorum. Çocuğumuz..."

Deoris yükses sesle hıçkırmaya başladı, ellerini sertçe Reio-ta'nınkilerden kurtardı ve telaşla kendini binanın dışına attı. Reio-ta kırgınlık ve şaşkınlıktan doğan kesin bir sesle ardından bağırdı ve kız düşüp, kendine zarar verir kaygısıyla, peşinden koştu.

Oysa köşeyi döndüğünde Deoris çoktan kaybolmuştu.

-III-

Deoris en sonunda Tapınak bahçelerinin ücra bir köşesinde durup, dinlenmeye karar verdiğinde, hedeflediğinin ötesinde koştuğunun farkına vardı. Daha önce buraya hiç gelmemiştii, ve Ysouda Ana'nın evine hangi yoldan döneceğini bilemiyordu. Bir ileri bir geri dönüp durarak, tam olarak nerede olduğuna ve yolunu nasıl bulacağına karar vermeye uğraşırken çalılıkların arkasından bir ses geldi ve kendini Karahama'yla yüzyüze buldu. İçgüdüsel bir hareketle; gücenip, korkarak geri çekildi.

Karahama'nın gözleri içten yanan alevlerle parlıyordu. "Sen!" diye kibirle tükürürcesine, suratına doğru bağırdı. "Işığın Kızı!" Karahama'nın mavi cüppesi baştan aşağı yırtıktı, dağınık, taranmamış saçları; yırtıcı bir hayvanınki gibi dişlerinin üzerinde aralık dudaklarıyla, artık eski sakin suratının yerini alan şişkin yüzüne dökülüyordu.

Deoris, taşkın bir korkuyla, duvara büzüştü ancak Karahama kıza dokunabilecek kadar yakın-

laştı. Aniden zihni berraklaştı: Karahama çıldırmıştı.

"Çocukların İşkencecisi! Cadı! Fahişe!" Kudurmuş bir öfke Karahama'nın sesine karıştı. "Talkannon'un en mağrur kızı! Bu günü göreceğime, şehrin duvarlarından atılmayı yeğlerdim! Uğruna acı çektiğim, zavallı annemi tenezzül edip de görmeyen asil bayanın kızı -ya şimdi Talkannon'a ne demeli Işığın Kızı? Rahiplerin ihtiyaç duyduğu anda kendini asan Demira gibi o da kendini asabilmeyi arzu edecek! Yoksa mağrur Domaris, onu senden uzak mı tutuyor? Giysilerini parçala, Talkannon'un kızı" vahşetle, Karahama'nın pençe gibi tırnakları, Deoris'in giysisini boynundan ayak bileklerine dek yırttı.

Korku dolu çılgınlık atar Deoris, giysisinin yırtılan parçasını yakalayıp kendini kurtarmaya çalışırdı, ama Deoris'in üzerine eğilen Karahama, ağır, başıbozuk eliyle onu duvara yapıştırdı.

"Giysini parçala, Işığın Kızı! Saçlarını yol! Talkannon'un kızı - bugün öleceksin! Ve tabii, bir fahişe gibi, meyva vermeyen bir bitki çöpü gibi Arvath'ın kastedişine attığı Domaris de!

Bir yandan tükürüklere boğularak bağırıyor, bir yandan da Deoris'i tekrar duvara itiyordu. "Ve zulmettiğin diğer çocuklara bir kız kardeş taşıyorsun! Karahama'nın kısık bal rengi gözleri aniden kocaman oluverdi, ve irileşen düz, şeytan kırmızısı gözbebekleriyle Deoris'e baktı, bağır-

maya başladı. "Yatağına köleler ve fahişelerin kızları girsin! Umarım canavarlar doğurursun!"

Deoris'in dizleri boşaldı ve duvarın taşlarına sırtını vererek, kumluk yere çömeldi. "Karahama, Karahama lütfen bana lanet, okuma!" diye yalvardı. "Tanrılar, tanrılar şahidimdir, kötü bir niyetim yoktu." Karahama ise çılgın ve ürküten hayalet sesiyle Deoris'i taklit etti; "Kötü bir niyetim yoktu!..."

"Karahama, Tanrılar şahidimdir; seni hep sevdim. Kızını da, lütfen bana lanet okuma!"

Karahama aniden yanına çömeldi. Deoris kaçmaya yeltendiyse de onu merhametli elleriyle ayağa kaldırdı. Gözlerindeki çılgınlığın parıltısı aniden söndü, ve darmadağın saçlarının arasından yüzü, tekrar eski sakın, uysal ve hüzünlü haline kavuştu.

"İşte, Deoris, bir kez daha masum değilim, ama kırgınım. Sen de masum değilsin! Ve sana artık lanet okumayacağım."

Deoris kederle hıçkırdı. Karahama'nın acıdan bir maskeyi andıran yüzünde gözyaşları kırmızı bir ışıktaki yüzüyorlardı. Bahçe duvarının taşları omuzlarını acıyordu, desteksiz de kalkamıyordu. Bir anda dalgaların alçak, sonsuz çarpma seslerini duyarak, nerede olduklarını çıkardı.

"Suçlanacak kişi sen değilsin" dedi. Karahama dalgalardan ancak duyulabilecek kadar. "Ne de o, ne de ben, Deoris! Her şey bir gölge, ama ka-

ranlık. Umarım işlerin yolunda gider kardeşim... Artık kendi ayaklarının üzerinde sin ve gün gelir kendi kendine lanet okuyabilirsin!"

Deoris elleriyle yüzünü kapadı ve dünyası karrardı. Zihninin derinliklerinde sersemleten bir uçurım belirdi, ve düşerken –güneşi yok olurken, sonsuzluklarda kaybolurken– kendini bağırır vaziyette buldu.

Bölüm 11

Düşler

-I-

Deoris geri dönemeyince, Domaris giderek telaşlanmaya başladı ve sonunda kardeşini aramaya –sonuçsuz olacak bir çabayla- koyuldu. Göl-geler uzun ince cesetlere dönüşüyor ve Domaris aramaya devam ederken telaşı yerini vesveseye, o da paniğe bırakıyordu. Deoris'in öfkeli anlarında söylediği iğneli sözler yıldırım hızında bir yankı gibi kulağına çarpıyordu: *Bir çocuğum olacağımı öğrendiğim an kendimi denize atacağım...*

Sonunda korkudan kendini kaybederek, Tapınak çevresinde, Deoris'in yardım önerdiği, ufak bir ilişkisi dahi bulunan herkesin kapısını aşındırmıştı. Reio-ta, Domaris'in gereksiz kaygılarına gülebilmekten çok, onun bakış açısına benzer bir kavrayışla olaya yaklaşabiliyordu.

Reio-ta da hizmetçilerin yardımıyla gece boyunca, kızıl, kasvetli ateş ışıkları arasındaki kumsallar, patikalar ve duvar kıyılarındaki çalılıklar boyunca araştırdı. Sabaha doğru kızın yığılıp kaldığı yeri -duvarın elverdiği bölümde iki kadın ya-

rı yarıya suya batmış yatıyorlardı- bulabildiler. Karahama kafası yere düşmüş, taşlara çarpmıştı, fakat Deoris'in yaralı, çıplak bedeni öyle iki bük-lümdü ki, ölü olduğunu sanmışlardı.

Kızı dalga şeridinin kenarındaki bir balıkçı ku-lübesine götürdüler, orada mum ışığı altında, hiç-bir yardım olmaksızın, Deoris'in köle kızı Eliant-ha doğdu ve aynı gün ismi Tapınak'ın kayıt def-terine girildi. Narin yapılı kız, iki ay önceden ha-yırsız bir dünyaya gözlerini açmıştı, ve Domaris, kızın hayatta kalmasına ümitsiz bakıyordu. Narin hayat tohumunu yaşmağına sardı, ve ısının kızı yaşatacağına inanarak, yaşmağa sarılı kızı göğsü-ne bastırdı. Domaris kendi kaybettiği kızı için ağ-larken, köle kız Deoris'le ilgilenip, Reio-ta'nın kı-rık kolu düzeltmesine yardımcı olmuştu.

Bir süre sonra bebek ağlayıp, bağırabilecek ka-dar kendine geldi ve tiz sesi, Deoris'i kendine ge-tirdi. Domaris'de hemen kalkıp, kızın yanına gel-di.

"Kolunu oynatma şakın, Deoris; omzundan kı-rık."

"Ne oldu? Nerede?" Ardından hatırlayarak, "Oh! Karahama!"

"O öldü Deoris" diye sakince anlattı Domaris - bu arada *Deoris kendini duvardan mı attı ve Ka-rahama buna engel olmak isterken mi öldü- yok-sa ikisi beraber mi ölüyordu -veya Karahama, Deoris'i duvardan mı fırlattı-* diye düşünüyordu.

Deoris de dahil kimse bunu bilemeyecekti.

"Beni nasıl buldunuz?" diye sordu, Deoris kayıtsızca.

"Reio-ta yardımcı oldu."

Deoris'in gözleri dermansızlıktan kapanıyordu. "Son defa da olsa kendi duygularıyla davranmasa, ne olurdu yani?" diye yüzünü çevirdi. Deoris'in göğsündeki bebek çığlık çığlığa ağlamaya başladı ve Deoris'in gözleri aralandı "Bu ne... ben...?" Domaris, bebeği özenle Deoris'i gösterdi ve küçük yaratığa bir an bakan Deoris, tekrar gözlerini kapattı. Hafif bir rahatlamanın dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Çocuk bir canavar değildi ve buruş buruş olmuş yüzünde, Riveda'ya herhangi bir benzerlik de kuramamıştı.

"Götür onu" dedi ve yorgunluktan uyuyakaldı.

Domaris, ürkütücü bir şefkatle aydınlanan kerderli yüzüyle küçük anneye baktı. "Annen yorgun ve hasta, küçük kardeş" diye mırıldanarak, çocuğu göğsüne bastırdı, "sanırım seni sevecek - haberini alınca." Fakat davranışları ve sesi yorgunluktan durulmuştu; kuvveti de neredeyse tükenmek üzereydi. Domaris, Kara Cüppeliler'den gördüğü kaba tedavinin etkilerini üzerinden bir türlü atamamıştı, dahası, uzun süre bir sır olarak saklamaya da cesaret edememişti. Deoris, Domaris'in kanaatine göre, fiziksel bir tehlikeden uzaktaydı; çocuk da öyle çabuk doğmuştu ki yardım çağırmaya zaman bulamamışlardı. Fakat Deoris,

mahrem yerlerinin açık kalmasından ve geçirdiği sarsıntıdan çok rahatsızdı.

Domaris daha büyük bir sorumluluk almaya cesareti olup olmadığını bilmiyordu. Cüppesinin altında kıpırdayan bebekle, düşünüp, gözlemek için alçak bir iskemlede oturuyordu...

-II-

Deoris uyandığında yalnızdı. Üzerine çöken ağır yorgunlukla, hareketsiz yatıyordu. İlaçların etkileri geçince acısı arttı ve bir kalp atışı gibi yara bere içindeki bedenine yayılışını hissetti. Zorlukla başını çevirdi; sazdan sepetin belirsiz hatlarını, içinde huysuzca tekmeler savuran ve ağlayan şeyi seçebildi. Çocuğu şimdi taşıyabileceğini düşündüyse de çok zayıf ve hareket edemeyecek kadar bitkindi.

Bundan sonra olanları Deoris asla gerçek anlamda bilemedi. Tüm bunlar olurken yarı baygın yatıyordu; gözleri açıldı ama hareket edemiyordu hatta konuşamıyordu bile; gerçeğin ne olduğuna dair en ufak bir ipucu vermeyen kabuslarla boğuşuyordu, ve sonraları da Riveda'nın çocuğunun doğumundan sonraki gece, deniz kenarındaki o küçük kulübede gerçekten ne olduğunu anlatacak kimse yoktu.

Güneş batıyordu. Gurup ışıkları, kızın solgun yüzüne ve bebeğin içinde kıpırdandığı ve ağladığı

ğı sepete vuruyordu.

Deoris'in güçlükle incinmiş bedenine yanıyor-
muşcasına ateş basmıştı, orada çok uzun inleyip
durduğunu sanıyordu; yüksek sesle değil, tersine
incinmiş bir çocuğunki kadar derindendi. Kızıla
 alan ışıklar, bir alev seli gibi odanın kapısından
içeri akarken, mürit girdi. Karanlık ve araştıran
gözleri, kızinkilerle buluştu... Müridin üstünde
garip simgelerle dolu, oldukça tuhaf, alışılmadık
bir giysi vardı; kız bir an için, önünde duran ada-
mı Micon sandı, ama traşssız yüzüyle çok zayıf,
daha genç bir Micon'du bu. Gözleri kıza odak-
lanmıştı; sonra yaklaşarak kızın kavrulmuş du-
daklarına su döktü; başını incitmeden tutmaya
 alışıyordu. Sonra birden, orada duranın, g nba-
tımının g l kızılığındaki bulutları arasında duran
Riveda olduğu düşüncesine kapıldı; adam eğildi
ve kıza dudaklarından öptü; bunu çok ender ya-
pardı... ve sonra yanılısama yok oldu, ve kızın
karşısındakinin, vakur bir edayla bakan Reio-
ta'nın görkemli genç yüzü olduğu ortaya  ıktı.

Kızın önünde bir an durdu, dudakları hareket
ediyordu ama adamın sesi, sanki çok uzaklardan
geliyormuşcasına yitiyordu ve karanlık sessizlik-
lerin içinde savrulan Deoris tek bir sözcük bile
anlamadı.

En sonunda ansızın döndü, ve bebeği taşıdık-
ları sazdan sepeti kaldırmaya gitti. Deoris, kabu-
sun hareketsiz pençelerini üzerinde hissederek,

Reio-ta'yı odada dolaşırken izledi; bebek kollarındaydı, ardından adam yine yaklaştı ve Deoris'in yattığı şilteden, Rahibe Caratra'nın mavi Şile bezinden puantiyeli elbisesini çıkarttı. Bebeği bunun içine yatırıp, ağırca elinde taşıyarak, çekilip gitti.

Kapının çarpma sesi, Deoris'i tamamen uyardı ve bir an nefesi kesildi; oda batan güneşin ışıklarıyla loşlaşmıştı, dahası odadaki tek canlı varlık kendisiydi. Dışardan gelen dalga ve deniz kuşlarının ötüşleri dışındaysa hiçbir ses yoktu.

Damarlarından yayılan ateşi, bir kalp atışı gibi göğüslerine vurmaya başlarken, uzunca bir süre öylece yattı. Güneş bir alev seliyle batarken, karanlık, kalbine kalın sessizlik ağları örerek çökmeye başladı. Saatler sonra, Elis -yoksa Domaris mi?- elinde bir ışıkla çıkageldi, ve Deoris uykusunda nefessiz kaldı fakat bu mizansen rüyasında karmaşık sözler ve çılgın temenniler halinde kulaklarında çınlamıştı. Ardından Domaris'in -ya da Elis'in- üzerine eğilerek, "Çünkü bana güveniyorsun... sen bana güveniyorsun... bunu yapma... çünkü bana güveniyorsun..." sözlerini fısıldadığı sonsuzluklar geliyordu. Kırık kolunda kabusun acısı ve damarlarında yangın vardı; rüyayıysa ardarda görüyordu bu karmaşada Riveda'nın maymunu andıran küçük kızının sesini duydu.

Bir sabah, tam olarak kendine geldiğinde, ken-

dini Tapınak'taki odasında buldu. Ateşli çılgınlığından eser yoktu ve bir daha da olmadı.

Elis elinden geldiğince -sabah, akşam- Domaris kadar şefkatle yardımcı olmaya uğraşıyordu; Tal-kannon'un ve Karahama'nın ölüm haberlerini veren, Domaris'in haftalar önce Atlantis'e yolculuğa çıktığını ve müridin yok olduğunu, kimsenin ondan haberi olmadığını söyleyen Elis oldu. Yine Elis, Riveda'nın çocuğunun, doğduğu günün gecesi öldüğünü incelikle anlattı.

Deoris uykuya daldığında rüya görüyordu -ve hep aynı rüyayı, çocuğunun doğduğu karanlık kulübe, kızıl güneşten kızarmış yüzüyle kendini istemeyerek ölümden kurtardıktan sonra, çocuğunu Karahama'nın kanlı Türbe Cübbesi'yle sarıp kaçırıyor... Ve an geliyor, tüm bunları yaşanmamış sayıyordu. Herkes ona karşı nazikti -sanki bir yetimmiş gibi- ve belki de yıllarca kız kardeşinin adını ağzına almadı.

Beşinci Kitap:

Tiriki

“Evren hiçten ilk yaratıldığı zaman, Kendisini bira-
rada tutacak gücün yokluğundan dolayı ilk anda da-
ğıldı. Tıpkı amaçsız binlerce oyun taşı gibi, renkleri ve
kalıpları farklı olsa da, şekilleri ve büyüklükleri öz-
deştir; ve biz, tasarlanan mozağin bize kılavuzluk
edecek resmine sahip değiliz. En son taş parçacığı ni-
hai yerine oturana kadar onun neye benzeyeceğini hiç
kimse kesin olarak bilemez... Görev için üç araç var-
dır: kusursuz bir karışmazlık; her bir hareketin üze-
rinde aktif kontrol; ve tatmin edici bir denge sağlana-
na kadar güçlerin değişimi. Ne var ki, diğer ikisi bir-
leşmeden bu metodlar başarılı olamaz; bunu temel bir
prensip olarak kabul etmeliyiz –yoksa hazırda meyda-
na gelenler için bir açıklamamız olamaz.

“Sorun şu ana kadar çözülmüş değil; ama dalgalar
halinde ilerlemekteyiz. Genel bilgide bir ilerlemeyi,
içinde çok şeyin kaybedildiği bir ters akıntı takip eder
–bunlarsa ancak bir sonraki ilerleme dalgasında yeni-
den kazanılır ve aşılr. Çünkü bu mozaik ile Evren
arasındaki fark, hiçbir mozağin asla, içinde hareketin
sona ermiş olduğu bir resimden –ölümün resmi– baş-
ka bir şey haline gelemeyeceğidir. Her şey durgun ol-
duğu bir zamana doğru değil, ilgili olan her şey –ka-
ya, bitki, balık, hayvan ve insan– hoşuna gidecek,
herşeyin bir hareket halinde olduğu bir zamana doğ-
ru ilerlemekteyiz.

“Bu hiçbir zaman için kolay bir iş olmadı, ve asla ol-
mayacak. Ancak ikisi her ne kadar aynı yöne çıksa da
umutla döşenen yol, yolcu için, sıkıntıyla döşenmiş
bir yoldan daha sevindiricidir.”

–*Ahtarrath'lı Micon'un Öğretileri*'nden,
Maji Rajasta tarafından dikte edilmiştir.

Bölüm 1

Sürgün

-I-

Derin alacakaranlık vaktiydi, ve limandaki meltem, sarı yelkenleri yavaşça sallandıran, gemileri dalgaların nazik ritmiyle yükseltip alçaltan bir batı rüzgârıyla pekişiyordu. Kararmakta olan kıyıyı seyreden Domaris'in kımıltısız vücudu, beyaz cüppesiyle karanlık gölgelerin içinde ışıldıyan bir nokta gibiydi.

Kaptan, Erginlenmiş'in önünde derin bir saygıyla eğildi. "Hanımım—"

Domaris gözlerini kaldırdı, "Evet?"

"Limandan ayrılmak üzereyiz. Sizi kamaranıza götürebilir miyim? Aksi takdirde, geminin hareketi fenalaşmanıza yol açabilir."

"Güvertede kalmayı yeğlerim, teşekkür ederim."

Kaptan tekrar eğildi ve onları yeniden yalnız bırakarak çekildi.

"Ben de senden ayrılmalıyım Isarma" dedi Rajasta ve parmaklığı doğru yürüdü. "Mektupların ve belgelerin sende. Senin için hazırlanmışlardı.

Keşke...” Sustu, ciddiyetle kaşlarını çattı. Sonunda şöyle dedi, “Her şey iyi olacak kızım. Huzur içinde git.”

Kadın, onun elini öpmek üzere saygıyla eğildi.

Rajasta eğilerek onu kollarıyla kavradı. “Tanrılar seni izliyor olacak kızım” dedi boğuk bir sesle, ve onu alnından öptü.

“Oh Rajasta, yapamam!” diye hıçkırdı Domaris. “Buna dayanamam! Micaıl –bebeğim! Ve Deoris...”

“Sus!” dedi Rajasta sertçe, onun yalvaran, can çekişen ellerini çözdü; ancak anlık bir yumuşamayla şöyle dedi, “Üzgünüm kızım. Yapılacak bir şey yok. Dayanmalısın. Ve şunu bil: Sevgim ve takdislerim seni izleyecektir, aziz dostum –şimdi ve her zaman.” Muhafız elini kaldırarak kadim bir İşaret çizdi. Domaris daha tepki veremeden Rajasta topuğunun üzerinde döndü ve hızla uzaklaşıp, gemiden ayrıldı. Domaris, kendine –sürgün cezasını– Yılan’ın İşareti’ni neden verdiğini merak ederek, hayret içinde onun arkasından bakakaldı.

Yanlışlık mı? Hayır –Rajasta böyle yanlışlıklar yapmaz.

Uzun gibi görünen bir süre sonra Domaris demirleme zincirlerinin sesini ve kadırgadan gelen kürekçi ilahisini duydu. Yine de güvertede durup, memleketinden, doğmuş olduğu ve tüm yaşamı boyunca bir fersahtan daha uzak kalmadığı

Tapınak'tan son bir görüntü yakalamak için, giderek artan karanlığın içine, gözlerini zorlayarak baktı. Gecenin, yol alan gemiyle görünmez kıynın arasını kaplamasından çok sonraya dek, orada hareketsizce kaldı.

-II-

O gece ay yoktu ve kadın, birisi onun yanına diz çöktükten uzun bir süre sonra kendine geldi.

“Ne var?” diye sordu, duygusuz bir sesle.

“Hanımım—” Reio-ta'nın donuk, duraksayan sesi, geminin sesinin üzerinde duyulamayacak derecede alçak, mırıldanan bir yakarış gibiydi. “Aşağı gelmelisiniz.”

“Burada kalmayı yeğlerim Reio-ta. Sana teşekkür ederim.”

“Hanımım –orada– size göstermem gereken bir şey var.”

Domaris içini çekti, şimdiye kadar anlamamasına rağmen soğuşun, tutulmuş kaslarının ve aşırı bitkinliğinin farkına vardı. Uyuşmuş bacaklarının üzerinde sendeledi, Reio-ta çabucak yanına gelip ona destek verdi.

Kadın bir anda dikleşti, ancak genç Rahip yalvardı, “Hayır, bana yaslanın Hanımım...” ve kadın iç çekerek onun kendine yardım etmesine izin verdi. Yeniden, belirsiz bir şekilde ve kesin

bir iç ferahlığıyla, onun Micon'a hiç benzemediğini düşündü.

Domaris'e tahsis edilen küçük kamara tek, loş bir lambayla aydınlanıyordu, ancak köle-kadın –yabancılar, çünkü Elana'dan kocasını ve yeni doğmuş kızını terk etmesi istenemezdi– orayı düzenli ve rahat bir yer haline getirmişti. Bitkin olan Domaris'e sıcak ve davetkâr göründü: belli belirsiz bir yemek kokusu ve lambadan gelen hafif, keskin bir duman vardı, ancak bütün bunlar bilinç alanının içinde kaybolarak, alçak yatağın yastıkları arasında yatan, mavi, sarmalı kundağın arkasında sahne oluşturdular... kanlı, mavi bir cüppenin parçalarına beceriksizce sarmalanmıştı, canlıymışçasına kıpırdanıyordu...

“Çok saygıdeğer Hanım'ım ve ablam” dedi Reio-ta alçakgönüllü bir tavırla, “Sizden, nüfusumdaki kızımın bakımını kabul etmenizi rica ediyorum.”

Domaris sallanarak, elleriyle boğazına yapıştı; sonra hızlı, irkilmiş bir kavrayış çılgılığıyla bebeği kaptı ve göğsüne yasladı. “Neden?” diye fısıldadı. “Neden?”

Reio-ta başını eğdi. “O-o-onu a-annesinden almak beni çok üzüyor” diye kekeledi, “a-ama, siz de –siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, onu orada bırakmak onu öldürmek olurdu! Ayrıca kızımı nereye istersem götürmek, benim yasal hakkım.”

Reio-ta, Domaris'in görmeye cesaret edemediği şeyleri açık açık anlatırken, Domaris ıslak gözlerle bebeği sımsıkı tuttu...

"Ne Gri Cüppeliler, ne de Kara Cüppeliler –ve şüpheniz olmasın hanımım ki, Kara Cüppeliler, Tapınak denize gömülene kadar var olacaklar–hatta belki daha sonra da! Bu çocuğun yaşamasına izin vermezlerdi –o –onun Karanlık Türbe'nin çocuğu olduğuna inanıyorlar!"

"Ama..." Gözleri faltaşı gibi açık olan Domaris, adamın sözlerinin, aklında uyandırdığı soruları sormakta tereddüt ediyordu –ancak Reio-ta buruk bir gülüşle onun düşüncesini kolayca tahmin etti.

"Gri Cüppeliler için bir küfür" diye mırıldandı, "Ve Ka-Kara Cüppeliler ise, onun bir kurban olarak değerini düşünürlerdi yalnızca! Ya da –ya da Işık doğumlularca mahvedilmesinin –şeyin– tekrar vücut bulması anlamına gelmediği" Reio-ta'nın sesi söylenmemiş kelimelerin üzerinde boğuldu.

Domaris'in dili bir kez daha itaat etmeyecekti ona; ancak sonunda yarı şok içinde konuşmayı başardı, "Işık Rahipleri eminim ki..."

"Işık Rahipleri, konuşmazlardı." Reio-ta yalvaran gözlerle Domaris'e baktı. "Onlar Riveda'yı lanetlediler –ve onun tohumunu! Onu kurtarmaya kalkışmayacaklardır. Ama –bu çocuğun gitmesi, veya kaybolmasıyla– Deoris de güvende olacak."

Domaris yüzünü, uyuyan çocuğun çevresine sarılmış, olan yırtık cüppeye gömdü. Uzun bir dakika sonra başını kaldırdı ve gözyaşsız gözlerini açtı. “Lanetlediler” diye mırıldandı.

“Evet, işte bu da yazgı...” Reio-ta’ya şöyle dedi; “Ona gözüm gibi bakacağım– buna yemin ederim!”

Bölüm 2

Efendi

-I-

Ahtarrath'ın yumuşak, yıldızlı gecesi o kadar durgun ki, çıplak ayaklarının otlar üzerindeki tüm adımları duyulabiliyordu. Reio-ta, Domaris'e elini verdi, ve kadın onun parmaklarına, bu zorlu sınav karşısındaki duygularını belli eden bir kavrayışla yapıştı; ancak yüzü o tatlı, öğrenilmiş dinginlikle berraktı. Adamın diğer eli iç odayı gizleyen ağır, çul perdeyi yana çekerken, koyu kirpiklerinin altında derin derin, gizlice düşünen gözleri kadına onaylayan, hızlı bir bakış attı. Kadının eli kendininkinin içinde soğuktu, ve kadından ona tam bir terk edilmişlik hissi geçiyordu sanki. Domaris sakindi –ama bu Reio-ta'ya çok kısa bir an için, titreyen Deoris'i, Beş Yetkili'nin önüne çıkardığı anı hatırlattı.

Reio-ta'nın üzerine birdenbire tam bir farkındalık çullanıp, onu neredeyse dayanılmaz bir öztik-sintiyle kamçıladı. Vicdan azabı onun üzerine sıçrayan ve hayati organlarını tırmalayan bir canlıydı; bir hayat, bir düzine hayat, onun yaptığı

hiçbir şeyi düzeltemezdi! Ve bu duygu yanında-ki kadına, kız kardeşi olması gereken kadına karşı bir anlayışa dönüştü. Kadın çaresizlik içindeydi, bütünüyle yapayalınızdi!

Nazik, karşı koyan bir sevecenlikle kadını gösterişsiz iç odaya çekti ve tahtadan yapılmış bir sırada oturmakta olan uzun boylu, ince yüzlü, yaşlı bir adamla karşılaştılar. Adam bir anda ayağa kalktı ve sessizce onları incelemeye koyuldu. Domaris, Rahip Rathor'un doğuştan kör olduğunu ancak çok uzun aylar sonra öğrenecekti.

Reio-ta, Kadimin kutsaması için diz çöktü. "Kutsayın beni Efendi Rathor" dedi alçakgönüllülükle, "Micon'dan ha-haberler getirdim. O bir kahraman olarak öldü –ve asil bir sonla– ve ben suçsuz değilim."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Domaris yakaran ellerini uzattı; yaşlı adam kımıldadı ve bu hareket genç Rahibin yüzündeki kendini suçlayışın sabit biçimini bozdu. Reio-ta, yaşlı Rathor'a bakarak devam etti, "Si-size Hanım Domaris'i getirdim –o, Micon'un oğlunun annesidir."

Kadim usta, bir elini kaldırdı ve bir solukta tek bir cümle söyledi; sesinin yumuşaklığı Domaris'in öldüğü ana kadar onunla birlikte kaldı. "Tüm bunlardan fazlasını biliyorum" dedi. Reio-ta'yı ayağa kaldırıp kendine çekti ve genç Rahibi alnından öptü. "Bu yazgıdır. Kalbini özgür bırak oğlum."

Reio-ta sesini metin kılmaya uğraşıyordu. “Usta!”

Rathor'un kutsaması için şimdi de Domaris diz çökecekti, fakat kadim ona engel oldu. Usta ağır ağır eğildi ve dudaklarını kadının cüppesinin kenarına değdirdi. Domaris soludu ve yaşlı adamı hızla ayağa kaldırdı. Rathor elini yükselterek, onun alnının üzerinde tuhaf bir İşaret çizdi –Micon'la ilk tanışmalarında Domaris'in dayanamayıp, önünde eğildiği İşaretin aynısıydı. Kadim gülümsedi, sonsuz takdis gülümseyişi ile... sonra geriye doğru adım attı ve koltuğundaki yerini yeniden aldı.

Reio-ta, kadının iki elini avucunun içine aldı beceriksizce. “Hanımım, ağlamamalısınız” diye yakararak onu götürdü.

Bölüm 3

Küçük Şarkıcı

-I-

Zamanın geçmesiyle Domaris, Ahtarrath'a bir şekilde alıştı. Micon burada yaşamış, bu ülkeyi sevmişti ve Domaris kendini böyle düşüncelerle avutuyordu; yine de içinde dinmeyecek olan sıla hasreti yanıyordu.

Muazzam ve heybetli, koca gri binaları seviyordu, Kadim Ülke'nin alçak, beyaz parıltılı yapılarından oldukça farklı, fakat tarzlarında da o denli etkileyiciydiler; yamaçlardan aşağıya, ısıltılı göllere uzanan teraslı bahçelere, hayatı boyunca görmediği kadar uzun ağaçların ağ gibi örülü kubbelerine alışmaya başlamıştı –ne var ki, pınarları ve kapalı avlular ile havuzları özlüyordu, çok katlı binalara, ya da yalnızca tapınaklarda kullanılması amaçlanmış kutsal bir sırrı ihlal ettiği hissi olmadan merdiven çıkmaya kendini alıştırması uzun yıllar aldı.

Domaris, evlenmiş Rahibeleri ağırlayan bir binanın en üst katında oturmaktaydı; denize bakan tüm odalar Domaris ve hizmetkârlarına ayrılmış-

tı –asla uzun süreli olmasa da, nadiren başka biri için de ayrıldığı olurdu.

Yeni Tapınak'ta herkes tarafından anında saygı gördü ve çok kısa zamanda sevildi, alev saçlarındaki beyaz çizgiyle, bu uzun boylu, sessiz kadını daima kendilerinden biri gibi kabullendiler, ama biraz garip, bir parça gizemli birine verilen cinsten hürmet ve itibar gösterdiler. Yardım ve tedavi etmeye her zaman hazır, karar vermede hızlı ve kızmakta yavaş, ve her zaman, topuklarında sendeleyerek yürüyen sarışın, keskin hatlı küçük kızla birlikte –Domaris'i seviyorlardı, ama bir gariplik ve gizem onları bir parça uzakta tutuyordu; burada bir kadının ne yaptığıyla gerçekten ilgilenmeden, yaşamsal faaliyetlerini yerine getirdiğini içgüdüsel olarak biliyorlardı sanki.

Yalnız bir kez Tapınak'ın Baş Rahibi Dirgat –Domaris'e usulca İhtiyar Ragamon'u hatırlatan uzun boylu ve evliya gibi bir patrik– gelip ona görevlerine olan ilgisinin görünür eksikliğinden dolayı serzenişte bulundu.

Bu azarlamasının yerinde olduğunu kabul ederek başını eğdi kadın. “Nerede yanlış yaptığımı söyleyin Peder, düzeltmeye çalışacağım.”

“Görevlerini hiç ihmal etmedin kızım.” dedi Baş Rahip kibarca. “Doğrusu, genellikle çok çalışkansın. Bizi ihmal etmiyorsun, ama asıl kendini ihmal ediyorsun çocuğum.”

Domaris içini çekti, ancak itiraz etmedi ve ken-

dinin de kız çocukları olan Dirgat, elini kadının ince elinin üzerine koydu.

“Çocuğum” dedi nihayet, “sana böyle seslendiğim için beni bağışla, ama ben senin büyükbaban olacak yaştayım, ve ben –seni seviyorum. Burada biraz mutluluk bulmak gücünü aşıyor mu? Seni üzen nedir kızım? Kalbini aç. Seni hoş karşılamayı beceremedik mi?”

Domaris gözlerini kaldırdı ve onlardaki yersiz keder Baş-Rahip’in utanç içinde öksürmesine neden oldu. “Beni bağışlayın Peder” dedi. “Memleketim için üzülüyorum –ve çocuğum– çocuklarım için.”

“Başka çocukların da var o halde? Küçük kızın sana eşlik edebiliyorsa, onlar neden edemiyor?”

Domaris sessizce, “Tiriki benim kızım değil” diye açıkladı, “kız kardeşimin kızı. Büyücülükten mahkum edilip ölümle cezalandırılmış bir adamın kızıdır –ve masum çocuğu da katledeceklerdi. Onu, zararsız bir yere getirdim. Ama kendi çocuklarım...” Konuşmadan önce sesinin titremediğinden emin olmak için durakladı bir an. “En büyük oğlumu getirmem yasaktı, çünkü babasının emanet ettiği –değerli– biri tarafından yetiştirilmesi gerekiyor; bense sürgün edildim.” İcini çekti. Gönüllü bir sürgündü bu kısmen, kendine yüklediği bir ceza; ancak bu hükmü kendinin verdiğini bilmek dayanmayı kolaylaştırmıyordu. Soğuk bir sesle devam ederken sesi

ister istemez titriyordu, "Diğer iki çocuk doğumda öldüler."

Dirgat'ın elleri kadının parmaklarını çok şefkatli bir biçimde sıktı. "Tanrıların zarlarının ne geleceğini hiç kimse bilemez. Belki de oğlunu yeniden göreceksin." Sonra sordu, "Çocukların arasında çalışmak seni teselli eder miydi –yoksa acı mı çoğaltırdı?"

Domaris düşünmek için durakladı. "Sanırım –beni teselli ederdi" dedi, biraz sonra.

Baş Rahip gülümsedi. "O halde öteki görevlerinden bazıları hafifletilecektir, en azından bir süre için, ve Çocuklar Evi'nden sorumlu olacaksın."

Dirgat'a bakarken, Domaris, bu iyi kalpli ve bilge adamın onu mutlu etme uğraşları karşısında ağlayabileceğini hissetti. "Çok iyisiniz Peder."

"Oh, küçük bir şey bu" diye sıkıntıyla mırıldandı adam. "Hafifletebileceğim başka bir yük var mı?"

Domaris gözlerini indirdi. "Hayır, Peder. Yok." Domaris uzun zamandır bildiği şeyden kendi hizmetçilerine bile söz etmemişti; hasta olduğundan ve hiçbir olasılıkta asla daha iyi olamayacağından. Arvath'ın çocuğunun doğumu, ve görmüş olduğu sakar ve gaddar muameleyle başlamıştı –hayır, gaddarcaydı, ama sakar değil. O canavarlık niyetdışılıktan çok uzaktı.

O zaman, yaşamayı veya ölmeyi umursamadan her şeyi kabul etmişti. Onu doğrudan öldürmememe-

lerini, çocuğun yaşamasını umınuştı yalnızca... Fakat onların cezalandırma düşünceleri o olmamıştı. Daha çok, yaşaması ve acı çekmesi gereken Domaris'ti! Ve çekmişti de –uyanık ya da uykuda, aklından hiç çıkmayan anılar ve onu asla tam olarak terk etmemiş olan acılarla! Acılar, artık alanlarını yavaşça ve sivrice genişletiyor, vücuduna yayılıyorlardı –Domaris onu bekleyen ne çabuk, ne de kolay bir ölüm olacağından kuşkulanıyordu.

Sakinleşen, dingin yüzünü tekrar Baş Rahibe döndü; küçücük ayak sesleri duydular –ele avuca sığmaz bir yüzü çevreleyen ipeksi kumral saçlarıyla seğirterek Tiriki girdi odaya; küçük entarisi yırtık, pembe ayaklardan biri sandaletli, öteki çıplaktı, düzensiz, hızlı adımları onu çabucak Domaris'in yanına getirdi. Kadın, çocuğu kucaklayıp kaldırdı ve göğsüne bastırdı: sonra kucağına koyduysa da minik kız anında sıyrılıp gitti.

"Tiriki," yaşlı Baş Rahip düşünceliydi: "Hoş bir isim. Memleketinden mi?"

Domaris başıyla onayladı... Yolculuğun, Kadim Ülke'den görünürde dağların çok belirsiz mavi çizgisi dışında hiçbir şeyin kalmadığı üçüncü gününde, Domaris geminin kışında durmuş, dizlerinde Micon'un başı olduğu halde bütün gece yaz yıldızlarını seyrettiği, dokunaklı olacak kadar tatlı bir geceyi anmıştı, kollarına kıvrılmış bebekle. O gece pek dinlenmemiş olmasına rağmen, sanki şu anda garip içsel kulakla, adeta insanı

aşan bir yumuşaklıkla harmanlanmış iki sesi duyabiliyordu: Riveda'nın güçlü baritonuna karışıp ağ gibi ören, kız kardeşinin gümüşü sopranosunu... Orada tüyleri diken diken olmuş kollarında, her şeyin ötesinde sevdiği kız kardeşiyle, hayatında nefret ettiği tek erkeğin uyuklayan çocuğunu tutarken Domaris'in içinde acı bir ikilem doğmuştu –Sonra hatıranın o esrarengiz hilesi, yıldız alanındaki o gece Deoris dizlerinde uyurken Riveda'nın zengin, sıcak sesini ve sarp yüzündeki düşünceli kibarlığı geri getirmişti.

O, Deoris'i hiç olmazsa bir süre için, gerçekten sevdi, diye düşünmüştü. O tamamen suçlu değildi, ne de bizler, felaketin tamamen günahsız kurbanlarıyız. Micon, Rajasta, ben kendim –Riveda'nın kötülüğünden dolayı suçsuz değiliz. Bu bizim de başarısızlığımızdı.

Kucağındaki bebek o anda çağıldayan garip, küçük bir şarkı mırıldanarak uyanmıştı. Domaris ona daha sıkı sarılmış, yüksek sesle hıçkırmıştı, “Ah, küçük şarkıcı!” Ve kızı o andan itibaren Tiriki –küçük şarkıcı– diye çağırmıştı.

Şimdi Tiriki bir keşif yolculuğuna girmişti: Baş Rahip'e doğru yalpaladı, adam onun ipeksi başını sevdi; ancak hiçbir uyanda bulunmadan ağzını açtı ve küçük sincap dişlerini Dirgat'ın çıplak bacağına sertçe geçirdi. Adam pek vakur olmayan bir şaşkınlıkla acı bir homurtu çıkardı –ancak daha çocuğu azarlayamadan ve kendini toparla-

yamadan, Tiriki onu bıraktı ve seğirterek uzaklaştı. Sanki adamın bacağı yeterince sert gelmemiş gibi, tahta masanın bir bacağına çiğnemeye başladı.

Üzülmüş fakat kutsal olmayan bir halkayı zapt etmekte olan Domaris, kızı kaldırıp, karmakarışık özür sözleri geveledi.

Dirgat ısınmış bacağına ovarken, gülümseyerek onları sevdi. “Ülkemdeki Rahipler onun canını mı alacaktı demiştin?” diye kıkırdadı, “o yalnızca babasından bir mesaj taşıyordu!” Kadının son heyecanlı özürlerini bir işaretle susturdu. “Torunlarım var, ve torunumun torunları, kızım! Küçük kuklacığın dişleri büyüyor hepsi bu.”

Domaris bileğinden düz, gümüş bir bilezik çıkardı ve Tiriki'ye verdi. “Küçük Yamyam!” diye parladı. “Bunu çiğne –ama eşyaları ve misafirlerimi rahat bırak! Rica ediyorum!”

Küçük kız müthiş iri, kırpışan gözler kaldırdı, ve bileziği ağzına soktu. Hepsini birden ağzına alamayacak kadar geniş bulup –ancak yine de bunu denedi– kenarını kemirmeye başladı; küçük poposunun üzerine ağır bir düşünle yere yuvarlandı, ve orada bileziği çiğnemeye niyetlenerek oturdu.

Hiçbir taşlama izi taşımayan bir sesle, “Cezbedici bir çocuk,” dedi Dirgat. “Reio-ta'nın babalığı üstlendiğini duymuş ve merak etmiştim. Bu sarışın parçada hiç Atlantisli kanı yok, bir bakışta an-

laşıyor!”

“Babasına çok benzer” dedi, Domaris sessizce. “Kuzey Ülkeleri’nden bir adam, günah işledi ve –yok edildi. Gri Cüppeliler’in baş Üstadı –Zaia-danlı Riveda.”

Ayrılmak için ayağa kalktığında Baş Rahip’in gözlerinde sıkıntılı düşüncelerinin gölgesi dolaşı-yordu. Riveda’yı duymuştu: öğrendikleri iyi şey-ler değildi. Eğer çocukta Riveda’nın kanı baskın-sa ortaya üzücü bir miras çıkabilirdi. Ve Dirgat bundan hiç söz etmemesine rağmen, gözleri Ri-veda’nın kızına dikildiğinde Domaris’in düşünce-leri Baş Rahip’inkilerin yankısıydı.

Domaris bir kez daha, ateşli bir şekilde Tiri-ki’nin mirasının çocuğu kirletmeyeceğine kanaat getirdi. Peki insan kanda –veya ruhta– görünmez bir lekeyle nasıl savaşılabılır ki? Tiriki’yi tekrar kol-larına aldı ve gitmesi için bıraktığında, Doma-ris’in yüzü yaşlarla ıslanmıştı.

Bölüm 4

Hayalet

Yansımalar Aynası diye bilinen gölcük, ağaçların arasından süzülüp, günlerin ve sonra da yılların geçmesi anlamına gelen, aydınlığın karanlığın içinde sesiz kayboluşunu tekrarlayan dantelli ışığın içinde benekli benekli uzanırdı.

Buraya pek az kişi uğrardı, çünkü yer acayıptı ve gölcüğün; onun dalgacıklı yüzeyine bir kez bakanın düşüncelerini, nerede olurlarsa olsunlar, toplama ve yansıtma özelliğine sahip olduğuna inanılırdı. Sonuçta burası ıssız ve terk edilmişti, yine de burada huzur vardı; sessizlik ve berraklık.

Deoris bir gün, geleceğin fırtınalı gözlerinin önünde boş ve biçimsiz uzanmasıyla, tedirgin bir ruh haliyle buraya geldi.

Her şey bir yana, pire için yorgan yakılmıştı sanki; Riveda, Talkannon, Nadastor ölmüş, müridleri ölmüş veya kaçırılmışlardı. Domaris sürgündeydi. Deoris'in kendisiyse –küfrün çocuğu artık öldüğüne göre, onu cezalandırmakla kim uğraşırdı? Üstelik Deoris, Tapınak'ın bu yüksek Gizemi'nin bir Er-

ginlenmiş'i yapılmıştı; ondan sonra öyle kolayca kendi haline bırakılamazdı. Hastalığı ve yaralan iyileştiği zaman disiplinli bir denenme sürecine girmişti; uzun angaryalar, ve tanıdığından çok daha ciddi bir çalışma periyodu vardı. Hocası ise Maleina'dan başkası değildi. Şimdi bu dönem kapanmıştı –peki bundan sonra ne geliyordu? Deoris bilmiyor ve tahmin edemiyordu.

Kendini göletin otlarla kaplı kenarına atarak gökyüzünden daha koyu bir maviyle lekelenmiş derinliklere baktı; bilinçli olarak pek anmadığı küçük bir çocuğu isyankar bir biçimde özleyerek, kasvetli, acı düşüncelere daldı. Gözlerinde biriken yaşlar aldınış etmeden akarak, berrak sulan bulandırdı. Tuzu dudaklarında hisseden Deoris, kendi kendini tahlil ederken, dikkatli bakışlarını göletten ayırmadan, görüntüsünü netleştirmek için başını salladı.

Soyutlanma ve hayali bir yasla, şaşırmadan, Domaris'in göletten ona bakan yüzünü gördü; daha zayıf bir yüz, zarif kemikli farklılık ve bir yakarış ifadesi –sevgi dolu bir rica. Bakarken dudakları o eski gülüşmeyle genişledi ve zayıf kollar onu sınıksız kucaklamak için zorlayan bir jestle açıldı... Deoris o jesti ne kadar iyi tanırdı!

Serseri bir rüzgâr, suyu karıştırdı ve görüntü kayboldu. Sonra bir an için başka bir yüz şekillendi, Demira'nın keskin, haylaz yüzü dalgacıklarda ağır ağır, belirdi. Deoris elleriyle yüzünü

kapadı ve belirmekte olan hayalet yok oluverdi. Yeniden baktığındaysa, esintilerin dalgacıkları yükselttiğini fark etti.

Bölüm 5

Seçilmiş Yol

-I-

Şu son yıllarda Elis, eski sevimliliğini kaybetmiş, ancak asaletli ve olgun bir cazibe kazanmıştı. Deoris, onun varlığında tuhaf bir huzur duyuyordu. Elis'in en küçük çocuğunu, henüz bir aylık bile olmayan bir bebeği, kollarına aldı ve aklıkla tuttu, sonra Elis'e geri vererek, üzüntülü bir hareketle kuzeninin yanında, kendini dizlerinin üstüne attı ve yüzünü sakladı.

Elis hiçbir şey söylemedi ve biraz sonra Deoris gözlerini kaldırıp, güçlükle gülümsedi. "Ben aptalım" dedi, "ama –sen Domaris'e çok benziyorsun."

Elis, eğik başına ve koyu örgülerine dokundu. "Asıl sen her geçen gün ona daha çok benziyorsun, Deoris."

Elis'in büyük çocukları Lissa –artık on üç yaşında, uzun boylu ve ağır başlı bir kızdı– öncülüğünde odaya daldıklarında Deoris hızla ayağa kalktı. Bir Cararta Erginlenmiş'i'nin mavi cüppeleri içindeki kadını görünce durdular, itkisel neşeli halleri

birden söndü ve çabucak kayboldu.

Yalnızca Lissa onu selamlayacak kadar kendine hakimdi. "Kiha Deoris, sana anlatacak bir şeyim var."

Deoris, kolunu kuzeninin kızına doladı. Şu bilgiç küçük genç kızı, yaramaz bir afacan olarak kucağında taşımış mıydı hiç? "Nedir bu büyük sır Lissa?"

Lissa heyecanlı, koyu gözlerini açtı. "Pek Sır sayılmaz Kiha... yalnızca, gelecek ay Tapınak'ta hizmete gideceğim?"

Deoris'in sakın yüzünün –eğitimli rahibelerin dingin maskesi– ardında bir düzine düşünce birbiriyle yarışıyordu. Yüz ifadelerini, tavrını –ve tamamen olmasa da neredeyse düşüncelerini– kontrol etmeyi öğrenmişti. O, Cararta Erginlenmiş'i, başarının bazı belli basamaklarını tırmanmaktan sonsuza dek men edilmişti. Lissa –kendi isyanına benzer birşeyleri şüphesiz asla hissetmeyecekti... Hatırlıyordu Deoris: on üç ya da on dört yaşındaydı; yaklaşık Lissa'nın yaşlarında, ancak kısa bir hizmet dönemi için bile olsa, Cararta Tapınağı'na girmek için tam olarak niçin o kadar isteksiz olduğunu anımsamıyordu. Sonra aklında bir kez başladı mı durdurmayı veya yavaşlatmayı asla başaramadığı amaçsız düşünceler zincirinde Karahama'yı düşündü... ve Demira'yı... sonra kurtulamadığı o düşünce geldi aklına. Kendi kızı, Riveda'ya doğurduğu çocuk yaşasaydı Lissa'dan sadece biraz daha genç

–belki sekiz, ya da dokuz yaşında– kadınlığa yaklaşıyor olacaktı.

Lissa, Deoris'in ona ani ve şiddetli sarılmasını anlayamadı ama neşeyle karşılık verdi; sonra erkek kardeşini aldı ve ötekileri de özenle önüne katarak çimlere çıktı. Kadınlar seyrederken, Elis gururla gülümsüyordu, Deoris'in gülümsemesiye bir parça mahzundu.

“Elis, genç bir rahibe olmuş artık.”

“Yaşına göre oldukça olgun” diye yanıtladı Elis. “Chedan da şimdi Lissa'yla nasıl gurur duyuyor! Hatırlar mısın, bebekken ona nasıl da içerliyordu?” Anımsayarak güldü. “Şimdi ona karşı gerçek bir baba gibi! Sanırım Arvath onu artık yeterince memnuniyetle sahiplenebilir! Genellikle Arvath ne yapmak istediğine artık çok geç olduğunda karar verir!”

Bu bir sır değildi artık: Birkaç yıl önce Arvath, epey gecikmiş olarak, Lissa'nın babasının kendisi olduğunu ilan etmiş ve ona sahip olmak için girişimde bulunmuştu, benzer bir durumda Talkanon'un Karahama'ya yapmış olduğu gibi. Ne var ki, üvey kızından vazgeçmeyi reddetmekte, son sözü Chedan söylemişti. Arvath çocuğunu kabul etmemiş bir babaya uygulanan katı cezalara uğramıştı, bir hiç yüzünden –belki, kalbinin iyiliği dışında.

Arvath'tan söz edilmesi Deoris'te küçük bir hatıra sancısı yarattı: onun Domaris'in cezalandırıl-

masında etkili olduğunu biliyor, ve buna hâlâ içerliyordu. O ve Deoris, birbirlerine yabancılaşmışlar; senede iki defa bile görüşmüyorlardı. Arvath rahiplikte daha fazla ilerleyemezdi. Çünkü hâlâ bir çocuğu yoktu.

Deoris ayrılmak üzere döndü, ancak Elis onu biraz tutup, kuzeninin elini kavradı. O güne kadar onu hiç yanıltmamış olan sezgileriyle konuşurken sesi nazikti. “Deoris –sanırım– senin Rajasta’nın aklına danışma vaktin geldi.”

Deoris yavaşça başını salladı. “Danışacağım.” diye söz verdi. “Teşekkür ederim, Elis.”

Kuzeninin görüş alanından çıktığında Deoris’in yüzü daha az dingindi. Rajasta’nın uzlaşmayan yargısının onu suçlu çıkaracağından korkarak yıllarca kaçınmıştı bundan... Oysa şimdi Elis’in evinden çıkan patikada yürürken adımları sıklaştı.

Neden korkmuştu? Rajasta, onun kendisiyle yüzleşmesine, kendini tanımasına sebep olabilirdi ancak.

-II-

Katı ve yumuşamaz bir tavırla, "Ben sana ne yapman gerektiğini söyleyemem," dedi Rajasta. "Bu benim senden talep edebileceğim bir şey değil, senin kendinden talep edeceğin bir şey. Sebepleri harekete geçirdin. Onları incele. Senin durumunda nasıl cezalara maruz kalınmıştı? Sana ne gibi zorunluluklar yükleniyor? Senin kendi hakkındaki hükmün, benim verebileceğimden çok daha sert olacaktır –ama sadece bu yolla kendi kalbinle barışabilirsin."

Önünde diz çökmekte olan kadın dikkatlice kendini inceleyerek, kollarını göğsünde bağdaştırdı.

Rajasta bir uyarı ekledi. "Bir Erginlenmiş'in yapması gerektiği gibi kendi cezanı kendin vereceksin: ancak Tanrıların sana fazladan üç defa vermiş oldukları yaşamla sakın bir daha uğraşma! Ölüm insanın kendi vereceği bir ceza değildir. Senin yaşaman Onlar'ın isteği; ölüm bir insan vücudu ancak bir hatayla düzelmeyecek kadar sa-

katlandığı ve bozulduğu zaman talep edilir, ta ki yeniden doğuşla daha temiz bir aracının içinde şekillendirilene kadar.”

Anlık bir isyanla baktı Deoris. “Efendi Rajasta, itibar görmeye, Rahibe ve Erginlenmiş kabul edilmeye katlanamıyorum –ben ki; bedenimde ve ruhumda günah işledim.”

“Sakin ol!” dedi adam sertçe. Bu cezanın en hafifi değil Deoris. Buna alçakgönüllükle dayan, çünkü bu da bir telafidir, heba olmak ise bir suç. Bizden daha bilge olanlar en iyi bu şekilde hizmet edebileceğine karar vermişler! Yeniden doğuşta senin için büyük bir iş ayrılmış Deoris; korkma, her günahın için çok ince ve kesin cezalar çekeceksin. Ama ölüm cezası senin için en kolay yol olurdu! Eğer ölseydin –ölmen veya yeni yanlışlara düşmen için seni kastten atmış olsaydık– o zaman sebepler ve suçlar birçok kez katlanırdı! Hayır, Deoris, senin bu yaşamdaki kefaretin bundan daha uzun ve daha şiddetli olacak!”

Ağzının payını alan Deoris gözlerini yere dikti.

Rajasta zor duyulabilecek bir iç çekişle elini kadının omzuna koydu. “Kalk kızım, ve burada yanımda otur.” Kadın buna uyduğunda, sessizce sordu, “Kaç yaşındasın?”

“Yirmi ve yedi yaz.”

Rajasta ona alıcı gözle baktı. Deoris ne evlenmişti –Rajasta bunu araştırmak için çok uğraşmıştı– ne de bir sevgili edinmişti. Rajasta Tapınak

adetlerinden böyle bir ayrılışa izin vermekle akıllıca davranmış olduğundan emin değildi; Onun yaşında evlenmemiş bir kadın hakir görülürdü ve Deoris ne bir ești, ne de duldu... Adam, uzun bir zamandır ondan hiç ayrılmayan bir kederle Domaris'i düşündü. Onun Micon için tuttuğu yas, duygularını duyarsızlaştırmıştı; Riveda da Deoris'de böyle sabit bir iz mi bırakmıştı?

Kadın başını sonunda kaldırdı, mavi gözleri durgun bir şekilde adamın kilerle buluştu. "Benim cezam şu olsun," dedi ve ona anlattı.

O konuşurken Rajasta araştıran gözlerle ona bakıyordu; bitirdiğinde adam, kadının yıllar boyunca yaşadıklarından daha da fazla cesaretini kırmaya varan nezaketiyle şöyle dedi, "Kendine karşı yumuşak değilsin kızım."

Kadın ondan çekinmedi. "Domaris kendini esirgemedi," dedi Deoris yavaşça. "Ablamı bu yaşamda bir daha görebileceğimi sanmıyorum. Ama..." Kendini devam edemeyecek kadar utanmış hissederek, bir anda başını öne eğdi. "Yaşayacağım ki –tekrar buluştuğumuzda yeminlerimiz bizi sonraki yaşamlarımızda da bağlayacağından– onun önünde utanmayayım."

Rajasta konuşamayacak kadar etkilenmişti. "Öyle olsun," diye beyan etti sonunda. "Seçim sana ait cezan ise adildir."

Bölüm 6

Beklentisiz

-I-

Sürgününün on birinci yılında, Domaris görevlerini uzun zamandır yaptığı gibi yardımsız sürdüremeyeceğini anladı. Bunu incelikle kabullendi, yaptığı her şeye damgasını vuran sabırlı bir dayanıklılıkla; hasta olduğunu ve hiçbir surette iyileşmeyeceğini uzun zamandır biliyordu.

Hepsini adil kılan kendine güvenen bir ağırbaşlılıkla, kalmış olan bütün görevleriyle ilgileniyordu –ancak ısıltılı güven ve kıvılcımlar saçan bütün o neşe kaybolmuştu. –Kişiliğini etkileyen; öğretilmiş bir dengeydi artık, geçmişi de geleceği de aynı ölçüde reddeden, anı yaşayan ciddi keskin bir dikkatlilik. Herkese saygı ve nezaket gösterip, hürmetlerini kibar bir ihtiyatla kabul ediyordu; ve bu hürmetler üzücü bir ironiyle yüreğine dokunduğu zaman bunu kalbinde saklıyordu.

Fakat onu Ayin'in sessiz anlarında gören hiç kimse, Domaris'in yalnızca bir kabuktan fazlası olduğundan şüphe edemezdi. O zamanlarda ya-

şıyordu, ve yoğun bir biçimde yaşıyordu; doğrusu beyaz bir alevdi, etinin her zerresi alevlenirdi sanki. Domaris dostları üzerindeki etkisi konusunda en ufak bir fikre sahip değildi, ancak o anlarda garip, edilgen bir mutluluk, bir aralık hissedirdi –bunu tam olarak hiç tanımlamadı, ama gizeme dokunan canlı bir iç yaşam içeriyordu bu; burada, onun ülkesinde Micon'a yakın olma hissi. Bu gözlerle görüyordu, ve bahçeler ile durgun havuzlar zaman zaman memleketinin kapalı avluları ve pınarlarının hatıralarını canlandırırsa da, hâlâ huzurluydu.

Muhafızlığı hâlâ tarafsız ve kibardı, ama asla engelleyici değil, ve kendine artık her gün, liman seyretmeye adanmış bir zaman ayırıyordu. Yüksek penceresinden uzak ve korkunç bir yalnızlıkla dalgın dalgın seyreder ve limandan ayrılan her beyaz yelken, kalbine daha derin bir ıssızlık yüklerdi. Gelen gemiler, sakın bir şekilde birşeyler –ne olduğunu bilmiyordu– beklediği zamanlarda üzerine çöken o acı hasretten yoksundu onun için. Üzerinde kötü bir kader vardı, ve bu süknet aralıklarının yalnızca bundan ibaret olduklarını hissediyordu.

Bir gün orada oturuyordu, hizmetçisi içeri girip ona haber verdiğinde kayıtsız elleri sakindi. “Asilzade bir kadın huzura kabulünü rica ediyor Hanımım.”

“Bu saatte kimseyi görmediğimi biliyorsun.”

“Ona bunu belirttim Hanımefendi –ama ısrar etti.”

“İsrar mı etti?” Domaris eski tavrının bir yankısı gibi dostça nasihat etti.

“Çok uzun bir yoldan geldiğini ve konunun ciddi bir önemi olduğunu söyledi.”

Domaris içini çekti. Bu ara sıra olurdu –genellikle çocuk üretebilecek bir cazibenin peşinde bazı kısır kadınlar. Onu rahatsız etmekten asla vazgeçmeyecekler miydi? “Onu göreceğim,” dedi bitkin ve ağır bir vakurla bekleme odasına yürüdü.

Tam kapıda durup, tek eliyle kapı çerçevesine tutunduğunda, oda etrafında batıverdi. “Deoris! Ah hayır,” –tesadüfi bir benzerlik, bir ışık oyunu– Deoris yıllarca uzakta, vatanımda belki evli, belki ölü. Birdenbire ağzı kurumuştı ve başarısız bir şekilde konuşmaya çalıştı. Yüzü beyaz mermerin üstündeki ay ışığıydı ve Domaris fazla olmasa bile her siniriyle titriyordu.

“Domaris,” Ve o sevdiği sest, yalvarıyordu, “beni tanımadın mı Domaris?”

Domaris büyük bir solukla kollarını hasretle açarak kız kardeşine uzandı –sonra gücü tüken-di ve çözülerək Deoris’in ayaklarına düştü.

Deoris ağlayarak, korku ve sevinçten titreyerek diz çöktüğünde, yaşlı olan kadını kollarına aldı. Domaris’deki değişiklik, surata atılan bir tokat gibiydi ve Deoris bir an Domaris’in ölüp ölmediği-

ni merak etti –gelişinin şokunun onu öldürüp öldürmediğini. Ancak daha düşünmeye fırsat bulamadan, gri gözler açıldı ve titreyen bir el yanağa kondu.

“Sensin Deoris, sensin!” Domaris, kız kardeşinin kollarında sakın sakın yattı, yüzünde beyaz bir sevinç vardı, Deoris’in gözyaşları, ikisinin de bilemediği bir zaman boyunca onun üzerine aktı. Sonunda Domaris sessiz olmayan bir biçimde kımıldandı. “Sen ağlıyorsun –ama gözyaşına gerek yok ki.” diye fısıldadı. “Artık yok.” Bunun üzerine, Deoris’i kendiyile birlikte çekerek ayağa kalktı. Sonra mendiliyle ötekinin gözlerini kurulayıp hâlâ akan burnunu sıkıştırarak “Sümkür!” dedi, anaç bir tavırla.

-II-

Hıçkırarak ağlamadan, ya da gülmeden veya ikisini beraber yapmadan tekrar konuşabildikleri zaman, kız kardeşi olan güzel, garip ama yine de bütünüyle tanıdık kadının yüzüne bakan Domaris şiddetle sordu, "Deoris, oğlumu nasıl bırakabildin? O iyi mi -çabuk söyle- iyi mi? Sanırım artık neredeyse bir erkek olmuştur. Babasına -çok benziyor mu?"

Deoris çok sevecen konuştu, "Kendin karar verebilirsin hayatım. O dışarı odada. Benimle geldi."

"Ey merhametli Tanrılar?" diye soludu Domaris, ve bir an sanki tekrar bayılacakmış gibi oldu. "Deoris, bebeğim -küçük oğlum..."

"Bağışla beni Domaris ama -ama bu anı seninle birlikte yaşamalıydım."

"Önemli değil küçük kız kardeşim -ama- oh, onu hemen bana getir!"

Deoris durdu ve kapıya gitti. Onun arkasındaki Domaris, bir dakika bile bekleyemeyecek hal-

de, sarsılarak onun yanına dikildi. Uzun boylu, genç bir oğlan yavaş yavaş ve oldukça mahcup ama parıldayan bir gülümseyişle belirdi ve kadını kollarına aldı.

Deoris hafif bir iç çekişle doğruldu ve dalgın bir şekilde onlara baktı. Odadan çıkarken kalbinde dinmeyecek, küçük bir ağrı vardı... geri döndüğünde Domaris bir divana yerleşmişti ve onun ayaklarında yere diz çökmüş olan Micaül, çoktan tüylenmiş yanağını onun eline bastırıyordu.

Domaris gördüklerine şaşırmış, mutlu, soran bakışlar yöneltti Deoris'e. "Peki ama bu ne Deoris? Senin çocuğun mu? Nasıl? Kim? Onu buraya getir, görmeme izin ver," dedi. Deoris'in çocuğu içinde taşıdığı sargılan çözmesini seyrederken bile bakışları tekrar tekrar oğluna dönüyordu. Micaül'in yüzünü görmek kısmen acıydı; parlak saçlarının altında, annesinin insanlarından aldığı tek miras olan fırtınalı mavi gözleri, dudaklarından hiç eksilmeyen titrek yarım gülümsemesiyle esmer, genç, gunurlu yüzde, Micon, o kadar güçlü bir yansıma bulmuştu ki... Zayıf elini oğlanın ensesindeki kıvrık düğümlerde gezdirirken Domaris'in gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

"Ama Micaül," dedi. "Sen bir erkeksin, bu kıvrıkcıkları kesmeliyiz."

Oğlan başını öne eğdi, aniden tekrar mahcuplaşmıştı.

Domaris yeniden kız kardeşine döndü. "Bana

bebeğini ver Deoris, onu görmek istiyorum –oğlan mı, kız mı?”

“Bir oğlan” dedi Deoris ve bir yaşındaki pembe yumruyu Domaris’in kollarına verdi.

“Oh, ne tatlı şey bu hayatım,” diye sevdi onu. “ama...” Domaris dudaklarında tereddütlü sorularla yukarı baktı.

Deoris ciddi bir yüzle ablasının başındaki elini çekti ve Demoris’e alıp alacağı tek açıklamayı yaptı. “Çocuğun yaşamaktan mahrum edildi –kısmen benim hatam yüzünden. Arvath yaşayan hiçbir oğlu olmadığı için rahiplikte yükselmekten edilmişti. Ve senin –yerine getiremediğin– zorunluluğun bana geçebileceği söylendi... ve ... Arvath isteksiz değildi.”

“O halde bu –Arvath’ın oğlu?”

Deoris araya giren sözü duymamış göründü, sessizce devam etti. “Hatta benimle evlenecekti bile, ama ben senin cüppenin kenarına işlenemem. Sonra –sanki bir mucizeydi! Arvath’ın anne ve babası burada biliyor musun? Ahtarrath’ta, ve onun çocuğunu yetiştirmek istediler, çünkü Arvath yeniden evlenmedi –evlenmemiş. Böylece bu yolculuğa çıkmamı benden rica etti –gönderebileceği başka kimse yoktu– ve Rajasta sana gelmemi ve Micaıl’i getirmemi ayarladı, çünkü erkekliğe ulaşınca babasının mirasına ve mevki-sine sahip çıkması gerekiyor. Böylece –böylece çocuklarla birlikte gemiye bindim ve...” Omuzla-

rını silkti ve gülümsedi.

“Başka çocukların da var mı?”

“Yok. Nari, tek çocuğum.”

Domaris dizindeki kıvrıkcık saçlı çocuğa baktı: Orada sakın ve gülerek oturuyor, kendi başparmağıyla oynuyordu –ve artık bildiğine göre Arvath'a olan benzerliği görebilmek bile onu keyiflendirdi. Yukarı baktığında kız kardeşinin yüzündeki bir nevi özlem ifadesi gördü. “Deoris” diye başladı, ancak kapı yaylanarak açıldı ve odanın içine dans ederek genç bir kız girdi, kısa bir an durdu ve utangaç bir tavırla yabancılara baktı.

“Kiha Domaris, üzgünüm” diye fısıldadı. “konukların olduğunu bilmiyordum.”

Deoris, küçük kıza döndü: uzun boylu bir çocuktuk; olasılıkla on yaşında, tatlı ve zarıftı, uzun, düz, güzel saçları omuzlarından gevşekçe dökülüyor, koyu kirpiklerinin saçağında iri, gümüşü mavi gözlerin parladığı keskin ve tatlı küçük bir yüzü çevreliyordu...

“Domaris!” diye soludu Deoris, “Domaris, o kim? Bu çocuk kim? Deli miyim yoksa hayal mi görüyorum?”

“Niçin hayatım, tahmin edemiyor musun?” diye sordu Domaris kibarca.

“Yapma Domaris, buna dayanamam!” Deoris'in sesi bir hıçkırıkla boğuldu. “Sen –Demira'yı– hiç görmedin.”

“Kız kardeş, bana bak!” diye emretti Domaris.

“Böyle zalimce bir şaka yapabilir miyim? Deoris o senin bebeğin! Senin kendi küçük kızın –Tiriki, Tiriki, hayatım gel buraya, annene gel.”

Küçük kız mahcupca Deoris'i seyreliyordu, ilerlemek için çok çekingendi, ve Domaris kız kardeşinin yüzünde inanılmayacak kadar çılgınca bir ümidin doğduğunu gördü, yarı korkulu delice bir ümit.

“Ama Domaris, benim bebeğim öldü!” Deoris soludu ve gözyaşları, incinmiş, perişan luçkırıklarla –on yıl boyunca terk edilmiş, bastırılmış seller– o zaman dökemediği kâbus gibi sefil gözyaşlarını akıtmaya başladı. “Bir rüya değildi o halde! Rüyamda Reio-ta'nın geldiğini ve onu götürdüğünü gördüm –ama sonra bana onun öldüğünü söylediler.”

Deoris küçük oğlanı indirdi ve Tiriki'yle, kız kardeşinin yanına giderek esmer başı göğsüne bastırdı. “Hayatım, bağışla beni.” dedi Domaris. “Aklım başımdan gitmişti. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ne yapacağımı da. Tapınak'tan bazılarına, ben ne yapabileceğimi düşünürken karışmamalarını söyledim; böyle olacağını asla –oh, küçük kız kardeşim, yani bütün bu yıllar boyunca düşündün ki...” Başını kaldırdı ve “Tiriki, buraya gel,” dedi.

Küçük kız hâlâ çekiniyordu, ama Deoris inanmaya tam cesaret edemedi hasretle baktığında, çocuğun küçük cömert kalbi, gözlerinde iç par-

çalayıcı bir ümitle ona bakan bu güzel kadına gitti. Tiriki geldi ve kollarını Deoris'e dolayıp, mahcup bir şekilde kadına bakarken sımsıkı sarıldı.

"Ağlama –oh, yapma!" diye yalvardı, Deoris'in kalbine avcı bıçakları saplayan içten, küçük bir sesle. "Kiha Domaris –o benim annem mi?"

"Evet tatlım, evet." İçi rahatlamıştı –sonra Tiriki kendini hayatında tanıdığı en sıkı kucaklayışın içine çekilir buldu. Domaris gülüyordu –ama bir yandan da ağlıyordu; şok veya sevinç, dayanılacak gibi değildi.

Micail hepsini kurtardı. Yerde Deoris'in bebeğini beceriksiz bir özenle tutarken, küçümsemeyle şöyle dedi:

"Kızlar!"

Bölüm 7

Solmayan Çiçek

Domaris çaldığı udu kenara koydu ve Deoris'i bir gülümsemeyle karşıladı. "Dinlenmiş görünüyorsun hayatım." dedi, genç kadını yanına çekerken. "Burada olduğun için o kadar mutluyum ki! Ve -Micail'i bana getirdiğin için sana nasıl teşekkür edebilirim?"

"Sen -sen- ne diyebilirim ki?" Deoris, ablasının zayıf elini aldı ve tuttu. "Zaten çok fazla şey yaptın. Eilantha -burada onu nasıl çağırıyordunuz? -*Tiriki*- bütün bu zaman boyunca seninle miydi? Nasıl üstesinden geldin?"

Domaris'in gözleri uzaktaydı, hayali hatıralarla bulanıktı. "Bana onu, Reio-ta getirdi. Bu onun planıydı, gerçekten. Kızın bu kadar korkunç bir tehlikenin içinde olduğunu ben bilmiyordum. Yaşamasına izin verilmeyecekti."

"Domaris!" Sesinden ve yukarı bakan gözlerinde şok ve inanç vardı. "Peki benden niçin saklandı?"

Domaris derinlere dalmış gözlerini kız kardeşine çevirdi. "Reio-ta sana anlatmaya çalıştı. Sanı-

rım onu anlayamayacak kadar –hastaydın. Ben senin bu bilgiyi açık edebileceğinden korktum. ya da...” Gözlerini kaçırdı. “Ya da onu senin yok edeceğinden.”

“Bunu düşünebildin mi...?”

“Ne düşüneceğimi bilmiyordum Deoris! Düşünebilmem bile şaşırtıcıydı! Ve kesinlikle, seni zorlamak için yeterince güçlü değildim. Ama çeşitli nedenlerden dolayı ne Gri, ne de Kara Cüppeliler onun yaşamasına izin verecekti. Işık Rahipleri ise...” Domaris kız kardeşine hâlâ bakamıyordu. “Riveda’yı lanetlediler –ve onun tohumunu.” Bir sessizlik anı geçti; sonra elini bir sallayışta hepsini dağıttı Domaris. “Hepsi geçmişte kaldı,” dedi güçlü bir sesle. “O zamandan beri Tiriki benim yanımdaydı. Reio-ta ona baba oldu –ve annesiyle babası Tiriki’yi seviyorlar.” Gülümsedi. “Korkunç biçimde şımartıldı, seni uyarıyorum! Yarı Rahibe, yan prenses...”

Deoris, ablasının beyaz ellerini avuçlarında tutarak, inceleyen gözlerle ona baktı. Domaris, neredeyse sıska denecek kadar zayıftı, ve beyaz yüzünde yalnızca dudaklar ve gözlerde renk vardı; dudaklar kırmızı, gözler bazen ateşli bir şekilde parlak. Domaris’in alev saçlarındaysa, birçok beyaz tel vardı.

“Ama Domaris! Sen hastasın!”

“Yeterince iyiyim; ve artık burada olduğuna göre daha da iyi olacağım.” Ancak kız kardeşinin

dikkatli bakışları altında Domaris çekindi. "Tiriki hakkında ne düşünüyorsun?"

"O –çok güzel." Deoris özlemle gülümsedi. "Ama ona o kadar yabancı hissediyorum ki! Beni –sevecek mi, ne dersin?"

Domaris iç ferahlatıcı bir nezaketle güldü. "Elbette! Fakat o da yabancı hissediyor. Hatırlasana, annesini daha iki gündür tanıyor!"

"Biliyorum, ama –onun beni şimdi sevmesini istiyorum!" Deoris'in sesinde eski asi tutkusunun imasından fazlası vardı.

Domaris yarım bir tebessümle, "Ona zaman ver," diye öğütledi. "Micail'in beni gerçekten hatırladığını mı düşünüyorsun? Kaldı ki o çok daha büyüktü..."

"Ona hatırlatmak için çok uğraştım Domaris! İlk dört ya da beş yıl boyunca ben de onu pek az gördüm gerçi. Onunla birlikte olmama izin verilen zamana kadar beni de neredeyse unutmuştum. Ama denedim."

"Çok iyi yaptın." Gözlerinde ve sesinde gözyaşı dolu bir minnettarlık vardı. "Tiriki'nin seni tanımmasını istedim, ama –tüm hayatı boyunca yalnız ben vardım. Ve benim de başka kimsem yoktu."

Deoris, "En çok seni sevmesine dayanabilirim," diye fısıldadı cesurca, "ama sadece –dayanabilirim."

"Oh hayatım, hayatım onu senden asla çalma-

yacağımı eminim biliyorsundur.”

Artık kolay kolay gözyaşı dökememesine karşın Deoris neredeyse yeniden ağlayacaktı. Yaşları dindirmeyi başardı, ancak menekşe mavisini gözlerinde Domaris'e isyandan veya kederden daha çok dokunan, acılı bir kabulleniş vardı.

Çocuksu tiz, bir ses duyuldu, “Kiha Domaris?” Kadın döndü, kapı eşiğinde Tiriki ve Micail'in durduğunu gördü.

“Buraya gelin canlarım.” Domaris davet etti, ancak gülümsediği kendi oğluydu, ve kalbindeki acı, nabız gibi atan bir çalkalanıştı, çünkü Micail'in ona baktığını gördü...

Oğlan ve kız yiğitçe, fakat hiçbirinin zapt edemediği bir utangaçlıkla odanın içine doğru ilerlediler. Birbirlerinin elini tutarak annelerinin önünde durdular, çünkü Tiriki ve Micail her ne kadar iki yabancı gibi de olsalar, aynı şaşkınlığı yaşıyorlardı; ikisi için de her şey yeniydi. Micail tüm yaşamı boyunca Rahipliğin hoşgörüsüz disiplinini, ve arkadaşlığını tanımıştı; gerçekte annesini asla unutmamıştı –ama onun huzurunda kendini utangaç ve acemi hissediyordu. Tiriki, onu doğuranın aslında Domaris olmadığını hayal meyal bilse de, hayatı boyunca Domaris tarafından sevilmiş, şımartılmış, putlaştırılmış, öyle mükemmel ve koruyucu bir sevgi görmüştü ki asla anne özlemi çekmemişti.

Yabancılık tekrar yükseldi ve Tiriki, Micail'in elini bıraktı, Domaris'e koşup kıskançlıkla sarıldı

ve gümüşi, yaldızlı saçını Domaris'in kucağında gizledi. Domaris ışıldayan başı okşadı ama gözleri Micaül'den hiç ayrılmıyordu. "Tiriki, yavrum" diye tatlılıkla payladı, "Annenin bu kadar yıldır seni özlediğini bilmiyor musun? Sense ona selam bile vermiyorsun. Terbiyen nerede be çocuk?"

Tiriki konuşmadı, utangaçlık ve asice bir kıskançlık içinde gözlerini saklıyordu. Deoris ise kalbine tekrar saplanan bıçağı izliyordu. Domaris'e karşı hissettiğı eski sahiplenme duygusunu zamanla terk etmiş, ancak onun yerini daha derin, daha şiddetli bir acı almıştı; ve şimdi sanki bu sahnenin üzerine kaplanmış olarak, kendi göğsünde yatan başka bir gümüşi, yaldızlı başı görebiliyor, Demira'nın mahzun sesinin fısıldadığını duyuyordu, *Domaris benimle bir kez olsun kibarca konuşsa, sanırım sevinçten ölürüm...*

Domaris, Demira'yı hiç görmemişti elbette; ve Deoris, küçük kızını avutmak için ne söylemiş olursa olsun Domaris onu görmüş olsaydı, ona kibirli bir horgörüyle davranacaktı. Ama gerçekten, diye düşündü Deoris, üzüntü ve merak içinde, Tiriki, Demira'nın böyle özenli, sevgi dolu yetişmiş hali. Demira'nın tüm pervasız güzelliğine sahip, zarıflığına ve de Demira'da eksik olan dengeli bir cazibeye –bir tatlılık, bir sıcaklık, –bir güven! Deoris bulanık hayallerinin arasında gülümser buldu kendini, ve belki de bu en iyisiydi. "Ben onun için bu kadarını da yapamazdım," di-

ye düşündü.

Deoris elini Tiriki'ye uzatıp parlak, tüyümsü saçları okşadı. "Biliyor musun Tiriki, benden alınmadan önce seni ancak bir defa gördüm, ama bütün yıllar boyunca kalbimden çıktığın tek bir gün olmadı. Gerçi seni hep bir bebek olarak hayal ederdim –seni neredeyse kadın olmuş bir şekilde bulmayı beklemiyordum. Belki bu –arkadaş olmanızı kolaylaştırır?" Sesinde küçük bir bilinmezlik vardı ve Tiriki'nin cömert kalbi etkilenmekten kendini alamadı.

Domaris, Micail'i yanına çağırılmış ve görünürde onların varlığını unutmuştu. Tiriki, Deoris'e yaklaştı: menekşe mavisi gözlerde hasretli bir bakış gördü, ve sevgili Domaris'i tarafından aşılana incelik onu mahcup etmedi. Hâlâ çekingen, ama Deoris'i şaşırtan bir vakarla elini kendininkinin içine sokuverdi.

"Annem olacak kadar yaşlı görünmüyorsun" dedi, öyle tatlı bir zerafetle söylemişti ki bunu, kelimelerin küstahlığı terbiseyizce gelmedi; sonra bir itkiyle kollarını annesinin beline doladı Tiriki ve ihtiyatlı bir bakışla onun yüzüne baktı... Başta Tiriki'nin düşünceleri şunlardı yalnızca: "Kiha Domaris benden ne yapmamı isterdi? Onu benden dolaşı utandırmamalıyım!" Şimdiyse, Deoris'in zapt edilmiş kederinden, onun ısrar etmemesinden derinden etkilendiğini hissetti.

"Artık bir annem, bir de küçük erkek kardeşim

var.” dedi küçük kız, sıcak bir sesle. “Küçük kardeşimle oynamama izin verecek misin?”

Aynı zapt eden tavırla, “Kesinlikle” diye söz verdi Deoris. “Sen, kendin artık neredeyse bir kadınsın, bu yüzden iki tane annesi olduğuna inanarak büyüyecek. Eğer istersen şimdi birlikte gel, hemşirenin onu yıkamasını ve giydirmesini seyrederdin, ve sonra da bize bahçeleri gösterirsin –küçük kardeşine ve bana.”

Sonradan açıkça anlaşıldı ki, bu söylenecek ve yapılacak kesinlikle en doğru şey olmuştu: varılacak en doğru nota. Son ihtiyat da çabucak dağıldı. Tiriki ve Deoris asla gerçek bir anne kız ilişkisini kuramadılar, ama gerçekten arkadaş oldular –ve hemen hemen olaysız geçip giden uzun aylar ve yıllar boyunca arkadaş kaldılar.

Arvath'ın oğlu önce sağlam bir şekilde yürümeyi öğrendi, sonra büyüyüp sağlıklı bir evlat oldu; Tiriki boy attı ve yüzündeki son bebek yumuşaklığını kaybetti, Micail'in sesi değişmeye başladı, ve o da uzadı; on beşine geldiğinde Micon'a olan benzerliği daha belirgin bir hal aldı; koyu mavi gözleri aynı şekilde keskin ve berraktı, yüzü ve ince uzun, güçlü vücudu aynı zeki, akıcı hareketlilikle canlandı...

Zaman zaman Micon'un babası Prens Mikan-tor, Deniz Krallıkları'nın Vekili ve Reio-ta'nın annesi olan ikinci karısı, Micail'i birkaç gün için isterlerdi; ve sık sık, torunlarının Ahtarrath'ın vari-

si olarak sarayda onlarla birlikte kalmasını içtenlikle rica ederlerdi.

Yaşlanmakta olan Mikantor ara sıra. "Bu bizim hakkımız" derdi sıkıntılı bir şekilde. "O, Micon'un oğlu ve mevkiine yakışır şekilde yetiştirmeli, kadınlar arasında değil! Ama tabii ki senin onun için yaptıklarını küçümsemek niyetinde değilim. Reio-ta'nın kızının da bizimle birlikte yeri ve mevkii vardır." Bunu söylerken Mikantor'un gözleri hoşgörölü, üzgün bir sevgiyle Domaris'e dikilirdi her zaman; sevgili kızı olarak onu da seve seve kabul ederdi –ama kadının ona karşı ihtiyatı hiç yumuşamamıştı.

Konu ne zaman açılrsa Domaris sessiz bir ağırbaşlılıkla Mikantor'un haklı olduğunu, Micon'un oğlunun gerçekten Ahtarrath'ın varisi olduğunu kabul ederdi –ama o çocuk aynı zamanda onun da oğluydu. "O, babasının dileyeceği gibi yetiştiriliyor, buna yemin ederim, ama ben yaşadığım sürece" diye söz verdi Domaris, "benden bir daha ayrılmayacak. Yaşadığım sürece –sesi kelimelerin üzerine basıyordu. "Uzun sürmeyecek. O zamana kadar –onu bana bırakın."

Bu konuşma her birkaç ayda bir, küçük değişikliklerle tekrarlanırdı. Sonunda Prens, Erginlenmiş'in önünde boyun eğdi ve ısrar etmekten vazgeçti... ama eskisinden daha sık hale gelen düzenli ziyaretlerini sürdürdü.

Domaris oğlunun Reio-ta'yla çok zaman geçir-

mesine izin vermeye ikna oldu. İkisi çok kısa zamanda yakın arkadaş olunca, bu düzenleme, çevredeki herkesi memnun etti. Tapmış ve ihanet etmiş olduğu ağabeyinin oğluna, Reio-ta derin bir hürmet gösteriyordu –ve Micail, genç prensin canayakınlığı ve sıcaklığından keyif alıyordu. Başlangıçta inatçı arkadaş canlısı olmayan bir oğlandı ve bu kurnasız hayata uyum sağlamayı güç buluyordu; Rajasta onu üç yaşından beri, Rahip Kastı'nın en yüksek mevkilerinin katı öz disiplinine alıştırmıştı. Ama o anormal utangaçlık ve ihtiyat sonunda yok oldu; ve Micail, Micon'u da o kadar cana yakın hale getirmiş olan açıkkaşpli cazibeyi ve neşeliliği sergilemeye başladı.

Belki bunda Reio-ta'dan bile daha çok, Tiriki'nin etkisi vardı. İlk günden beri yakın olmuşlardı, arkadaşlıkları kısa zaman içinde olgunlaşmış aşka dönüştü; duygusal olmayan ve kardeşçe bir aşk, bununla beraber içten ve derin. Sık sık tartışırlardı, kesinlikle –çünkü birbirlerinden çok farklıydılar; Micail kontrollü, sakın yaradılışlı ama gururlu ve ihtiyatlıydı, ketum ve alaycı olmaya eğilimliydi; Tiriki ise dengeli halinin altında sıcak kanlı ve civa kadar havaiydi. Fakat böylesi tartışmalar anlaktı, sadece huysuzluk patırtıları –ve Tiriki her zaman aceleciliğinden dolayı ilk pişman olandı; kollarını Micail'e dolar, öpücüklerle, tekrar arkadaş olmaları için yalvardı. Micail de onun birkaç dakikadan daha fazla örülü kalamayacak

kadar ince ve düz olan açık uzun saçlarını çeker ve kız merhamet için yalvarıncaya kadar onu kızdırırdı.

Deoris onların yakın arkadaşlıklarından mutluydu, Reio-ta ise büsbütün büyülenmişti; ama ikisi de Domaris'in büsbütün memnun olmadığını seziyordu. Son zamanlarda Tiriki'nin gözlerine baktığı zaman yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor ve dudaklarını büzüyor, biraz kaşlarını çatıyor, sonra Tiriki'yi yanına çağırıyor, sanki dile gelmemiş bir kınayışı telafi edercesine, pişman olarak ona sarılıyordu.

Tiriki henüz on üç yaşında bile değildi, ancak tamamen kadınsı görünüyordu artık, sanki içinde ani ve kusursuz bir olgunlaşma için bir kıvılcım bekleyen, maya gibi birşeyler vardı. Uçarıydı kıvılcım, ele avuca sığmaz bir genç kızdı, tamamen cezbedici, ve Micaül de işlerin şu an olduğu gibi devam edemeyeceğinin kısa zamanda farkına vardı; küçük kuzeni onu büyülüyordu.

Bununla beraber Tiriki'de bir çocuğun masumca, düşünmeden hareket etme özelliği vardı, ve bu hallere büründüğü zaman çok basit bir olay gelişti; deniz kenarında başbaşa bir yürüyüş, bir dokunuş, şakayla karışık bir öpücük –sonra birbirlerinin kollarında sıkıca kilitli, hareket etmekten, bu ani tatlılığı kaybetmekten korkarcasına birkaç dakika öylece durdular. Sonra Micaül kızı çok nazik bir şekilde çözdü ve kendinden uzak-

laştırdı. “Eilantha,” diye fısıldadı, –onun kendisine niçin Tapınak adıyla seslendiğini anlayan Tiriki gözlerini indirdi ve bir daha ona dokunma girişiminde bulunmadan durdu. Kızın sezgileri Micail’in kesin, genç bilgisine son bir damga vurdu. Kızın elini –yalnızca elini tutarken, yeni olgun bir sorumlulukla gülümsedi.

“Gel, Tapınağa dönmeliyiz.”

“Of, Micail!” diye fısıldadı kız anlık bir isyan duygusuyla. “birbirimizi artık bulduğumuza göre –bunu bu kadar çabuk, yeniden kaybetmemiz mi gerekiyor? Beni tekrar öpmeye bile kalkışmayacak mısın?”

Oğlanın ciddi gülümsemesi onun kafasını karıştırdı, bakışlarını kaçırdı. “Sık sık, umarım. Ama burada ve şimdi değil. Sen benim için –çok değerlisin. Ve çok gençsin Tiriki –benim gibi– gel.” Sessiz otoritesi bir kez daha bir ağabeyinkini andırdı ama Tapınak kapısına doğru çıkan taraçalı, uzun patikayı tırmanırlarken yumuşadı ve ani bir gülümsemeyle kıza döndü.

Tatlı bir ciddiyetle, “Sana küçük bir hikâye anlatacağım,” dedi ve beraberce, yontulmuş basamaklara oturdular. “Bir zamanlar bir ormanın içinde yalnız başına, çok çok yalnız, sadece yıldızlarla ve uzun ağaçlarla birlikte yaşayan bir adam varmış. Bir gün ormanın içinde güzel bir ceylan bulmuş ve ona doğru koşmuş ve kollarını onun ince boynuna dolayıp yalnızlığını avut-

mak istemiş –ama ceylan ürkmüş ve ondan kaçmış, ve adam onu bir daha hiç bulamamış, Ancak uzun aylar boyunca gezindikten sonra hoş bir çiçeğin goncasını bulmuş. O zamana kadar akıllanmış çünkü çok uzun zamandır yalnızmış; böylece goncanın güneş ışığında başını salladığı yerde rahatsız etmeyerek, ama uzun saatler boyunca yanında oturup açmasını ve güneşe doğru büyümesini seyretmiş. Ve açtıkça ona doğru dönüyormuş, çünkü adam çok durgun ve çok yakınmış. Ve gonca açılıp da güzel kokular yaymaya başlayınca asla solmayacak, çok güzel bir tutku çiçeği olmuş.”

Tiriki'nin gümüş grisi gözlerinde belli belirsiz bir gülümseme vardı. “Bu hikâyeyi çok sık duymuştum” dedi, “ama ne anlatmak istediğini ancak şimdi anlıyorum.” Oğlanın elini sıktı, sonra ayağa kalktı ve basamakları dans eder gibi çıkmaya başladı. “Gel benimle” diye seslendi neşyle. “Bizi bekliyor olacaklar –ve küçük kardeşime onun için bahçeden böğürtlen toplayacağıma söz verdim!”

Bölüm 8

Görev

-I-

Domaris'i sıkıştırmakta olan hastalık en sonunda o ilkbaharda onu pençelerine aldı. Bütün o bahar yağmurları ve çiçeklerle meyvaların yaz ayları boyunca, yüksek odasında, yatağından kalkamaz halde yattı. Şikayet etmiyor, onların kurnutlarını kolaylıkla gideriyordu; sonbahara kadar kesinlikle iyileşmiş olacaktı.

Deoris ona sevgi dolu bir özenle bakıyordu, ancak ablasına duyduğu sevgi, gözlerini kör etmişti ve diğerlerine çok yakın gelen şeyi görmüyordu; ve sıklıkla, orada uzun günler ve geceler boyunca güçsüz, sabırla yatmakta olan kadına, ne Deoris, ne de herhangi başka biri yardım edebiliyordu. Birilerinin Domaris'e yardım edebilmesi için çok geçti.

Deoris, ablasının Kara Cüppeliler'in elinde nasıl gaddarca bir muameleye uğradığını; ancak Domaris herhangi bir şeyi gizlemeyi umursamayacağı kadar hastalandığında öğrenebildi. Bu keşiften sonra genç kadının üzerine ağır bir suçlu-

luk duygusu bindi –çünkü Deoris'in daha önceden bilmediği birşeyler daha çıkmıştı ortaya: Deoris için şimdi bile karışık hayallerin karanlık ağıyla örtülü yatan, garip, rüyamsı piyeste Domaris'in ne kadar ciddi bir biçimde yaralanmış olduğu –Ahmaklar Köyü'nün aldatıcı hatırası. Domaris'in ona en sonunda anlattıkları, yalnızca Domaris'in Arvath'ın ilk çocuğunu kesin olarak niye dünyaya getiremediğini açıklamakla kalmadı, aynı zamanda Micon'unkini nasıl doğurabildiğine dair düşünceler doğurdu.

Prens Mikantor en çok istediği şeye kavuştu sonunda, Micaül saraya gönderildi; Domaris oğlunu özlüyordu, ama onun kendini acı çekerken görmesini istemezdi. Ne var ki Tiriki bu şekilde zapt edilemeyecekti, Deoris'e, hatta hayatında ilk defa Domaris'e bile karşı çıktı. Çocukluk onun için tamamen geride kalmıştı artık; on üç yaşındaydı, Demira gibi olgunlaşmamış ve zayıf olmasına karşın, Deoris'den daha uzun boyluydu. Yine Demira gibi, gözlerinin grileşen gümüşünde ve ince yüzünün sıkıntılı çizgilerinde, vaktinden önce gelişmiş bir ciddiyet vardı. Deoris on üç yaşındayken o kadar çocuksu olmuştu ki, kız kardeşlerden hiçbirisi Tiriki'nin o yaşta çoktan büyümüş olduğunu fark edemedi, ya da anlamadı; atalarına çeken Zaiadan tipinin daha hızlı olgunlaşma süreci dikkatlerinden kaçmış ve hiçbir Tiriki'yi çok ciddiye almamıştı.

En kötü günlerde onu uzak tutmak için herkes elinden geleni yaptı; ancak bir akşam, birkaç gündür neredeyse hiç uyumamaktan bitkin düşmüş olan Deoris, yan odada bir an şekerlemeye dalınca, Tiriki içeri sızıp, Domaris'in faltaşı gibi açık gözlerle çok durgun yattığını gördü, yüzü, hâlâ ışıldayan saçlarındaki beyaz tutam kadar beyazdı.

Tiriki yakınına süzüldü ve fısıldadı, "Kiha-?" "Evet tatlım" dedi Domaris belli belirsiz; ama Tiriki için bile olsa zoraki gülümseyemedi. Kız yine de yaklaştı ve kadının mor damarlı ellerinden birini tutup, tutkuyla yanağına bastırdı, balmumundan parmakları çaresiz bir tapınçla öptü. Domaris çocuğun küçük sıcak ellerini kavramak için elinin başlangıçtaki duruşunu değiştirdi, yorgunca. "Nazikçe tatlım," dedi Domaris. "Ağlama."

"Ağlamıyorum" diye iddia etti Tiriki, gözyaşsız yüzünü kaldırarak. "Sadece –senin için bir şey yapamaz mıyım Kiha Domaris? Ben –canın çok yanıyor değil mi?"

Çocuğun iri gözlerinin bakışları altında Domaris sessizce "Evet çocuğum" dedi yalnızca.

"Keşke senin yerine benim başıma gelse!"

O imkânsız gülümseme geldi ve renksiz dudaklarda bir anlığına titredi. "Onun dışında her şeyin olsun sevgili Tiriki. Şimdi koş çocuğum, ve oyna."

"Ben bebek değilim Kiha! Lütfen seninle kal-

mama izin ver," diye yalvardı Tiriki, bu dokunaklı yakarıştan önce Domaris gözlerini kapadı ve dakikalarca sessiz yattı.

"Bu çocuğun önünde acımı belli etmeyeceğim!" dedi, Domaris kendi kendine –ancak alt dudağında bir nem damlası duruyordu.

Tiriki minderin kenarına oturdu. Onu uyarmaya hazırlanan Domaris –çünkü en küçük bir dokunuşu bile kaldıramıyor, bazen köle kadınlardan biri kazara yatağını sarstığında dayanılmaz bir ızdırap içinde haykırıyordu –hayretler içinde, Tiriki'nin hareketlerinin, kız eğilip kollarını Domaris'in boynuna sardığı zaman bile, en küçük bir acı vermeyecek kadar zarif olduğunun farkına vardı.

Nasıl, diye düşündü Domaris, o yavru bir kedi gibi, vücudumda yürüyebilir ve hiç acı hissetmem! Riveda'dan hiç olmazsa iyi birşeyler almış!

Domaris, kız kardeşinin ellerininki dışında hiçbir dokunuşu kaldıramaz hale geleli haftalar olmuştu, ve Deoris'in eğitilmiş elleri bile ızdırap vermekten zaman zaman kaçamıyordu; ama artık Tiriki vardı... Çocuğun küçük vücudu minderin kenarındaki dar alana rahatça ve kolayca sığıdı, ve kız orada süt annesine kollarını dolamış bir halde o kadar uzun süre diz çöktü ki Domaris hayretler içindeydi.

"Tiriki" diye azarladı sonunda –istemeye istemeye, çünkü çocuğun varlığı tuhaf bir biçimde

rahatlatıcıydı– “kendini yormamalısın.” Tiriki ona garip bir biçimde korumacı, olgun bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Domaris’e daha sıkı sarıldı. Ve Domaris aniden bunu hayal edip etmediğini merak etti –hayır doğrudu, acı yavaş yavaş azalıyor ve yıpranmış vücudunda bir çeşit güç kabarıyordu. Bir an için Domaris’in tek anlayabildiği, rahatlamanın mutluluğuydu ve uzun bir iç çekişle gevşedi. Sonra ani bir şaşkınlık ve korkuyla bu rahatlama kayboldu.

“Daha iyi misin şimdi Kiha?”

Hiçbir şey söylememeyi tasarlayarak “Evet,” dedi Domaris. Yalnızca en yüksek Üstatların uzun süren disiplin ve eğitim sonrasında yapabildiklerini on üç yaşında bir çocuğun yapabileceğine inanmak gülünçtü ancak!

Yalnızca güçsüzlüğünün verdiği yanılsamaydı, o kadar. Bir ihtiyat kalıntısı ona, eğer doğruysa Tiriki’nin kendi güvenliği için uzak tutulması gerektiğini anlattı... Ama Tiriki’yi uzak tutmaya karar vermek, bunu gerçekleştirmekten daha kolaydı.

İzleyen günlerde Tiriki’nin, bitkin düşmüş Decoris’ten yükün bir kısmını alarak Domaris’le çok zaman geçirmesine rağmen Domaris kendisi üzerinde ciddi bir kontrol sağladı. Hiçbir söz veya hareket onu, bu küçük kadına –çocuğa– ele veremeyecekti.

Gülünç, diye düşündü kızgınca, *kendimi on üç*

yaşındaki birine karşı korumak zorundayım!

Bir gün, Tiriki bir kedi gibi onun yanına kıvrılmıştı. Domaris buna izin veriyordu, çünkü çocuğun yakınlığı rahatlatıcıydı ve yerinde duramayan bir çocuk olan Tiriki, asla kımıldamıyor, kıpırdamıyordu. Domaris onun sabrı ve esrarengiz şefkatliliği öğrenmekte olduğunu biliyor, ama kızın dayanabileceğinden fazlasını yüklenmesini istemiyordu, bu yüzden şöyle dedi: "Küçük bir fare gibisin Tiriki. Benimle kalmaktan yorulmadın mı?"

"Hayır, lütfen beni gönderme Kiha Domaris!"

"Bunu göze alamam, ama kendini yormayacağına dair bana söz ver!"

Tiriki söz verdi ve Domaris beyaz bir parmakla lepiska saçlara dokundu ve iç çekerek durgunca yattı. Tiriki'nin gri kedi gözleri hayallere kapılmış gibi düşünceliydi... *Çocuk ne düşünüyor olabilir? Nasıl bir küçük cadı bu! Ve şu garip sağültme içgüdücü. Hem Deoris hem de Riveda'da buna benzer şeyler vardı,* diye hatırladı, beklemeliydim ki... Ama Domaris düşünce dizisini uzun süre takip edemedi. Acı artık onun büyük bir parçası olmuştu; bundan kurtulmuş olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordu.

Küçük, keskin yüzü belli belirsiz yorgunluk belirtileri göstermeye başlayan Tiriki derin düşüncelerinden sıyrıldı ve çaresiz, perişan bir halde seyretti; sonra içinde aniden kabarıveren bir ko-

ruma güdüsüyle kollarını Domaris'e hafifçe sardı ve nazikçe bastırdı. Ve bu kez bir hayal değildi: –Domaris canlılığın ani akışını, acı dalgalarının hızla çekilişini hissetti. Ustaca yapılmıştı, öyle ki içine dolan ani güçle Domaris'in başı dönmüş, sersemlemişti.

İlk fırsatta Tiriki'yi sertçe itti... “Hayatım” dedi şaşkınlık içinde. “Şunu...” kızın dinlemediğini fark ederek sustu. Derin bir nefes alan Domaris acılar içinde, bir dirseğinin üzerinde doğruldu. “Eilantha!” diye emretti kısaca. “Ben ciddiylim! Bunu bir daha asla yapmamalısın! Bunu yasaklıyorum! Eğer denersen –seni kesin gönderirim!”

Tiriki doğrulup oturdu. İnce yüzü kızarmış, alnında küçük, tuhaf bir çizgi gerilmişti. “Kiha,” diye başladı ikna etmek ister bir tavırla.

“Dinle tatlım” dedi Domaris, daha nazik bir tonda, ve kendini tekrar yastığına bıraktı. “İnan, sana minnettarım. Birgün kendini böyle –böyle harcamana neden izin vermediğimi anlayacaksın. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum –tanrı vergisi bir güç tatlım... ama böyle değil! Ve benim için hiç değil!”

“Ama –ama bu yalnızca senin için Kiha! Çünkü seni seviyorum!”

“Fakat –küçük kız–” Söyleyecek kelime bulamayan Domaris, sessiz gözlerinin içine bakarak hareketsiz yattı. Uzun bir an sonra çocuğun yatıştırıcı yüzü yeniden karardı.

“Kiha,” diye fısıldadı Tiriki garip bir dikkatle. “ne zaman –nerede– nerede ve ne zaman oldu? Sen –sen bana demiştin ki...”

Durdu, gözleri acılı bir arayış içinde kadının yüzüne yoğunlaşmış, kaşları korkunç bir dikkatle çatılmıştı. “Oh, Kiha, hatırlamak niçin bu kadar zor?”

“Neyi hatırlamak Tiriki?”

Kız gözlerini kapadı. “O sendin –sen bana dedin ki–” İri gözler açıldı, tekin değillerdi ve Tiriki fısıldadı; “Kız kardeş –ve kız kardeşten öte– burada biz ikimiz, kadınlar ve kız kardeşler –karanlıkta durduğumuz yerde– sana yemin ediyoruz Ana.” Sesi kalınlaştı ve kız hıçkırdı.

Domaris soludu. “Hatırlamıyorsun, hatırlayamazsın! Eilantha olamaz, gözetlemişsin, dinlemişsin, yapamazsın...”

Tiriki hırsla “Hayır, hayır, o sendin Kiha,” dedi. “Sendin! Hatırlıyorum –ama bir rüya gibi, rüyanın içinde bir rüya gibi.”

“Tiriki bebeğim –deli bir çocuk gibi konuşuyorsun, şeyden önce olmuş bir şeyden bahsediyorsun, şeyden...”

“Oldu o halde! Oldu! Bana gerisini anlatmak ister misin?” diye çıkıştı Tiriki. “Bana neden inanmıyorsun?”

“Ama bu daha sen doğmadan önceydi” diye soludu Domaris. “*Bu nasıl olabilir?*”

Yüzü kireç gibi olan Tiriki, alev saçan gözlerle

ayinin sözlerini kekelemeden tekrarladı –ama daha birkaç satır okumuştı ki, bir ölününki kadar solgun yüzüyle Domaris onu durdurdu. “Hayır, hayır Eilantha! Dur! Bu sözleri tekrarlamamalısın! Asla, asla –ta ki anlamlarını öğrenene kadar! Ne ima ettiklerini...” Bitkin, tükenmiş kollarını uzattı. “Söz ver bana!”

Tiriki fırtınalı hıçkırıklarla süt annesinin göğsüne çöktü; sonunda mırıldanarak söz verdi.

“Birgün –ve ben yapamazsam, Deoris bundan sana bahsedecektir. Bir gün –Adak edilmiştin, doğumundan önce Caratha’ya adanmıştin, ve bir gün...”

“En iyisi ona şimdi anlatayım” dedi Deoris, kapı eşiğinden sessizce. “Bağışla beni Domaris; Duymadan edemedim.”

Ancak Tiriki öfkeyle ayağa sıçradı. “Sen! Sen gelmek –ve dinlemek, beni gözetlemek zorundaydın değil mi! Kiha Domaris’le bir anımın yalnız geçmesine izin veremezsin, –kıskançsın, ben ona yardım edebiliyorum ama sen edemiyorsun! Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum Deoris!” Köpürmüş gibi hıçkırıyordu ve darbe yemişçesine duruyordu, çünkü Domaris Tiriki’yi yanına çağırmıştı ve kadın endişeli, çevresiyle ilgisiz bir sevecenlikle onu tutarken Deoris’in kızı, yüzü Domaris’in omuzlarına gizlenmiş, ablasının kollarında ümitsizce ağlıyordu. Deoris başını eğdi ve tek kelime etmeden gitmeye yeltendi ki

Domaris konuşmaya başladı.

“Tiriki, sus hayatım” diye emretti. “Deoris, buraya yanıma gel –hayır oraya, yakınıma hayatım. Sen de bebeğim,” diye ekledi, biraz uzaklaşmış ve küskün bir kıskançlıkla Deoris’e bakan Tiriki’ye hitaben –Domaris yıpranmış, balmumu beyazlığındaki ellerinden birini Tiriki’ye verdi ve öteki elini Deoris’e uzattı. “Şimdi, her ikiniz” diye fısıldadı Domaris, “beni dinleyin –çünkü sizinle bu şekilde son kez konuşuyor olabilirim– son kez.”

Bölüm 9

Deniz ve Gemi

-I-

Yaz yerini sonbahara bırakırken çocuklar bile Domaris'in iyileşeceği ümidi ve varsayımına kendilerini kaptırdılar. Gün be gün odasında oturup, hayaller kurarak, güneşin beyaz dalgalar üzerindeki titreyişini seyrediyordu. Bazen, yüksek sancaklı kuş-kanadı gemilerden biri ufukta süzüldüğü zaman, Rajasta'nın onun mesajını alıp almadığını merak ediyordu... ama artık o bile önemli görünmüyordu. Günler günleri, aylar ayları kovaladı ve her geçen günle daha da soldu, güçsüzleşti, acının bile ulaşamayacağı bir noktaya taşınmış bir acıyla yıprandı, yaşamak için nefes alma çabasıyla bile bitkin düştü.

Bir defasında yaşlı usta Rathor geldi ve yatağının yanında uzun süre durdu, eli kadının iki solgun elinin arasında, ve yaşlı kör gözleri, sanki ölmekte olan kadını görüyormuş gibi onun yıpranmış yüzüne eğilmişti.

Yıl yeniden döndüğünde, uzun geceler ve günler boyu ablasına hemşirelik yapmaktan solmuş

olan Deoris, şüphe götürmez bir şekilde daha çok dinlenmesi emrini aldı; artık Domaris çoğunlukla tanımıyordu da onu, ve kimsenin yapabileceği bir şey de kalmamıştı. Deoris ablasını istemeye istemeye diğer Sağılıcı Rahibelerin ellerine bıraktı ve –bir sabah– çocuklarını deniz kıyısına götürdü. Orada onlara Micaül de katıldı, çünkü annesinin hastalığından beri Tiriki'yi pek az görmüştü. Micaül sonradan, o günü çocukların arasında çocuk olduğu son gün olarak hatırlayacaktı.

Suluk renkli uzun saçları tamamen dağınık bir halde ordan oraya koştururken, küçük erkek kardeşini elinden tutarak sürüklüyordu Tiriki. Micaül arkalarından koşuyor ve üçü birlikte bağırarak ve su sıçratarak ve külhanbeyi oynayarak çılgınlar gibi kumun üzerindeki çamurlu dalgalarda kovalamaca oynuyorlardı. Deoris bile sandaletlerini çıkarıp attı ve onlarla birlikte neşeyle dalgaların içine daldı. Bundan yorulduklarında, Micaül suların en çok yükselebildiği çizgiden deniz kabukları toplayıp, Tiriki'nin kucağına boşaltırken, Tiriki küçük kardeşi için kumdan kale yaptı.

Güneşten ısınmış bir kayanın üzerine oturup onları seyreden, Deoris düşündü, *Onlar yalnızca Nari'nin ve benim iyiliğim için çocukmuş gibi davranıyorlar. Ben Domaris'e adanmışken kendimi, onlar; şu ikisi büyümüşlerdi...* On altı yaşındaki bir oğlanla on üç yaşındaki bir kızın bu ka-

dar olgun, bu kadar ciddi ve ergin olmaları, Deoris'e pek gerçekmiş gibi gelmedi –şimdi yarı yaşlarındaki çocuklar gibi davransalar da!

Fakat sonunda sakinleştiler ve kuma, Deoris'in ayaklarının dibine yatıp, onun kumdan yapılarına hayran olmasını istediler.

"Bak" dedi Micaül. "Bir saray ve bir Tapınak!"

"Piramidimi gördün mü?" diye sordu Nari tiz bir sesle.

Tiriki işaret etti. "Saray buradan, yeşil bir tepeye kurulmuş bir mücevhere benziyor... Reio-ta bana bir defasında anlatmıştı ki..." Birdenbire doğrulup oturdu ve sordu, "Deoris, benim hiç gerçek bir babam oldu mu? Gerçek babammış gibi seviyorum Reio-ta'yı, ama –sen ve Kiha Domaris kardeşsiniz; ve Reio-ta, Micaül'in babasının kardeşi..." Sözüünü tekrar yarım bırakarak huzursuzca Micaül'e göz attı.

Oğlan onun ne demek istediğini hemen anladı ve onun kulağını çimdiklemeye uzandı –ama dürtüsü değişti ve bunun yerine sadece şakacıktan çekti.

Deoris ölçülü bir tavırla kızına baktı. "Elbette Tiriki. Ama senin baban öldü –daha sen kabul edilmeden önce."

"Nasıl biriydi?" diye sordu kız derin düşünerek.

Deoris daha cevap veremeden, küçük Nari somurtkan bir küçümsemeyle yukarı baktı. "Eğer onu kabul etmeden önce ölmüşse, nasıl onun

babası olabilir?” diye sordu insanın zihnini çöker-
ten bir küçük çocuk mantığıyla. Tombul, parma-
ğını üvey ablasının kaburgalarına bastırdı. “Be-
nim için bir çukur aç Tiriki!”

“Aptal bebe!” diye azarladı onu Micaül. Nari su-
ratını astı. “Bebe değilim, diye ısrar etti.” Babam
bir Rahipti!

“Micaül'inki de öyleydi Nari, Tiriki'ninki de” de-
di Deoris nazıkçe. “Biz hepimiz burada Rahip ço-
cuklarıyız.”

Ama Nari yeni bir gayretle, yakalamış olduğu
ikilemi ileri sürdü yeniden. “Eğer Tiriki'nin baba-
sı o doğmadan ölmüşse, o zaman onun bir baba-
sı yok, çünkü babası olacak kadar yaşamamış!”

Nari'nin çocuksu masumiyetinin mizahıyla eğ-
lenen Micaül, büyülenmiş gibi sırtıttı. Tiriki bile kı-
kırdadı –sonra Deoris'in yüzündeki bakışı görün-
ce ciddileşti.

Deoris'in yüreği tuhaf bir acıyla yeniden bur-
kuldu. Bazen aylar boyunca Riveda'yı hiç düşün-
mezdi –sonra Tiriki'den çıkan tesadüfi bir söz ve-
ya hareket onu geri getirir, Deoris'in içindeki o
gergin, yarı tatlı sızıyı canlandırırdu. Riveda,
Deoris'in ruhunda, göğsündeki izler kadar çıkarı-
lamaz suretle yanmıştı, ancak sakinliği ve kontro-
lü öğrenmişti kadın. Biraz sonra konuştu, sesi
kusursuz bir metanetle doluydu. “O Sihirbazların
Üstadı'ydı Tiriki.”

“Micaül'in babası bir Rahip demiştin.”

“Hayır yavrum, Micail’in babası gibi hiç değil. Bir Rahip olduğunu söyledim, çünkü –şey, Üstadlar da bir bakıma Rahiplere benzer. Ama senin baban Gri Cüppe Mezhebi’ndendi, onlar da Kadim Ülke’de itibar görmezlerdi. Ve Zaiadanlı bir Kuzeyli’ydi; saçlarını ve gözlerini ondan almışsın. Çok yetenekli bir Sağılıcıydı.”

“Adı neydi?” diye dikkatle sordu Tiriki. Deoris bir an cevap vermedi. O zaman aklına Domaris’in bundan hiç bahsetmemiş olduğu geldi, ve o Tiriki’yi, Reio-ta’nın kızı olarak yetiştirdiyse, bundan bahsetmemeye hakkı vardı... Sonunda şöyle dedi Deoris, “Tiriki her koşulda önemli olan şu, senin baban Reio-ta.”

“Ah, biliyorum, onu sevmediğimden değil!” diye bağırdı Tiriki pişmanlıkla –ama karşı konulmaz bir güdüyle sürükleniyormuş gibi devam etti, “Ama anlat bana Deoris, çünkü hatırlıyorum, ben daha bebekken –Domaris başka bir Rahibe’ye ondan söz ediyordu– hayır, bir Rahipti –ah, gerçekten hatırlayamıyorum ama...” Elleriyle küçük, çaresiz bir hareket yaptı.

Deoris içini çekti. “İstediğin gibi olsun. Adı Riveda’ydi.”

Tiriki tuhaf bir biçimde adı tekrarladı, “Riveda...”

“Bunu bilmiyordum” diye ani bir huzursuzlukla söze karıştı Micail. “Deoris, çocukken Rahipler Avlusu’nda sözünün edildiğini duyduğum Rive-

da'yla aynı olabilir mi? O –büyücü, kafir değil mi?” Deoris'in gözlerindeki acı ve ağzındaki dehşet üzerine kısa kesti.

Nari başını kaldırdı ve feryat etti, “Kafir nedir?”

Düşüncesiz çıkışından anında pişman olan Micaül, uzun bacaklarını yaydı ve küçük çocuğu omzuna kaldırdı. “Kafir kötü şeyler yapandır, ben de kötü bir şey yapacağım ve Deoris'i aptalca sorularla sıklıkla kesmezsen, seni denize atacığım! Bak sanırım şu gemi demirlemeye geliyor, haydi seyredeyim; seni omzumda taşıyacağım!”

Nari tiz bir sevinç içinde haykırdı ve Micaül onunla birlikte koş koş gitti. Kısa süre içinde sahilde ufacık figürler oldular.

Deoris gündüz düşünden uyanınca Tiriki'yi eli ni onunkinin içine sıkıştırırken buldu, alçak bir sesle, “Seni üzmemiştim Deoris” dedi, “Ben –ben yalnızca Micaül ve benim bir kez daha kuzen olmadığımızdan emin olmak zorundaydım.” Yüzü kızardı ve sonra yakarır gibi, “Ah, Deoris nedenini bilmelisin!” İlk kez kendi isteğiyle, Tiriki annesinin öpmesi için yüzünü kaldırdı.

Deoris zayıf çocuğu kollarına aldı. “Tabii ki biliyorum küçük çiçeğim, ve çok mutluyum,” dedi. “Gel –biz de gidip gemiyi görelim mi?” El ele, birbirlerine çok yakın, Micaül'in aceleci ayaklarının kumda açtığı izi takip ettiler; ta ki, dördü biraraya gelene kadar.

Deoris oğlunu aldı, –bir süreliğine de olsa, Na-

ri yalnızca kendine aitti– diye düşünüyordu, ve Micaül, Tiriki'nin omzuna elini atmış, limana yanaşmakta olan kuş-kanadından bahsederken, gülümseyerek dinledi. Babasının olduğu gibi oğlanın da kanındaydı deniz; Kadim Ülke'den çıktıkları uzun yolculukta sevinçten çıldırmıştı.

"Bu gemi Kadim Ülke'den mi geliyor acaba?" dedi Tiriki merakla.

Micaül, "Şaşırmazdım buna" diye bilgece yanıtladı. "Bak –gemiden bir kayak indiriyorlar ama; bu çok garip, burada, Tapınak'ta genellikle kayıklarla karaya çıkmazlar, genelde Şehir'e doğru devam ederler."

"İlk kayıkta bir Rahip var" dedi Tiriki küçük gemi kıyıya varırken. Altı adam, halktan denizciler, alt patikadan dönüp gittiler, ancak yedincisi durup, Tapınak'ın bir tepenin üstünde beyaz bir yıldız gibi ışıldadığı yere doğru uzun uzun baktı. Deoris'in kalbi duruyordu adeta; bu...

"Rajasta!" diye haykırdı Micaül, aniden ve sevinçle; ve yeni kazandığı ağırbaşlılığı unutarak kumların üzerinden hızla Beyaz Cüppeli adama doğru koştu.

Rahip baktı ve oğlanı görünce yüzü parladı. "Sevgili, sevgili oğlum!" diye bağırıp, Micaül'i sıkıca kucakladı. Çocuklarıyla birlikte yavaşca takip eden Deoris, yaşlı Muhafız'ın yüzünün yaşlarla ıslanmış olduğunu gördü.

Kolları diğerlerini selamlamaya döndü Rajasta;

Deoris okşayarak diz çökecekti ama adam başta-ki eliyle onu kucakladı. "Küçük kızım, görevim keyifli olmasa da, bunun için hayırlı bir kehanet." dedi. Deoris ağladığını fark etti: buna kendisi de şaşırarak. Rajasta bir çeşit üzgün mahcubiyetle ona sarıldı, kadın hıçkırırken beceriksizce onu avutmaya çalıştı, ve küçük Nari annesinin eteğini çekiştirdi.

"Bunun için benim kıcıma bir şaplak atardı," diye tiz bir sesle azarladı.

Deoris buna güldü, kendini biraz toparladı. "Beni affedin Efendi Rajasta" dedi derinden kızarak, ve Tiriki'yi öne çekti. "Başıma bir mucize geldi baba, çünkü buraya geldiğimde –kendi küçük kızımı buldum, Domaris'in bakımı altındaydı."

Rajasta'nın gülümsemesi bir takdis gibiydi. "Bundan haberim vardı kızım. Reio-ta bana planından söz etmişti."

"Biliyor muydun? Ve bunca yıl...?" Deoris başını eğdi. Doğrusu çocuğunu sonsuza kadar kaybetmiş olarak düşünmeyi öğrenmesi en akıllıcası olmuştu.

Tiriki utangaçlık içinde Deoris'e sokuldu, ve Rajasta elini kızın ipeksi başına koydu. "Korkma küçük; o senden daha gençken tanırdım anneni, ve baban da akrabamdı. Dilersen bana Amca diyebilirsin."

Nari ablasının arkasından cırtlak bir sesle ko-

nuştı. “Benim babam bir Rahiptir!” dedi kahraman bir edayla “Benim de Amcam mısınız Efendi Muhafız?”

“Eğer istersen” dedi Rajasta kibarca yuvarlak lüleleri okşayarak. “Domaris iyi mi kızım?”

Deoris korku içinde soldu. “Mektubunu almadınız mı? Bilmiyor musunuz?”

Rajasta da soldu. “Hayır, tek kelime almadım –Tapınak’ta her şey karışık durumda Deoris, hiç mektup almadık. Tapınak işleri için geldim, ama doğrusu ikinizi de görmeyi umuyordum. Ne –ne oldu ona?”

“Domaris ölüyor” dedi Deoris, kararsızca. Rahip’in solgun yanakları çökmüş görünüyordu –Deoris hayatında ilk kez, Rajasta’nın yaşlı bir adam olduğunu fark etti. “Korkuyordum –hissediyordum” dedi Muhafız boğuk bir sesle, “onun üzerinde bir felakete dair önseziler...” Micail’in ince, gururlu yüzüne tekrar baktı. “Babana benziyorsun oğlum. Onun gözlerine sahiptin...” Ancak sözlerinin ötesinde düşünceleri devam etti Rajasta’nın: *Domaris’e de benziyor*. Domaris ki, onu bir kız evlattan daha fazla seviyordu –kendi kanından ve canından hiç kimse Rajasta için onun yarısı kadar değerli olmamıştı ve Deoris onun ölmekte olduğunu söylüyordu! *Oysa Domaris’in içindeki canlı yanı*, diye hatırlattı kendine, sertçe ve üzgünce, *uzun zaman önce ölmüştü...*

Rahiplerin yatakhanesine yaklaştıklarında çocukları salıverdiler. Rajasta ve Deoris, yalnız başlarına merdivenleri çıktılar. Deoris uyardı, "Onu çok değişmiş bulacaksın."

"Biliyorum" dedi Rajasta, sesinde derin bir keder vardı; genç kadının uzattığı koluna ağırlığını vererek yaslandı. Deoris yavaşça kapıyı vurdu.

"Deoris?" diye sordu içeriden belli belirsiz bir ses, ve Deoris, Muhafız'ın geçmesi için yana çekildi. Kendi adının soru sorar gibi terar yükseldiğini duydu, sonra mutlu bir haykırış: "Rajasta! Rajasta! Babam!"

Domaris'in sesine hıçkırıklar karıştı, ve Rajasta aceleyle onun yanına gitti. Domaris doğrulmaya çalıştı ama yüzü acıyla buruştu ve geri düşmek zorunda kaldı. Rajasta eğildi ve onu nazikçe kollarına alıp şöyle dedi: "Domaris, çocuğum, güzel çocuğum!"

Deoris sessizce çekildi ve onları yalnız bıraktı.

Bölüm 10

Yazgı

-I-

Terasta durup, aşağı bahçelerdeki Tapınak çocuklarının bağırışlarını dinlerken, Deoris arkasında sessiz bir adım duydu ve Reio-ta'nın gülümseyen gözlerine baktı.

"Efendi Rajasta, Domaris'le mi birlikte?" diye sordu adam.

Deoris başıyla onayladı; gözleri mahzunlaştı. "Sadece bunun için yaşıyordu o. Artık uzun sürmeyecek."

Reio-ta onun elini tuttu ve şöyle dedi; "Üzülmemelisin, Deoris. Uzun yıllardır –yaşıyor sayılmazdı."

"Onun için değil," diye fısıldadı Deoris. "Yalnızca kendim için. Bencilim ben –her zaman bencil oldum– ama o gittiğinde yalnız kalacağım."

"Hayır," dedi Reio-ta. "Yalnız olmayacaksın." Sonra Deoris karşı koymadan, kendini onun kollarında buldu, adamın dudakları kendininkine yapışmıştı. "Deoris" diye fısıldadı en sonunda.

“Seni ilk andan beri seviyorum! Beni boğmuş olan bir girdaptan çıkıp da tanımadığım bir Tapınak'ta seni yerde, adını bile bilmediğim bir Gri Cüppeli'nin ayaklarının dibinde yatarken gördüğüm andan beri. Ve üzerindeki korkunç yanıkları! O zaman seni sevdim Deoris! Bana güç veren bu oldu, –şeye meydan okumak için...”

İşin doğrusu adamın bunca yıldan sonra hâlâ dilinin sürçtüğü adı Deoris tamamladı. “Riveda'ya meydan okumak için.”

Reio-ta tutkuyla, “Benimle ilgilenebilir misin?” diye sordu. “Yoksa geçmiş seni hâlâ sımsıkı sarıyor mu?”

Deoris elini, aniden güven ve ümitle ısınan Reio-ta'nın avcuna koydu; düşünmeden yaptığı bu hareketle anladı ki; tüm yaşamı boyunca bu anı beklemişti. Riveda için hissettiği çılgınca tapınmayı Reio-ta'ya karşı asla duymayacaktı; Riveda'yı sevmiş –hayır ona ibadet etmişti– bir kulun Tanrı'ya ibadet ettiği gibi. Arvath onun kadınlığını kullanmıştı ve aralarında bir arkadaşlık, ona ablasının yerine vermiş olduğu çocuğun bağı olmuştu –ancak Arvath onun duygularına asla erişmeyi başaramamıştı. Şimdi, tam olgunluk zamanında Deoris, deneyimler dünyasına bir sonraki adımı atmak için kendini hazır ve istekli buldu. Gülümseyerek, kendini onun kollarından kurtardı.

Adam bunu kabul ederek, gülümsemesine karşı-

lık verdi. "Genç değiliz," dedi, "bekleyebiliriz."

"Tüm zaman bizim" diye yanıtladı kadın nazikçe. Adamın elini tekrar tuttu ve birlikte aşağı, bahçelere doğru yürüdüler.

-II-

Rajasta onları hep birlikte Deoris'in dairesinin yanındaki terasa çağırduğunda, güneş ufukta alçalmıştı. "Bundan Domaris'e söz etmedim" dedi ciddi bir tavırla. "Ama bu Tapınağın Rahipleri'ne yarın anlatmak niyetinde olduğum şeyleri size bu gece söylemek istedim. Memleketimizdeki Tapınak –Yüce Tapınak– yok olacak."

"Ah hayır!" diye haykırdı Deoris. "Evet," dedi Rajasta vakur bir yüzle. "Altı ay önce büyük piramidin Yer'in dibine gittikçe daha çok battığı anlaşıldı; kıyı çizgisi de bir çok yerden yarılmış. Depremler olmuş, deniz karanın altına sızmaya başlamış ve yeraltı odalarından bazıları çöküyordu. Çok geçmeden –çok geçmeden Ulu Tapınak denizin dalgalarında gömülecek."

Üzgün, karışık soruların telaşı başladı, hepsini bir hareketle susturdu. "Piramidin, Görünmez Tanrı'nın Mezarı'nın üstünde durduğunu biliyor musunuz?"

"Bilmez miyiz!" diye fısıldadı, Reio-ta alçak bir

sesle.

“O Mezar Yeri’nin manyetik güçlerinin en aşağı daki noktasıdır –Gri Cüppelilerin onu saldırılara karşı bu kadar dikkatlice korumak istemelerinin sebebi budur. Ama on yıl kadar ve daha da önce...” Rajasta istemeden, faltaşı gibi açılmış gözlerle, titreyerek oturan Tiriki’ye göz attı. “Orada büyük bir küfür işlendi ve Güç Sözleri edildi. Reio-ta, öyle görünüyor ki, tahmininde tamamen doğrudu, çünkü içimizdeki solucanların kökünü hâlâ kurutamamıştık!” Bir an Rajasta’nın gözleri, sanki diğerlerinin tahmin bile edemediği bir dehşeti tekrar görüyormuş gibi, fırtınalı ve ürperen bir hal aldı. “Sonraları onlarınkinden bile daha güçlü sihirli sözler söylendi, kötülüklerin en beterlerini içeren sözler, ancak –Görünmez Tanrı öldürücü yarasını almıştı. Onun ölüm ızdırapları Tapınak’tan daha çabuk batacak!”

Deoris elleriyle yüzünü kapadı.

Rajasta alçak, duygusuz bir sesle devam etti. “Güç Sözleri kayaları parçalar halinde titretti, maddeyi yapısındaki en küçük parçasına kadar kırıp ayırdı; ve bu kadar temel de başladıktan sonra titreşimler kendiliklerinden ölene kadar durdurulamazlar. Mezarı’nın çevresinde Yer her gün titriyor ve sarsıntılar yayılıyor! En fazla, yedi yıl içinde, tüm Tapınak –belki de tüm kıyı şeridi, şehir ve geniş bir çevreye yayılmış ülkeler– denizin dibine batacak.”

Deoris boğulur gibi bir dehşet sesi çıkardı.

Reio-ta korkunç bir alçalmayla başını eğdi. "Tannlar!" diye fısıldadı. "Bu –bunda suçsuz değilim."

"Eğer suçtan bahsedecek olursak," dedi Rajasta alışıldan daha nazikçe, "Ben herhangi başka birinden daha az suçlu değilim. Çünkü Muhafızlığım Riveda'nın kara büyücülüğe karışmasına olanak verdi. Micon gençliğinde bir oğul dünyaya getirme görevinden kaçtı ve işkence altında bu yüzden ölmeyi göze alamadı. Ona yol göstermiş olan Rahibi, onu yetiştiren anne-babasını ve uşakları, Riveda'nın ve benim büyükannemizi Zaiadan'dan getiren geminin kaptanının büyük –büyük atalarını da saymadan geçemeyiz... Hiçbir insan sebep ve sonucu eşit olarak bölemez, en azından bunun gibi bir terazide! Bu yazgıdır. Kalbini ferah tut oğlum."

Uzun bir duraklama oldu. Tiriki ve Micail'in gözleri faltaşı gibi açılmış, tam olarak anlamadan dinlerken, sessizliğin içinde elleri kenetlenmişti. Reio-ta'nın başı kenetlediği ellerinin üzerinde eğik kalırken, Deoris bir heykel kadar katı duruyor, boğazı ise görünmez ellerce sıkılıyordu.

Sonunda kuru gözlerle, dilini, tebeşir kadar beyaz dudaklarının üzerinde gezdirdi ve kargadan beter bir ses çıkardı, "Hepsi –bu değil, öyle değil mi?"

Rajasta başıyla üzgünce onayladı. "Değil," de-

di. "Belki bundan on yıl sonra felaketin sınırları Atlantis'e de ulaşacak. Bu depremle dışarı doğru genişleyecek, belki dünyayı kuşatacak kadar; şu anda tam olarak durduğumuz nokta kırılabilir ve bir gün suların altına gömülebilir –ve yine belki de etkilenmeyen hiçbir yer kalmayacak. Ama bu duruma geleceğine inanamıyorum! İnsanların yaşamları çok küçük bir şeydir –kaderleri yaşamalarını buyuranlar yaşayacak, balıklar gibi solungaç geliştirmeleri ve günlerini hayal edilemez derinliklerde yüzerek geçirmeleri gerekse bile, ya da kanatlar geliştirip sular çekilene kadar kuşlar gibi süzülerek uçmaları gerekse bile yaşayacaklar. Ve kendi ölümlerinin tohumlarını ekmiş olanlar ölecekler, her zaman böyle akıllı ve kararlı olsunlar... ancak daha kötü bir yazgının doğmaması için Tapınak içindeki Gerçek'in sırları ölmemeli."

"Ama –eğer dediğin durum buysa, onlar nasıl korunabilir?" diye mırıldandı Reio-ta.

Rajasta ona baktı, sonra da Micail'e. "Dünyanın bazı bölümleri güvende olacaktır sanırım." diye yanıtladı sonunda. "Ve oralarda bilginin edilerek korunabileceği yeni Tapınaklar yükselecek. Bizim dünyamızın bilgeliği dört bir yana savrulabilir ve uzun çağlar için ortadan kaybolabilir –fakat sonsuza dek ölmeyecek. Böyle Tapınaklar'dan biri, Micail, senin elinin altında olacak."

Micail şaşırdı. "Benim mi? Ama ben daha bir

çocuğum!”

“Ahtarrath'ın Oğlu” dedi Rajasta sertçe, “genellikle birinin kendi kaderini bilmesi yasaktır, Tanrılara dayanmasın ve bunun bilincinde olarak tüm gücünü kullanmaktan kaçınmasın diye... ne varki senin bilmen ve kendini hazırlaman gerekli! Reiota sana bu konuda yardım edecek; onun kendi kişiliğinde yüksek başarıya erişmesi reddedilmiştir, ama onun kanından oğullarına Ahtarrath'ın güçleri miras kalacak.”

Micail şimdi zayıf gözüken güçlü ellerine baktı –ve Deoris birden, masanın üzerinde duran esmer, kuru, bükük bir çift eli hatırladı. Sonra Micail başını geriye attı ve Rajasta'nın gözleriyle buluştu. “O halde baba” diyerek elini Tiriki'ye uzattı, “en kısa zamanda evleneceğiz!”

Rajasta derin derin düşünerek, ciddi bir tavırla Riveda'nın kızına uzunca baktı. “Öyle olsun,” dedi sonunda. “Uzun zaman önce, ben hâlâ gençken bir kehanet vardı –ilk önce yükselmiş, sonra düşmüş olan bir soydan bir çocuk doğacak; babasının kötülüklerini sonsuza dek yıkmak üzere, yeni bir soya atalık edecek bir çocuk. Siz gençsiniz...” Yeniden Tiriki'nin çocuksu yüzüne baktı; ama orada gördükleri başını eğdirdi ve ekledi, “Fakat yeni dünya çoğunlukla genç olacak! İyidir, bu da yazgıdır.”

Tiriki titreyerek sordu, “Sadece Rahipler mi kurulacak?”

“Tabii ki hayır,” diye nazikçe azarladı Rajasta. “Kimin öleceğine ve kimin yaşayacağına Rahipler bile hükmedemez. Rahipler’in dışındakiler tehlikeye karşı uyarılacak ve nerede barınabilecekleri anlatılacak ve her şekilde yardımcı olunacak –ama Rahipleri ettiğimiz gibi onları zorlayamayız. Birçoğu inanmayacak ve bizimle alay edecek; etmeyenler de evlerini ve mallarını terk etmeyi reddedecek. Mağaralara, yüksek dağlara veya kayıklara güvenenler olacak –ve kim bilir, başarabilirler de, ve hatta bizden de iyi. Acı çekecek ve ölecek olanlar, kendi sonlarının tohumlarını ekmiş olanlardır.”

“Sanırım anlıyorum,” dedi Deoris sessizce. “Bundan Domaris’e niçin bahsetmedin?”

“Sanırım o biliyor” diye yanıtladı Rajasta. “O, bir yaşamın ve zamanın kafesinden ötesini gösteren, açık bir kapının çok yakınında duruyor.” Ellerini onlara uzattı. “Öteki zamanlarda.” dedi bir kahinin kısık sesiyle, “Bizim dağılmış fakat tekrar biraraya gelmekte olduğumuzu görüyorum. Bu yaşamda bizi asla ayırmayacak bağlar işlendi –hiçbirimizi. Micon, Domaris, Talkannon, Riveda, hatta sen Tiriki ve asla tanıyamadığın kız kardeşin Demira– onlar bitmekte olan bir dramının tek bir sahnesinden çekildiler yalnızca. Değişecek ve aynı kalacaklar. Ama bir ağ var –hepimizin çevresine örülmüş karanlık bir ağ; ve zaman sürdükçe asla gevşemeyecek ve çözülmeyecek olan. Bu da yazgıdır.”

-III-

Rajasta onun yanından ayrılalı beri Domaris hül-yasız bir dalgınlıkta savrulup durmuştu, belirsiz düşüncelerinin, harap olmuş bedeninin acı ve za-yıflığıyla hiçbir ilgisi yoktu. Micon'un sesi ve yüzü yakındaydı ve onun elinin koluna dokunuşunu hissediyordu –sakatlanmış ellerinin zayıf ve dik-katli dokunuşu değil, bileğinde güçlü ve canlı bir kavrayıştı. Domaris ölümün ötesinde hemen geli-şen bir yeniden birleşmenin olduğuna inanmıyor, fakat sakın bir güvenle, o ve Micon'un, onları tek-rar biraraya getirecek aşk bağlarını ördüğüne ina-nıyordu, karanlık ağından geçerek onları birbirine bağlayan parlak, tek bir çizgi. Birçok hayat boyun-ca, başka bağlar yeniden örülebilir ve zorunluluk-lar yüklenilirken kopanlabilirlerdi; ama tekrar bu-luşacaklardı. Deoris'ten de ayrılamazdı; yeminleri-nin gücü onları birbirlerine, ve yaşamdan yaşama, sonsuza dek adanmış oldukları çocuklarına bağlı-yordu. Tek üzüntüsü bu yaşamda Micaıl'in büyü-yüp erkek olduğunu göremeyecek, bir gün kendi-

ne eş olarak seçeceği kızı tanıyamayacak, onun oğullarını asla kucaklayamayacak olmasıydı...

Sonra ölümün verdiği berraklıkla, Micail'in çocuklarının anasını görmek için beklemeye ihtiyacının olmadığını anladı. Onu terk edilmiş sürgününde yetiştirmiş, tüm zaman boyunca hepsinin hizmet edeceği Tanrıça'ya, o doğmadan mühürlemişti. Domaris gülümsedi, tanıdık coşkulu gülümsemeydi, ve gözlerini Micon'un yüzüne açtı... Micon mu? Hayır –çünkü o esrarlı gülümseme, bir zamanlar kendininkinin olduğu gibi, parlak alevli saçlarla süslüydü, ve ona cevap veren gülümseme, genç ve kendi ellerinin üzerindeki kemikli genç elinin dokunuşu kadar huzursuzdu. Onun ardından Deoris'i gördü bir an; ağırbaşlı Rahibe'yi değil, kaygısız kızlığının tek eğlencesi ve tek üzüntüsü, bir an neşeli bir an somurtkan olan, rüzgârda savrulan lüleleriyle, dans eden çocuğu. Orada Rajasta da vardı, gülümsüyordu, kah yardımsever, kah sert: ve Reio-ta'nın sıkıntılı, tereddütlü gülümsemesini.

Bütün sevdiklerim, diye düşündü, ve adeta bunu yüksek sesle söylediğinde, Gri Tapınak'taki o gün Domaris'i, Deoris'e götürmek için Karahama'nın yanından sıvışan Hiç İnsanların çocuğu, küçük *saji* kızının solgun saçlarını gördü– ama hayır: zaman akıp geçmişti onların üzerinden. Bu Tiriki'nin ağlamaktan kızarmış, ışıpta kayıp giden yüzüydü. Domaris sanki her kalbe ışıyan eski

olağanüstü gülümsemesiyle gülümsedi.

Micon fısıldadı, "Alev'in Kalbi!" Yoksa titreyen sesiyle o eski sözünü söyleyen Rajasta mıydı? Domaris artık özellikle hiçbir şeyi görmüyor ama loş ışıktaki Deoris'in onun üzerine eğildiğini seziyordu. "Küçük kız kardeşim," diye fısıldadı Domaris: sonra gülümseyerek, "Hayır, artık küçük değilsin..."

Deoris hayretler içinde, "Çok –çok mutlu görünüyorsun Domaris," dedi.

"Mutluyum çünkü," diye fısıldadı Domaris, ısıldayan gözleri, yüzlerini yansıtan koca ikiz yıldızlardı. Anlık bir şaşkınlık dalgası, yarı acı parlayan neşesini bulandırdı; kımıldadı ve acıyla fısıldadı, "Micon!"

Micail onun elini sıktı. "Domaris!"

Sevinçli gözler yeniden açıldı. "Güneş'in Oğlu," dedi anlaşılır bir sesle "Şimdi –yeniden başlıyor." Yüzünü yastığa döndü ve uyudu: rüyalarında bir kez daha memleketinin Tapınak bahçelerindeki korunaklı, kadim ağacın altındaki otların üzerinde oturuyordu; Micon onun elini okşayıp ve ona sımsıkı sarılıp, kulağına tatlı sözler fısıldarken...

-IV-

Domaris bir daha uyanamadı ve şafaktan az önce öldü. Penceresinin dışında ilk kuşlar cıvıldarken biraz kımıldadı, uykusunda nefes aldı, "Göl bugün ne kadar durgun," dedi ve gevşek parmaklı elleri minderin kenarına düştü.

Deoris, Micaıl ve Tiriki'yi birbirlerinin kollarında, çaresizlikle, hıçkırarak ağlarken bıraktı ve balkona çıktı, orada uzun süre hareketsiz durup grimsi gökyüzüne ve denize baktı. Bilinçli olarak düşündüğü bir şey yoktu, hatta kayıp ve keder bile. Ölüm gerçeği aklına uzun zaman önce sokulmuştu, bu yalnızca bir doğrulamaydı. Domaris öldü mü? Asla! Acılarıyla dolu, bitik, benzi sararmış olan şey gitmişti; ve Domaris yeniden yaşıyordu; genç, hızlı ve güzel...

Onun adını söyleyinceye kadar Reio-ta'nın ayak sesini duymadı. Deoris döndü. Adamın gözleri birer soruydu --onunkilerse cevap. Sözler gereksizdi.

"Gitti mi?" dedi Reio-ta.

"Kurtuldu" diye yanıtladı Deoris.

"Çocuklar?"

"Onlar genç; gözyaşı dökmeleri gerek. Bırak istedikleri gibi üzülsünler."

Bir süreliğine sessizliğin içinde yalnızdılar; sonra Tiriki ve Micaül geldi, Tiriki'nin yüzü ağlamaktan şişmiş, Micaül'in gözleri, yapışkan yanaklarının üstünde kan çanağına dönmüştü –ancak sesi metindi, "Deoris?" dedi ve yanına gitti. Tiriki kollarını üvey babasına doladı ve Reio-ta ona sımsıkı sarılıp, kızın ısıldayan saçının arasından Deoris'e baktı. Deoris karşılık olarak sessizce, kollarındaki oğlanın üzerinden Rahip'e sarılmış olan kıza baktı ve düşündü. *Her şey yolunda. Bunlar bizim çocuklarımız. Onlarla kalacağız.*

Ve sonra yüz yüze duran, iki erkek hatırladı, her şeyde muhalif olan, ancak Zaman'ın başından sonuna tek bir yasayla bağlanmış –o ve Domaris'in olduğu gibi. Domaris gitmişti, Micon ve Riveda, Demira, Karahama– Zaman'daki yerlerine gitmişlerdi. Ama geri döneceklerdi. Ölüm, dünyadaki en az kesin olan şeydi.

Rajasta'nın, yaşlı yüzü, dingin ve berraktı; balkona çıktı ve sabah ilahisini okumaya başladı,

"Ey Doğu ufkunun üzerindeki güzel,
Işığını güne kaldır, Ey doğu Yıldızı,
Gün Yıldızı uyan, yüksel!
Efendi ve Yaşam veren, uyan!
Neşe ve Işık veren, yüksel!"

Denizin üzerinde altın ışıktan bir ok belirip, Muhafız'ın beyaz saçlarını, parlayan gözlerini ve beyaz rahip cüppesini aydınlattı.

"Bakın! diye soludu Tiriki. "Gece bitti."

Deoris gülümsedi ve gözyaşlarının yansıması sabah güneşinin renklerini bir gökkuşağına dönüştürdü. "Gün başlıyor" diye fısıldadı. "Yeni gün!" ve güzel sesi, dünyanın öteki ucuna kadar çınlayan ilahiye karıştı:

*"Ey Doğu ufkunun üzerindeki güzel,
Gün Yıldızı, uyan, yüksel!"*

Sonsöz

Yazarlara, kusturacak kadar çok sorulan sorulardan biri şudur:

“Fikirlerini nereden buluyorsun?”

Bunu yanıtlarken kaba ve defedici olmaya yöneliyorum, çünkü “fikirler” bulabilmenin olağandışı olduğunu ima ederek, sanki “fikirler”in, soran kişinin tabiatına yabancı, bir çeşit kaba istila olduğu izlenimini uyandırıyor; halbuki ben her saat gibi, hayatımda hiç kullanamayacağım kadar çok “fikir” bulamadığım bir yaşam hayal edemiyorum.

Daha mantıklı olmak gerekirse, soranın bunu söylemek için düşüncelerini yeterince rahat ifade edemeden, yalnızca, onun bilmediği yaratıcı bir sürece vakıf olmanın peşinde olduğunu biliyorum; ve bana, Karanlık Ağı gibi bir kitap yazma fikrinin nereden çıktığı sorulduğunda, gerçekten şöyle yanıtlayabilirim ki, hiçbir fikrim yok. Hayaller nereden gelir?

İlk anılarımdan biri, daha küçücük bir çocukken, marangoz olan babamın bize, oyun odasındaki küçük ve yaratma olanağı bulunmayan oyuncak blok kaynağına eklemek için verdiği tahta uçlarının bir sürü yapı blokuyla, heybetli büyük yapılar inşa etmekle ilgilidir; ne inşa ettiğim sorulduğunda değişmez bir biçimde, “tapınaklar” diye yanıtlardım. Bu sözcük bana bile yabancıydı; onların “kiliseye benzer birşeyler” olduklarından şüphelenirdim (biliyor değilim), “sadece biraz daha fazla”. Stonehen-

ge'in bir resmini gördüğümü ve onu tanıdığımı hatırlıyorum; bu binanın gerçeğini kırklarına varana dek görmedim; ama gördüğümde, "tanıma şoku" hâlâ oradaydı. Yeteri kadar çok filme götürüldüm (ve çoğunluğu, benim gibi bir çocuk için pek ilginç olmayan şapşallık komedileri ve kovboy çeşitlemeleri) ve çocukluğumda televizyon yoktu; peki Hint ve Mısır tapınaklarının muhteşem yapılarını, hayalimde, renkleri yaptıklarını tanımlayan uzun, sürünen pelerinlere bürünmüş rahip ve rahibe kitleleriyle dolmuş koca sütun dizilerini yeniden yakalama isteğini nereden buldum?

Çocukluğumun (dört yaşımdan bahsediyorum, daha Alice Harikalar Diyarında'dan başka bir şey okuyamadığım zamandan) tek gerçek fiziksel görüntüsü, belki de Wordsworth'un "Ölümsüzlüğü İmaya Övgü"nün (olasılıkla onu anlayabileceğimden önce bana okunmuş olan bir şiir -annem bir romantikti) dışında kesinlikle asla varolmamış, kadim bir dünyanın görüntüleri ve harikulade manzaralarıyla, Tanglewood Masalları'nı anlatan bir kitaptandı. Ama ben bu görüntüler dünyasının var olduğunu biliyordum; Maxfield Parrish manzaralarında onları tanıyordum; ve ben çizgi romanlar sayesinde fantezi ya da bilim kurguyu keşfetmeden çok önce, aklım (Rider Haggard ve Sax Rohmer'le dolu) bu karakterler ve olaylarla kaynamaya başladığı zaman, onları zihnimde, bloklarımın kurmuş olduğum tapınaklara ve mizansenlere uydurduğumu hayal edebiliyorum yalnızca, aynı bir oyun ya-

zarının, karakterlerini, belki de çocukluğunda sahip olduğu bir oyuncak tiyatronun sahnesine uydurması gibi.

Gerçekten, nereden gelir hayaller? Işık Ağı ve Karanlık Ağı'nın "fikri" için o gizemli kaynağı ve yalnızca onu araştırabilirim. Ve yıllar sonra o gizemli pınara, bana AVALON'UN SİSLERİ'ni getiren hayaller için yeniden daldım.

Hayaller nereden gelir?

Marion Zimmer Bradley